

PROLOOG

MAAK JE HARD VOOR DE SLUYTMAN ZAAK

"Debiel, Havekes. Debiel. Dat is het woord dat ik moet gebruiken als je zulke belangrijke papieren laat slingeren", klonk een harde stem met een verwijtende toon. De stem kwam vanachter de grote, met leer beklede leuning van een grote bureau-stoel die richting het raam gedraaid was. Hierdoor was de man niet zichtbaar voor de andere persoon die zich in de andere hoek van het donkere kantoor bevond en die aan de andere kant van het grote bureau stond. Deze aangesprokene, Havekes, had echter de man een stuk beter gehoord dan gezien. Toch antwoordde hij niet op het verwijt en haalde alleen zijn schouders op. Alsof dat te zien was in het duistere kantoor.

De twee mannen bevonden zich in een kantoorvertrek in een verder uitgestorven bedrijfsruimte. Te zien aan het grote aantal computers in de bedrijfsruimtes, leek het een automatiseringsbedrijf. Maar het was zo donker in al deze vertrekken dat meer specifieke uitspraken onmogelijk waren. Niet zo gek; het was nog maar vijf uur 's ochtends, en hoewel het zomer was, betekende dat nog altijd donker was.

"Ik vind het nog niet eens zo erg dat je die informatie in je bezit hebt, Havekes, maar ik vind het een stuk erger dat je er vervolgens zo onnauwkeurig mee omgaat. Zeker als er zo'n journaliste rondrent hier", klonk de kille stem vanuit de bureau-stoel opnieuw, "Je weet wat er gebeurt, Havekes, als die informatie uitlekt. Ik zal zeker niet blij zijn, en ik zal niet ...."-de man woog voorzichtig zijn woorden-"...kunnen voorkomen dat dan ook alle lijken die jij hier nog in de kast hebt staan ook gevonden worden."

"Ik begrijp het, ik begrijp het", zei Havekes snel, "ik zal alles voortaan beter stil houden, dat beloof ik!"

"Dat is je geraden", zei de man in de bureau-stoel, en hij vervolgde op een vriendelijker toon: "Zie je wat er op die plaquette staat, boven dit raam?"

Rutger keerde zich om naar de man in de bureaustoel, en zag dat recht boven de stoel een bronzen schildje tegen de muur hing. Op dit schildje stond een tekst gegraveerd. Havekes kon de tekst van zo'n afstand niet lezen in het halfdonker, maar hij wist wat er stond.

"Maak je hard voor de Sluytman Zaak", fluisterde hij.

"Weet je wat dat is?", ging de man verder terwijl hij onzichtbaar bleef in de stoel.

"Natuurlijk. Dat is het afscheidscadeau dat de oude Darius gekregen heeft toen hij uit dit bedrijf stapte."

"Inderdaad, een belangrijke tekst voor dit bedrijf. En ook voor jouw, Havekes. In principe zou je het nu lopende project ook de 'Sluytman Zaak' kunnen noemen. En je zou toch niet willen dat dit project omwille van jou stomiteiten misloopt, hè? Je weet wat er dan gebeurt."

Havekes knikte snel en stemde enigszins nerveus met de man in.

"Je moet goed beseffen, Havekes: Mijn belang is nu ook jouw belang. Onthoud dat goed! Het is nu vrijdag vroeg in de ochtend. Spoedig zal de 'Sluytman Zaak' aanvangen. Ik en jij kunnen niet permitteren dat er iets misgaat."

"Nee, tuurlijk niet", haastte Havekes zich te zeggen.

De man was even stil. Toen gebood hij:

"Ga nu weg, Havekes. En hou je de komende tijd gedeisd. Dat is beter!"

Havekes knikte, draaide zich om en liep het kantoor uit. Zijn voetstappen klonken hol in het verlaten kantoor.

Toen het geluid van de voetstappen weggestorven was, draaide de man in de bureau-stoel zich traag om.

Op zijn gezicht vormde zich langzaam een glimlach. Zijn handen hielden een briefopener vast die hij langzaam ronddraaide.

HOOFDSTUK 1

HOE ER IN EEN NS TREIN HET ONMOGELIJKE KAN GEBEUREN...

Ondanks dat het pas half twaalf 's ochtends was, was het al behaaglijk warm op het perron van het kleine station. Het was dan ook begin zomer, en Nederland had al enkele zeer hete dagen achter de rug. Deze ochtend leek te beloven dat er weer één zou komen.

Het was niet druk op de verschillende perrons, zo laat in de ochtend. Enkele mensen stonden op een trein te wachten, anderen liepen schijnbaar doelloos rond, of keken rond in de kleine kiosk. De meeste mensen ehter stonden of zaten gewoon ergens van de zon te genieten. Op een bankje op één van de perrons lag zelfs nog iemand te slapen. Op het eerste gezicht leek het een zwerver, maar dit was toch niet helemaal waar. Ten eerste was die persoon iets te jong: in de twintig, en ten tweede zag zijn leren jas er net even iets te duur uit.

Nee, deze slapende persoon was zeker geen zwerver, het was Chris Wesselo, een jonge Amsterdammer die zojuist van een vermoeiende klus was weergekomen, en op het station in slaap was gevallen. En bij deze Chris begint dit verhaal.

Chris werd pas wakker toen er een trein het station binnenreed, en met veel gekrijs en gepiep tot stilstand kwam. Langzaam kwam hij in beweging, krabte eens in zijn verwarde haardos, en ging overeind zitten. Met zijn duffe hoofd had Chris inderdaad wel iets weg van een zwerver die uit een drankroes ontwaakte. Hij gaapte eens diep, en krabte zich nog eens over zijn hoofd.

"Verdomme", dacht Chris, "dat verdomde openbaar vervoer ook. Haalt je nog uit je slaap ook." Geërgerd keek hij eens rond naar de reizigers die links en rechts de trein instapten. Sloom keek hij verder rond, zag nog een half dozijn haastige of juist volledig passieve reizigers, tot zijn blik viel op het witte bord dat de vertrektijd van de treinen aangaf. Tot zijn verbazing bemerkte hij dat hij zo'n vier uur op het bankje geslapen moest hebben. Tot zijn voldoening echter bemerkte hij dat deze trein naar Amsterdam ging, en dat was precies waar hij heen moest.

Chris pakte zijn bagage op; een versleten rugzak, en hij stapte snel naar de trein. De twintigjarige jongeman viel nauwelijks op tussen de andere reizigers. Hij had een doodnormale spijkerbroek aan, en een oude trui met daaroverheen een bruin leren jack. Misschien zag hij er verder alleen een beetje sjofel

uit. Zijn donkerblonde haar stond in verwarde plukken op zijn hoofd, en de wallen onder zijn ogen verrieden een ernstig slaapegbrek.

Toch was Chris waarschijnlijk één van de minst normale mensen die in de trein plaats hadden genomen. Zo had hij, in tegenstelling tot andere mensen geen vaste baan. Dat was niet omdat hij geen werk kon vinden, maar alleen omdat hij zich niet voor langere tijd ergens aan kon verplichten. Chris kon zich nergens aan binden, en daarom zwierf hij voortdurend rond, hier en daar werkend, maar nergens langdurig blijvend. Maar Chris was sowieso wars van alle regelmaat. Waar andere mensen op reguliere momenten sliepen, was Chris' bio-ritme een even grote chaos als Wallstreet op Zwarte Donderdag. En waar andere mensen op geregelde tijden thuis waren, was Chris soms maanden weg.

Zo ook nu: Chris was voor een maand (en dit was lang voor zijn doen) in Rotterdam geweest, waar hij in opdracht van de plaatselijke politie "geïnfiltreerd" was in de harde kern van de supporters van Feyenoord. Hiervoor was een goede reden geweest. De politie had een brief onderschept waarin bleek dat de supporterschares van Feyenoord en Ajax van plan waren tijdens de aanstaande wedstrijd Ajax-Feyenoord fikse rellen te schoppen. Twee weken lang was hij meegegaan met de harde kern van SCF, zoals de reischoppers Feyenoord zelf noemden. Tenslotte was hij alles te weten gekomen van de voorbereidingen die getroffen waren voor de grootste rel ooit in de vaderlandse geschiedenis. Zo waren er bijvoorbeeld plannen gemaakt om betonscharen het stadion binnen te smokkelen om zodoende op zeer effectieve manier de hekken te slopen. Chris had alles gerapporteerd aan de politie, die haar maatregelen genomen had. De meeste leidende mensen van beide "supporters"-bendes waren tenslotte twee dagen geleden (een dag voor de wedstrijd) met succes opgepakt voor de wedstrijd tegen rivaal Ajax, en zo waren de geplande rellen daar tot een minimum beperkt gebleven. Deze mensen was de toegang tot de Kuip voor hun leven lang ontzegd.

Deze gebeurtenissen typeerden Chris op de een of andere manier perfect. Hij was officieel werkloos, maar in werkelijkheid werkte hij bijvoorbeeld als huurling voor politiecorpsen. In het algemeen ging hij elke klus aan die interessant was, en waar geld aan te verdienen was. Of het helemaal precies binnen de wet gebeurde was voor hem van minder belang, alhoewel hij ook vaak werk deed voor de politie en zich zeker niet inhield met criminele praktijken.

Chris had eigenlijk alleen maar korte klussen. Voor langere bezigheden was hij eenvoudigweg te ongedurig, onverantwoordelijk en onvoorspelbaar. Zijn goede vriend Leonardo had hem eens omschreven die het leven benaderde als een schrokop dat zou doen met een keuken vol enorme hoeveelheden voedsel. Hij wist eenvoudigweg niet waar die het eerst moest beginnen, en nam overal een hap van.

Chris vond een plaatsje aan het raam, gooide zijn tas naast zich neer, en gaapte met zijn mond open. De meneer die tegenover hem zat; een kerel die je eerder in een dure Mercedes met chauffeur verwacht, keek hem bestraffend aan.

Chris grijnsde vrolijk terug, en hij keek eens belangstellend rond over het plimage aan mensen dat zijn coupé bevolkte. Tot zijn spijt ontdekte hij geen aantrekkelijke dames, en hij zakte teleurgesteld weer in de zitting.

De zakenman tegenover hem was een Volkskrant aan het lezen, en Chris slaagde erin na een beleefd verzoek de voorpagina te bemachtigen. Op de voorpagina vond hij het kleine bericht over de

voetbalwedstrijd Ajax-Feyenoord. De kop luidde: *Rellen in Kuip in de kiem gesmoord*. Chris grijsde toen hij las hoe de verslaggever melding maakte van de klopjacht die in het stadion de Kuip was ontstaan doordat ME-ers, rechercheurs en Chris, verscheidene "supporters" hadden opgejaagd. Ja, het was een spektakel geweest! Hij dacht nog eens terug aan de gebeurtenissen. Zoals vermeld waren bijna alle gevaarlijke relschoppers al voor de wedstrijd opgepakt. Vlak voor de wedstrijd was echter gebleken dat nog niet alle gevaarlijke reltrappers ingerekend waren. Een drietal was het toch nog gelukt de Kuip binnen te komen. Chris en twee Rotterdamse rechercheurs waren vervolgens ook naar de Kuip gegaan, en daar aangekomen was Chris in de beruchte Feyenoord-Site gaan zoeken naar de drie oproerkraaiers. Hij had ze niet gevonden. Maar dat was niet nodig, want zij hadden hem wél gevonden.

De drie hadden inmiddels gehoord dat hij hun vrienden en hun plannen verlinkt had, dus het duurde maar even voordat in totaal een mannetje of tien hem hadden aangevallen. Chris had het echter handig gespeeld. Hij was over de omheining gesprongen en richting het veld gerend, waar men al inmiddels druk bezig was met dat enorm populaire balspel.

De tien hooligans waren echter ook over het hek gesprongen en hadden hem snel achterhaald. Een knokpartij, voor waarschijnlijk een miljoenenpubliek, was het gevolg geweest. Gelukkig waren onze twee Rotterdamse rechercheurs snel ter plekke gesneld, gevolgd door een bataljon ME-ers. Toen waren de kaarten al in het voordeel van de goede partij gevallen.

De hooligans hadden vervolgens nog wel geprobeerd te vluchten voor de numerieke overmacht. Na een kleine en geen recordbrekende honderd-meter spurt langs de kant van het veld waren negen hooligans tenslotte ingerekend.

De tiende was in paniek het veld opgerend, maar was, onder het toeziend oog van de verschrikte Edwin van der Sar, gevloerd door Chris.

Een aantal dingen in dit verhaal hadden zeker niet misstaan: Ten eerste had de snoekduik die Chris genomen had niet misstaan tijdens een partij Rugby in de Kuip en tweede had de beloning die hij had ontvangen van de politiecommissaris van Rotterdam niet misstaan tussen een trits medailles tijdens atletiekwedstrijden in de Kuip.

Op Chris' gezicht lag een brede grijs terwijl hij de rest van de krant doornam, eentje die (als we toch nog even in hetzelfde straatje blijven) niet zou misstaan naast die van de aanvoerder van Ajax, toen die aan het einde van de wedstrijd (het werd 0-4) had verteld dat Ajax Feyenoord eigenlijk had weggespeeld in de Kuip.

Chris las nog steeds de krant toen de trein al een kwartiertje op weg was. Eigenlijk vrij ongeïnteresseerd begon hij een stuk te lezen dat ging over een Tweede Kamerdebat van de dag daarvoor. Hij was nog niet op de helft, toen hij de krant weglegde, en weer indommelde.

Chris had op dat moment nooit kunnen vermoeden dat hij op het punt stond wederom in een avontuur verzeild te raken. Dat leek in een steriele trein van de NS haast onmogelijk.

Toch gebeurde het onmogelijke, toen een jonge vrouw de coupé binnenstapte. Bijna instinctief keek Chris met halfgesloten ogen op naar de vrouw. Het was een vrouw van een jaar of vijfentwintig, en ze was niet onaantrekkelijk. Ze had blond opgeknipt haar, een smal maar knap gezicht, en een slank lichaam. Het

mantelpakje met de korte rok die ze aanhad paste prima bij haar.

Chris kwam wat meer overeen. Niet omdat hij nu zo geïnteresseerd was in de vrouw (ze was al wat te oud voor hem, en niet echt zijn type) maar omdat hij de onverholen angst in haar ogen opmerkte. Chris richtte zich nog meer op toen hij schaduwen achter de vrouw onderscheidde. De vrouw scheen dit zelf ook te merken, want ze keek even verwilderd om, en rende bang naar het einde van de coupé. Ook de schaduwen achter haar begonnen te rennen. Al snel bleken dit twee mannen te zijn, toen ook zij de coupé binnenkwamen. Hun verschijning, maar vooral hun gezichten bevielen Chris niets.

De vrouw stond nu pal naast hem, en probeerde bijna wanhopig de schuifdeur die naar het portaal leidde open te krijgen. Maar, net als bij zoveel andere schuifdeuren in de treinen, was ook deze behoorlijk eigenwijs.

Het onvermijdelijke gebeurde: de vrouw kreeg de deur niet meer op tijd open om aan de mannen te ontsnappen. De langste van de twee achtervolgers greep haar bij de schouder, en zei:

"Ho, daar missy. Jón hebben we nodig !"

Op dat moment beseftte Chris dat hij niet langer moest wachten. De vrouw was duidelijk in gevaar, en het was hem gevoelsmatig al bijna zeker geworden dat de twee mannen, beiden getooid in leren jas en met donker haar, niet toebehoorden aan welke rechtshandhavende instantie of goede partij dan ook. Hij dacht niet langer meer na, en hij stond op. De twee donkerharigen keken hem met een verstoorde blik aan.

"Mag ik vragen waarom U die dame lastigvalt ?", probeerde Chris beleefd.

Beide mannen keken verstoord naar hem om. De langste van de twee had een Indisch uiterlijk, een slechtgeschoren gezicht en vet strakgekamd haar. De kortste van de twee had wel iets weg van de acteur Joe Pesci in zijn befaamde rollen als straatcrimineel. Alleen droeg die nooit Chicago Sox-petten. Al met al leek het bijna een schoolvoorbeeld van een koppel dat aan de verkeerde kant van de politie-penning stond. De man met het Indische uiterlijk keek Chris minachtend aan, en gromde:

"Daar heb je verdomme geen moer mee te make!" Die toon en houding bevielen Chris allerminst en daarom pakte hij de lange man aan zijn jas vast, toen die de vrouw naar het portaal wilde duwen. Deze keek, nu in een woedende stemming, om.

"De rechter of de linker ?", vroeg Chris.

De lange keek hem aan alsof hij hem niet goed verstaan had. Hij boog onbewust zijn hoofd iets naar voren. Het volgende moment kreeg hij de stevige vuist van Chris op zijn kin.

"De rechtervuist dus", zuchtte Chris. De lange man viel achterover het portaal in. De tweede man, de korte, greep Chris nu verontwaardigd bij zijn leren jas. Chris draaide zich om.

"Dan is de linker nog over", grijnsde hij vriendelijk, en hij leek met links uit te halen. De kleine man had een snelle reflex, en hief zijn arm om de linkerkant van zijn gezicht te beschermen. Op hetzelfde moment voelde hij de rechtervuist van Chris hard op zijn wang terechtkomen. Zijn Chicago Sox pet viel op de grond.

"Oké, ik speel soms vals!", grinnikte Chris. Hij draaide zich snel om naar de vrouw, en greep haar beet bij de arm.

"Laten we maken dat we wegkomen", zei hij dringend. De vrouw sribbelde echter tegen. Chris keek haar in de ogen, en herhaalde: "Snel!" Blijkbaar had hij haar vertrouwen gewonnen, want nu kreeg hij haar mee, en snel renden ze de volgende coupé in.

In deze coupé waren net twee conducteurs, een zwarte man, en een vrouw met een Turks uiterlijk, bezig met het controleren van de vervoersbewijzen.

Chris minderde geen vaart, toen hij zich tussen hen probeerde door te wurmen. De zwarte man hield Chris verontwaardigd tegen. Hij was verbazend sterk.

"Rustig jij, waar is je vervoersbewijs?" Chris keek hem verstoord aan, en besepte opeens dat hij helemaal geen vervoersbewijs had. In zijn niet al te frisse bui van een uur geleden was hem dat helemaal ontschoten.

"Luister, we hebben haast...", bezweerde Chris, "en..."

"Je hebt haast in een trein?", vroeg de neger sarcastisch, "wil je misschien net iets sneller gaan dan alle andere reizigers door van achter in de trein naar voren te hollen? In plaats van honderddertig honderdvijfendertig kilometer per uur gaan?"

Chris schudde vermoeid zijn hoofd, en zag dat ook de twee achtervolgers inmiddels de coupé binnensnelden.

"Hierblijven jullie!", brulde de lange luid richting Chris en de vrouw.

"Waarempel, ik had jullie toch echt te oud geschat om in de trein tikkertje te doen!", smaalde de neger, die er belachelijk uitzag met het felgele bolhoedje van de NS op zijn hoofd.

De Indiër en Joe Pesci waren inmiddels bij het groepje aangekomen, en probeerden langs de Turkse vrouw te stormen, om de vrouw-in-mantelpak voor de tweede keer beet te grijpen.

De Turkse vrouw echter bleek ook niet de minst sterke van het conducteurspersoneel te zijn. Ze hield de twee bruut tegen.

"Kan ik uw vervoersbewijzen zien, alstublieft?"

"Ach, stop die toch in je...", begon de lange achtervolger, maar hij bedacht zich, en tastte in zijn jaszak op zoek naar het kaartje.

Chris intussen bemerkte tot zijn genoegen dat de trein op een rangeerterrein aangekomen was en aan het afremmen was. Blijkbaar zou er zo weer een station aangedaan worden. Dat was gunstig want uit de trein vluchten was de enige manier om weg te komen, wist hij.

De twee donkerharigen beseften dat blijkbaar ook, want ze intensiveerden hun pogingen de treinkaartjes van hun tevoorschijn te halen. Beide haalden een record-hoeveelheid aan vuilnisbak-rijpe troep voor de dag, maar kaartjes hadden ze niet. Tenslotte gaf de Indiër het op en zei tegen de neger:

"Luister, meneer. Deze twee mensen hebben, eh..., een huurschuld van meer dan vijftuizend gulden bij hun huisbaas. Wij zijn ingehuurd ze te pakken... en het geld desnoods uit ze te rossen."

De neger, die de hele situatie leuk leek te vinden, glimlachte breed, en zei met zijn reeds bekende spottende toon: "Zo, ik wist niet dat de huisbazen van tegenwoordig zo rancuneus waren! Wat als wij eens zo rancuneus worden met mensen zonder kaartje?" Hij keek de lange Indiër grijnzend aan. Die keek terug met een blik die wellicht kon doden.

Chris bemerkte intussen dat de trein intussen aan het bijremmen was en op het punt stond het station van Utrecht binnen te rijden.

"Goed, we betalen de boete en al die shit wel", gromde de achtervolger nu razend, "als u die twee maar bij U houdt!"

"Prima", glimlachte de neger, en hij richtte zich tot zijn collega: "Fatimah, jij hebt de bonnen?" Fatimah tastte haar zakken af, maar het leek wel de Dag van de Onvindbare Artikelen. "Nee", zei ze

afgemeten.

Nu voelde de neger in zijn borstzak naar het boekje met vervoersbewijzen. Op datzelfde moment gebeurden er nog drie dingen. De trein was nu helemaal tot stilstand gekomen, de treindeuren schoven sissend open, en Chris rukte zichzelf en de vrouw los van de stevige handen van de twee conducteurs. Hij rende meteen weg. De neger was te verbaasd om hen nog tegen te houden.

Zonder ook nog maar een moment te wachten, pakte Chris de arm van zijn medevluchteling en sprong het perron op. In minder dan een seconde oriënteerde Chris zich. Even zat hij in tweestrijd wat hij het beste kon toen, maar toen rende hij met de vrouw meteen naar de roltrappen die naar boven leidden; naar de hal van Hoog Catharijne.

De twee achtervolgers in de trein inmiddels, waren minstens even verbaasd als onze twee kaartjesknippers. Ze waren er alleen eerder overheen.

"Wel alle...", gromde de langere van de twee woedend, en hij beukte zich nu als een volleerd American Football-speler langs de Turkse en de neger. De neger viel languit achterover op de grond, en stootte in het voorbijgaan lelijk zijn hoofd aan de opbergkoffer van een reiziger die een laptop die een reiziger gebruikte om wellicht ambtelijke stukken op WP in te tikken. Het mapje met de vervoersbewijzen die alsnog aan stoute reizigers uitgeschreven konden worden, viel een paar meter verderop neer op het gangpad, niet ver van de deuren van de trein.

In het voorbijgaan trapte de Joe Pesci van het koppel vol agressie het boekje het perron op. Het boekje belandde precies bij een zwerver die daar op de grond zat. Deze stak het boekje met een sluwe grijns meteen achter zijn gore grijze regenjas.

"Wel alle shoarma op een grill!", maakte de lange Indiër zijn zin van daarnet alsnog af toen hij op het perron was gesprongen. Hij had er alle redenen toe. Er waren geen "wanbetalers van huursommen" meer te bekennen, en in de consternatie had hij niet gezien welke richting zijn jachtobjecten uit waren gevluht.

"Shit", gromde hij woest, want hij wist dat het ongedaan werk was op 's Neerlands grootste station de twee vluchtelingen te vinden. Ze konden duizend verschillende kanten zijn opgegaan.

"Ze zijn d'r vandoor, Sjors", maakte Joe Pesci naast hem een weinig wereldschokkende understatement.

Sjors keek zijn maat geërgerd aan, wilde iets zeggen, maar slikte het weer in. Ze bleven beiden besluiteloos staan, en toen zagen ze een tweetal mannen op hen toelopen. Deze stampten met woeste stappen op hen af.

"Daar is de cavalerie", gromde de lange Sjors nijdig, "Moet ik het nog aan hen uitleggen ook, dat we die vrouw toch nog kwijt zijn... Weet jij niets meer om te doen, Ollie?"

De kleinere, blijkbaar Ollie hetend, wilde net opperen om toch maar op goed geluk wat uitgangsroutes te checken, toen hij een beter idee kreeg.

"Die tas, Sjors."

"Is dat alles wat je kunt verzinnen, Ollie? Twee nietszeggende woordjes?"

Ollie keek hem ongeduldig aan, en zei opnieuw: "De tas. Die Sjaak, die zonodig de redder op het witte paard wilde spelen, had een tas bij zich!"

Sjors keek hem nu verbaasd aan. Na een seconde klaarde zijn gezicht op.

"Haal op die tas dan!"

Ollie, die zich kennelijk thuisvoelde in de rol van huisbediende, rende het perron weer op voor de twee cavalieristen zich bij hen voegden, en hij glipte weer de trein in. Hij was net op tijd om uit het zicht te blijven van de negerconductor, die met een woedend gezicht naar buiten keek of hij daar ergens de twee ongemanierde zwartrijders of de twee wanbetalers kon ontdekken. Hij kon vanaf zijn gezichtspunt de ene helft van het duo zwartrijders, Sjors, net niet meer zien.

De twee medebandieten waren nu praktisch aangekomen bij deze Sjors, terwijl die meer tegen zichzelf dan tegen de twee aankomenden zei: "Heino en Karel" alsof hij wilde testen of hij de namen van zijn companen nog wel wist. De man die Heino moest heten had net als zijn illustere Duitse naamgenoot blond haar, maar deelde niet zijn smaak voor foute donkere zonnebrillen. Aan zijn in een dun shirtje gehulde gespierde borstkas hing een iets minder donkere zonnebril. Het gehalte van fouteheid werd echter ruimschoots gecompenseerd door zijn kapsel, licht kalend van boven, en een mat van achter. Karel, de oudere man die naast hem liep had helemaal geen kapsel. Zijn verwarde grijzende haren lagen als een slecht opgewerkte bos hooi op zijn gerimpelde gezicht. Zijn kleding, hij was gehuld in een wat smoezelig trainingspak en geschoend in te witte Nike Airs, versterkte het beeld van de enigzins maffe vrijgezellige vijftiger die nog jong wil lijken. Zo iemand wiens achterste de afgelopen 25 jaar de kruk aan het eind van de bar van zijn favoriete kroeg behoorlijk versleten heeft.

"Sjors waar is de vrouw?", vroeg de man die Karel moest zijn op dwingende toon.

"Ontsnapt", zei Sjors langzaam, alsof hij moeite had het woord uit te spreken, "de een of andere Sjaak heeft haar geholpen te ontsnappen. Maar Ollie gaat nu de tas van die nozem uit de trein halen!"

Karel knikte begrijpend, terwijl hij met bijna dischtgeknepen ogen naar de trein tuurde.

"Dan mag die wel snel zijn, want de deuren gaan dicht!"

Karel had gelijk, het fluitje had al net geklonken, en ze hoorden het gesis van de dichtgaande deuren; de nachtmerrie voor elke chronische laatkomer.

"Kolere!", gromde Sjors, en hij rende, gevolgd door de twee anderen, naar de trein. Daar zag hij al snel dat Ollie, die een versleten rugzak in zijn handen had, verschrikt uit een raampje hing. Sjors was daar nog ongeveer twintig meter vanaf, en hij verhoogde zijn inspanningen. Hij spurtte flink door, en liet de anderen ver achter zich. Tegelijkertijd begon de trein echter ook fors te versnellen, en Sjors zag al snel in dat hij, een man in een vrij beroerde conditie, nooit meer op tijd bij het raampje van Ollie kon komen om die tas nog beet te kunnen pakken.

"Laat vallen die tas", brulde hij dan ook.

De verschrikte bolle ogen van Ollie keken hem verwaasd aan. Toen pas zag Sjors dat de donkere conductor recht achter zijn criminele collega stond. De nog steeds rennende Sjors zag ook nog dat niet lang daarna Ollie bruut naar achteren werd getrokken door de boze kaartjesknipper. De tas liet Ollie in de schrik los, en die viel met een klap op het einde van het perron.

Sjors vroeg zich huiverend af wat die niet al te snuggere Ollie nog allemaal voor een bagger te verwachten had van de ongetwijfeld erg wraakzuchtige neger.

Hij was echter mans genoeg om deze blik van medeleven snel van zich af te zetten. Hij rende door naar de tas, wist de inhoud ervan nog net te redden van een inhalige zwerver (dezelfde als net trouwens), en voegde zich weer bij zijn maten.

*

Terwijl het merkwaardige trio uithijgend op het station zich afvroeg waar hun jachtobjecten heen waren gevlucht, zetten die twee jachtobjecten (Chris en de vrouw) zich neer in een treinbankje.

In een treinbank?, zult u zich afvragen, Chris en de vrouw waren toch net de trein uitgevlucht? Dat klopt, maar het geval was dat Chris en de vrouw via een omweg weer het perron opge komen waren, en daar, zich zoveel mogelijk verschuilend achter medereizigers, opnieuw *dezelfde* trein waren ingestapt. Dit allemaal onder het motto: "Doe onverwachte dingen om je tegenstander een stapje voor te blijven!"

Terwijl de deuren van de trein dichtgingen, en de trein vaart begon te maken, greep Chris een oude verfrommelde krant uit het bagagerek, en vouwde de krant voor zich uit. Hij gaf de vrouw ook een stuk, en die snapte al snel wat Chris probeerde te doen: hij wilde zich verschuilen achter de krant, voor als de achtervolgers, die nog dichtbij moesten zijn, onverhoedt nog naar de trein zouden kijken.

Chris kon het echter niet laten om vanachter de krant naar het perron te gluren, op zoek naar één van de achtervolgers. Je wist immers maar nooit, alhoewel Chris wel het idee had dat hij de twee inmiddels wel van zich af had geschud. Natuurlijk waren er genoeg sporen op Utrecht Centraal, maar geeneen ervan leidde naar hemzelf en zijn medevluchteling. Dacht hij zelf.

Tot Chris de lange crimineel op het perron zag staan. Die was in gesprek met een ander, hij kon niet zien wie. Toen keerde de man zijn hoofd opeens om naar de trein. Vrijwel meteen daarna rende hij opeens naar de trein toe! Chris dacht even dat hij hem gezien had. Dat was niet het geval. De man rende naar een plaats meer naar voren in de trein. De plaats waar hij zo-even ongeveer gezeten had, bedacht Chris zich opeens. Maar hij begreep nog steeds niet waarom de man zonodig de trein achterna wilde lopen. Toen zag Chris in een flits dat er iets uit de trein viel. Het voorwerp werd al snel opgepakt door de aansnellende crimineel. Chris tuurde met nog meer inspanning naar buiten, en besefte opeens dat het zijn tas was die naar buiten werd gegooid.

"Shit", schold Chris vanachter zijn krant. Zijn medevluchtster keek hem vanachter haar krant verbaasd aan.

Maar Chris verklaarde zijn plotselinge woede-uitbarsting niet aan haar. Hij was in gepeins verzonken, en vroeg zich af wie in Godsnaam die tas op het perron had gegooid. Het moest wel een behulpzame reiziger zijn, dacht Chris. Zijn achtervolgers had hij immers na het weggrijden van de trein nog gezien, pratend op het perron.

Toch snapte Chris niet welke behulpzame reiziger nu in vredesnaam zo een tas uit een treinraampje gooide. Hij bleef een onbestemd gevoel houden dat er iets helemaal niet klopte.

En dat er iets niet klopte, dat was wel zeker. Maar ja, hoe moest Chris nu weten dat de achtervolger op het perron niet met zijn kornuit Joe Pesci stond te praten, maar met zojuist aangesnelde hulp troepers? Daar had Chris geen rekening mee gehouden!

"Zo, laten we eens kijken wat de inhoud ons vertelt over onze Barmhartige Sjaak!", bromde Sjors tien minuten later toen ze in de oude Mercedes over de Catharijnesingel snelden.

Waar hij ook op voorbereid was geweest, toen hij de ranzige rits nogal moeizaam opentrok, hij had niet gedacht dat er vierduizend gulden aan briefjes van honderd in de rugzak zouden zitten. Perplex hield hij de twee bundeltjes, van twintig biljetten elk, in zijn smoezelige handen.

"Krijg toch verdomme nou. Welke vent loopt er nu met vierduizend gulden in briefgeld over straat in

een crimineel land als dit ?" Hij was zich niet bewust van de ironie in die opmerking.

"Geen normaal iemand in ieder geval", bromde Karel vanachter het stuur naast hem, "en ik ben bang dat ik daar niet erg blij mee ben!"

"We zijn wel vierduizend gulden rijker", zei Heino, die op de achterbank zat, troostend; maar ook enigszins verlekkerd.

Karel keek hem nijdig aan: "En daar krijg jij geen cent van mee als je dat soms bedoelde!"

Heino hief zijn handen in volkomen onschuld.

"Hebbes", klonk het tevreden stemgeluid van Sjors opnieuw, die nog steeds gretig in Chris' tas aan het graaien was. Hij hield een brief omhoog die gericht was aan ene Dhr. C.O.F. Wesselo, Steenstraat 121 B, Amsterdam. Het was een brief van het gemeentelijke energiebedrijf.

"Nou, als de wiede-weergoden naar Amsterdam", gromde Karel meteen zakelijk. Hij reemde meteen enorm af, en hij liet de lompe wagen rechtsaf een weg inschieten die naar de A12 leidde.

Sjors bekeek inmiddels de brief wat beter en zag dat de brief een aanmaning was. De heer C.O.F. Wesselo moest een aanzienlijk bedrag voldoen aan de maatschappij aan niet-betaalde rekeningen. Tot zijn verbijstering zag Sjors dat dit niet de enige aanmaning was die Wesselo in zijn rugzak had zitten.

Terwijl een nieuwsgierige crimineel steeds meer te weten kwam over zijn bedenkelijke financiële leven, keek Chris nadenkend naar de Utrechtse buitenwijken die langs zijn ogen voorbijschoten.

Hij kon voorlopig maar twee definitieve conclusies trekken: er ging het een en ander mis en zijn humeur was tot Marianen-Trog niveau gedaald. De tas die nu in handen was van een gretige crimineel had de vierduizend gulden bevat die hij met zijn Rotterdamse klusje verdiend had. Ook hadden er in die tas een paar brieven gezeten, die in duidelijk geprinte letters weergaven waar zijn woning te vinden was. Chris moest tot zijn woede constateren dat zijn reddingsactie niet alleen vierduizend gulden gekost had (tenzij je de naïeve hoop had, dat de bandieten het geld zouden teruggeven: ongeveer een evengrote kans als de kans dat Leontine Ruiters op TV iets intelligents zou zeggen), maar ook nog eens dat zijn appartement tot streng verboden gebied gedegradeerd was.

"Ik wou je bedanken", zei de vrouw zacht tegen Chris, "heel erg bedanken zelfs. Ik moet er niet aan denken dat ik echt in de handen van die... die schurken was gevallen !" Ze gaf Chris een vluchtige zoen op zijn wang. Chris bedacht dat zijn reddingsactie misschien ook nog wel iets gunstigs opgeleverd had.

Geen dank, wel vierduizend gulden, wilde Chris al bijna zeggen, maar ik plaats daarvan zei hij : "Geen dank hoor, het was niets..." Niets?, dacht hij, verbaasd dat hij dat gezegd had.

"Ik was zo bang", zei de vrouw weer, "ik schrok me dood toen die twee kerels me opeens begonnen te achtervolgen." Ze zakte iets gerustgestelder achterover tegen de zitting. Terwijl het Gooise land aan hen voorbijraasde, zakte ook Chris achterover. Hij kon nog net een gaap-neiging onderdrukken.

"We hebben ons niet eens aan elkaar voorgesteld", zei de vrouw opeens, "Stom zeg. Ik ben Amanda Brixton. Ik ben journaliste."

"Chris Wesselo, actief werkloze", grijnsde Chris, "Zeg, waarom werd je nu eigenlijk achtervolgd door die twee. Teveel geld op zak ?" Chris kromp zelf ineen bij die suggestie.

"Ik weet het niet", zei Amanda langzaam.

Chris keek haar een tijd aan.

"Je wéét het niet? Heb je niet toevallig een roomsoes opgegeten waar een diamant in verstopt zat ? Of

heb je een verkeerde opmerking gemaakt over het merk ondergoed dat de Siciliaanse mafia-Papa draagt ?
Wat is het ?"

Amanda glimlachte, "Ik weet het niet, zei ik toch. Ik heb geen idee. Ik ging vanmorgen rustig die trein in, toen die twee kerels opeens naast me gingen zitten. Ze deden heel vriendelijk en zo, maar ik wist meteen dat die twee weinig goeds in hun zin had. Dus ik maakte me snel uit de voeten, maar toen begonnen ze me op te vangen."

Chris keek nadenkend uit het raam, naar niets in het speciaal.

"Vreemd. Heel vreemd." En na een tijd: "Wat denk jij dan wat ze wilden ?"

Amanda keek hem fronsend aan: "Ik had niet het idee dat ze me wilden bestellen of zo. Ze wilden me volgens mij ontvoeren of zo !"

"Ontvoeren ?", schamperde Chris, "Uit een volle trein ?"

"Oké, misschien ook niet, maar dat idee had ik. Ze wilden meer met me dan alleen iets van me hebben of zo. Anders hadden ze me niet eerst geprobeerd te lijmen. Misschien hadden ze wel een zakdoek met dat verdovende goedje paraat!"

"Chloroform ja", zei Chris terwijl hij na dacht. Het was een tijdje stil, tot Chris zei: "Dat is op zich mogelijk, maar dan moeten ze volgens mij wel goed wanhopig zijn geweest. Zo'n plan is echt gedoemd te mislukken."

"Oh, ja? Ze hadden me anders wel mooi bijna te pakken!"

"Dan had je toch gewoon de hele trein bij elkaar gegild? Dan hadden die kerels er echt niet ongestraft met je vandoor kunnen gaan totdat de spoorwepolitie alle knopen ontrafeld had..."

"Maar als ze me snel hadden kunnen verdoven, had het hun best kunnen lukken..."

Chris knikte begrijpend.

"Maar dat brengt ons nog steeds niet bij het antwoord op onze vraag wat die lui nu van je wilden", ging Chris verder, "Heb je, als journaliste, ook één of ander wereldschokkend complot ontrafeld ?"

Amanda dacht weer na, "Dat is een suggestie. Misschien heb ik ergens iets vernomen, waar sommige mensen niet van willen dat ik het doorvertel...", en na een pauze, "ik ben tenslotte inderdaad journaliste."

"Dat moet de beste verklaring zijn", meende Chris na even nagedacht te hebben, "als je ervan uitgaat dat die heren je niet zomaar wilden beroven."

"Maar het is nog geen goede verklaring", vond Amanda, "ik heb geen idee welk verkeerd woord ik ergens opgepakt zou moeten hebben, en als ik het wist had ik het misschien al lang doorverteld!"

"Misschien is het van heel recent ?"

"Zou kunnen... Maar dan nog, dan had ik het in de trein nog luid kunnen verkondigen zonder dat die lui daar ook maar iets aan zouden kunnen doen !"

"Ja, maar zoals we al wisten, moesten die lui vrij wanhopig geweest zijn!"

"Dat moet je niet zo snel zeggen", vond Amanda, "zoals ik al zei: ze waren wel degelijk in hun opzet geslaagd, als ze mij bijtijds hadden kunnen verdoven. Ze hadden me dan zo, me aan beide kanten ondersteunend de trein uit kunnen krijgen met de smoes dat ik onwel ben geworden !"

"Dat hadden andere mensen toch gezien, of tenminste gehoord?"

"Hoeft niet", meende Amanda, "Het was namelijk niet druk in mijn coupé. Een stuk of drie mensen behalve mij. Geen één zat echt dichtbij. En dat is precies wat ik bedoel. Je zou eens moeten weten wat er allemaal kan gebeuren achter de ruggen van nietswetende mensen om."

Chris glimlachte: "Het lijkt wel of jij er verstand van hebt!"

Amanda grijnsde geheimzinnig.

De oude Mercedes van Karel was gezegend met een verdacht nieuwe autotelefoon. De criminelen zouden in dat verband waarschijnlijk niet spreken van 'nieuw' maar van 'vers gejat'. Deze autotelefoon kwam nu goed van pas, om hun directe opdrachtgever ("de Baas") te bellen. Sjors had de hoorn tegen zijn gezicht gedrukt, terwijl hij luisterde hoe de telefoon overging.

Een zwetende en enigzins dikke man, gezegend met de naam Harry Delsen, maar ook wel bekend als "de baas", zat op dat moment in een slecht onderhouden ruimte in een al even slecht onderhouden, maar toch onopvallend pand. Hij had via het een weinig inspirerend uitzicht, namelijk een hoge dijk die hem alle verdere zicht benam.

Delsen zat aan een grote wankele metalen tafel waarop een grote stapel oude tijdschriften en kranten lagen. Hij was in één van die oude bladen aan het bladeren, een Avant Garde, maar hij leek niet geïnteresseerd in de mode reportage die daar instond (In de het betreffende artikel stond een verhaal hoe het mogelijk is cellofaanplastic te gebruiken voor hoogst modieuze high-class mode. Over het grote verschil tussen de produktiekosten van cellofaan en de bij haar allure horende -hoge- prijs van de kleding werd niet gerept). In plaats van geïnteresseerd te lezen, was Harry druk aan het knippen. Met grote zorg knipte hij een letter "S" uit het blad. Vervolgens streek hij er een flinke klodder Bison-kit op, om het vervolgens met een bijna overdreven precisie op een blanco-velletje te plakken, waar al meer van zulke letters geplakt waren. De letter "S" wilde echter niet goed plakken, en bleven kleven aan de plastic-handschoenen die Harry aan had. Geïrriteerd plukte hij met zijn andere hand aan het stukje papier. Ongeduldig als hij was scheurde hij echter een hoekje van de letter af. Maar nu had hij het stukje papier wel los van zijn handschoenen. Met het puntje van zijn tong uit zijn mond bevestigde Harry de letter 'S' op het papier. Dit lukte voor een groot deel, alleen zat de letter wel helemaal scheef.

Harry gromde woedend alsof hij op dat moment zijn hand in een op hol geslagen keukenmachine had gestoken, en hij gooide de Avant Garde woedend naar het eind van de kamer. Geïrriteerd pakte hij een volgend blad, een Donald Duck, om de volgende letter te zoeken; een "G". Op dat moment begon de telefoon die op het eind van de tafel stond echter te rinkelen. Harry gromde gestoord, wilde de telefoon opnemen, maar besefte toen dat hij de kleverige handschoenen nog aanhad.

Delsen probeerde de handschoenen, die eigenlijk een maat te klein waren voor zijn grote handen uit te trekken. Toen dit eindelijk gelukt was, waren de handschoenen op een aantal plaatsen stuk, en had de telefoon al tien keer gerinkeld.

"Ja", brulde Harry getergd toen hij de hoorn eindelijk bij zijn oor had.

"Baas?", vroeg een stem.

"Ja", Harry's stem klonk als de brul van Pavarotti als die zich op zijn duim slaat met een hamer, "wie is dit?"

"Sjors", was het antwoord. Een antwoord kwam er niet meteen: Harry had namelijk ontdekt dat hij in een vorig woord een letter vergeten was. Het verlaagde zijn humeur tot ongekende dieptepunten. Toch kon hij kon zijn zinnen weer bij het telefoongesprek krijgen, en hij vroeg: "WIE zei je?"

"Sjors, baas. Sjors!"

"Hmmm", knorde Harry alsof hij nog moest bepalen wie Sjors was, wat die met hem te maken had, en wat die aan het doen was, "Sjors, oh ja, Sjors. Wat moet je?"

Ollie kuchte eens, en wilde iets zeggen, toen Harry brulde: "Je wilt toch niet gaan zeggen dat je het weer verbruid hebt he idioot. Als je op dit moment niet een knappe blonde stoot die iets te nieuwsgierig is naast je hebt zitten, dan, dan..." Harry bemerkte dat hij met consumptie gebruld had, want de spatten fluim waren zichtbaar op het stuk papier dat hij aan het beplakken was.

"Ehh...", klonk uit de telefoon.

"NOU, heb je haar?", brulde Delsen nog luider.

"Eh, nee. Ze is weg..."

"Wel alle", barstte Harry los die er toch weer iets slaagde nòg iets luider te schreeuwen, "Wat maak je me nou, verdomme!"

"Het spijt me Har. Maar ...."

"Noem me geen Har verdomme", brulde Harry woedend, "vertel me liever wat er gebeurd is!"

"Nou", begon Sjors, "we probeerden haar gerust te stellen om haar die zakdoek met chloroform tegen haar neus te kunnen drukken, maar ze rende plotseling weg..."

"Klunzen!", brulde Harry, "en wat heb je gedaan? Haar in de trein achterna gerend of zo?"

"Ja" -Sjors hoorde een gepijnigd gegrom van Harry door de hoorn- "maar de een of andere snaak heeft haar toen geholpen, en ze zijn samen de trein uitgevlucht, toen die in Utrecht stond!"

"Wel ja, maak maar een opzichtige stampij in een volle trein", brieste Harry.

Sjors hield zich wijselijk stil, en maakte het bovenste knoopje van zijn bloes los. Het was plotseling een stuk warmer geworden, leek het wel.

Karel nam de hoom van Sjors over en zei: "We hebben het adres van die snaak die haar meege nomen heeft, Harry. Ergens in Amsterdam. Daar gaan we nu heen!"

"Oh", sneerde Harry woedend, "Jij denkt dat je goed nieuws hebt, Karelkje. Ben je er trots op of zo?"

Karel slikte langzaam en er verscheen een zweetpareltje op zijn gezicht. Hij kon even geen woord uitbrengen.

"Luister, je moet het volgende doen", klonk de iets kalmere stem van Delsen even later. Gelukkig, dacht Karel, hij heeft zijn zinnen weer een beetje bij elkaar. "Ga maar naar Amsterdam", vervolgde Delsen, "en probeer daar die snaak op te pakken, als die sowieso nog huis gaat straks. Ik kom daar meteen bij jullie."

"Oké Harry", zei Karel snel.

"Misschien kunnen we de zaak alsnog redden", vervolgde Delsen, "Ik heb het vermoeden dat die hele journaliste niet eens weet, dat ze verkeerde dingen opgevangen heeft! Maar we moeten haar wel opvangen voor ze daar achter komt! Als ze het rond gaat verkondigen is het te laat, en is de stront aan de knikker van derde wereld-koe allure."

HOOFDSTUK 3

EEN BOEIENDE AANVAL, EN EEN SAAIE ACHTERVOLGING

De zwoele zomerwind bewoog de takken van de bomen in de suburbane wijk van Amsterdam maar licht, terwijl de zon scherpe lichtstralen verspreiden. Het was warm op straat, en dat was niet vreemd. Het was rond de klok van tweeën, en op deze tijd schijnt de zon het hardst. Dit leidde tot een redelijke hitte die in de schaduw als snel opliep tot de vijftwintig graden liep. Geen weer dus om jezelf heel veel in de volle zon te vertonen, en het was waarschijnlijk om deze reden dat het rustig was in de breed opgezette laan waaraan Chris appartement lag.

Er was slechts één teken dat wees op enige activiteit. Dat was een aan de stoeprand geparkeerd busje, waarin een man zat die wanhopig probeerde met een verkreukeld stuk krant zichzelf wat koelte probeerde toe te wapperen. Waarschijnlijk was zijn hoofd gevuld met visioenen van verkoeling en ijs.

Of wacht, als je goed keek, was er zelfs nog meer te beleven. In de koele beschutting van een welige bebossing stonden een tweetal mensen bij elkaar, nauwelijks zichtbaar onder de bomen. Eén van die twee mensen had een pistool in de hand, en vroeg de jonge man tegenover hem, die wij beter kennen als Leonardo Allegri, of hij behoefte had in een portie blauwe bonen; een vreemd voorstel, zelfs onder deze hel schijnende zon.

En hoewel Leonardo normaal best in was voor een culinaire dwarsprong in zijn dagelijkse eetpatroon, gingen blauwe bonen als lunch hem toch iets te ver. Daarom hief hij langzaam zijn handen richting de blauwe hemel.

Leo's geheimzinnige belager liet zijn genoegen hierover blijken door tevreden te knorren.

"Wie ben je?", vroeg Leonardo. Hij vreesde dat de kerel zou antwoorden dat hij bij de mannen in het busje hoorde. Leo beseftte dat hij op de een of andere manier toch door de mannen in het busje opgemerkt zou kunnen zijn, maar redelijkerwijs wist hij vrij zeker dat de Mercedes met de andere mannen echt weggereden was, en niet omgereden waren of zo om hem van achter te besluipen. Bovendien leek zo'n scenario wat te omslachtig en onwaarschijnlijk. Tenslotte was de Mercedes inmiddels ook al een behoorlijke tijd weg.

"Die vraag lijkt me eerder van mijn kant geoorloofd", zei de geheimzinnige man: "Wie ben jij en waarom bespied je dat busje daar?"

Als Leo de kans had gehad had hij zijn kin eens even bedachtzaam gekrabt. Nu zijn handen in de lucht moesten blijven, moest hij maar zonder doen. Ook zonder dit schier onmisbare ritueel kwam Leo tot kwalitatief hoge denkresultaten. Hij kon niet anders concluderen dat zijn belager niet bij de club mannen uit het busje hoorde. Immers, anders had de man nooit gevraagd waarom hij het busje bespioneerde; als ze immers rottigheid wilden uithalen wisten ze de reden zelf wel! Bovendien zouden ze nooit één man op hem afgestuurd hebben, hoe zwak en hulpeloos hij op afstand ook leek. En tenslotte viel het Leo op dat zijn belager zacht praatte, en bovendien voortdurend leek te zorgen dat hij voortdurend onder de bescherming van het bladerdak van de bomen en bosjes bleef. Hij wilde zelf evenmin gezien worden! Leo nam snel een beslissing:

"Die mannen daar doen even merkwaardig als ik waarschijnlijk", zei hij naar eerlijkheid, "ik bespioneer ze omdat het lijkt alsof ze op een goede vriend van mij aan het uitkijken zijn!"

De man achter hem knorde: "Je lijkt me oprecht toe, jonge vriend. Dat lijkt wel anachronistisch deze dagen!"

"Anachronistisch?", dacht Leo. Maar voor hij verder kon denken over de betekenis van dit woord zei de man achter hem:

"Draai je om, en laat je handen zakken, maar rustig..."

Leo had het gevoel alsof hij onder een nog niet eerder onthuld standbeeld van een wereldberoemde kunstenaar mocht kijken, toen hij zich mocht omdraaien. En inderdaad de geheimzinnige man leek wel bijna een standbeeld: zo strak en bewegingloos stond hij daar. Leo liet langzaam zijn handen zakken terwijl hij aandachtig de man bekeek. Deze was gekleed in een groene broek, en verder had hij een vaaloranje colbert aan en een felpaarse das met motief om. Hoewel de man er onberispelijk uitzag, was het meteen duidelijk dat de man nogal een vreemde smaak had. Een ruim deel van de Nederlandse bevolking zou het met Leo eens zijn dat oranje vloekt met paars, om nog maar te zwijgen over de combinatie oranje en groen.

's Mans vreemde smaak werd nog eens onderstreept door zijn kapsel: met zijn vermoedelijk vijftigjarige leeftijd, te zien aan zijn grijzende haar, was het nogal... anachronistisch om nog een paarde staartje te hebben. Bovendien was de combinatie met grote krullerige bakkebaarden niet erg geslaagd te noemen.

"Wat heb jij met deze zaak te maken", vroeg Leonardo achterdochtig met tot spleetjes dichtgeknepen ogen.

De man keek hem bijna geamuseerd aan: "Vrij weinig vrees ik, jonge vriend. Maar ik zie geen reden waarom dat niet zou kunnen veranderen."

"Hoor je bij die snaken achter ons?"

De man spreidde zijn handen, "Nee, ik hoor niet bij hun, maar ja, wat is ergens bijhoren?", het leek haast of de man zich dat nu zelf afvroeg, "Maar laten we ons even terugtrekken in de veilige beschutting van mijn auto."

Leo knikten, en ze liepen naar een lelijk groene Peugeot 405.

"Ik hoorde niet bij hun... nee", zei de man tijdens het lopen, "nee, nee, zeker niet eigenlijk". De man bleef in gedachten verzonken tot ze bij de auto aangekomen waren. Daar draaide hij zich om en keek voor een bepaald lange tijd Leonardo peinzend aan.

"Laat ik eens gek doen", zei de man opeens, "laat ik eens tegen alle huichelachtigheid en onoprechtheid van tegenwoordig ervan uitgaan dat jij wèl te vertrouwen bent."

Leo lachte vriendelijk, spreidde zijn handen en zei: "Ja waarom niet?"

De man nam blijkbaar een beslissing. "Oké. God zegene de greep zullen we maar zeggen. Maar het wordt wel een lang verhaal. Bezwaren?"

Leo schudde driftig zijn hoofd.

"Vooruit dan maar. Als ik je wil uitleggen hoe dit alles in elkaar steekt, zal ik moeten beginnen met mijn werkzaamheden. Mijn naam is William Klokkemaker. Ik bekleed de functie van hoofd-administrateur, boekhouder, bij Sluytman Software BV. Zoals alles deed ik dat vlekkeloos, als niet iets te volmaakt vlekkeloos...", Klokkemaker rochelde even om onbekende reden.

"Maar wat heeft je baan met dit alles te maken?", vroeg Leo niet-begrijpend toen ze bij de auto aankwamen, "wat heeft dit met je bedrijf te maken, dat Sluytman?"

"Ach ja", lachte Klokkemaker, "hoe ik in deze hele farce ben gerold is mij ook nog steeds onduidelijk."

Dit alles kwam eigenlijk pas op gang toen die journaliste opeens kwam die haar neus in alles stak wat lettertjes bevat. Eigenlijk was ik bezorgd dat ze zich op te diep niveau zou bezighouden met mijn... ahem... iets te volmaakt vlekkeloze boekhouding..." Klokkemaker opende zijn auto, en wees Leo dat hij aan de bijrijderskant moest gaan zitten. Toen ze beiden in de auto zaten, vroeg Leo, die nog steeds niets van het verhaal begreep:

"Welke journaliste bedoel je?"

"Brixton, Amanda Brixton. Een Engelse. Ze onderzocht al eerder onze Londense vestiging, totdat ze lont hier in Nederland begon te ruiken."

"En toen?"

"Toen begon ik haar te volgen, in de gaten te houden..."

"Je probeerde erachter te komen wat die journaliste wist?", vroeg Leo.

Weer lachte de man: "Ja, aan de ene kant wilde ik zeker weten dat ze niet te diep zou graven in de boeken. Maar de andere reden is iets banaler: ik viel als een blok voor haar klassieke schoonheid. Nogal dualistische gevoelens, niet?"

Leo fronste zijn wenkbrauwen over dit gebazel, en bracht het gespreksonderwerp terug tot de kern:

"Dus die journaliste trok je aandacht doordat ze mooi was en omdat ze je te, hoe noemde je het ook al weer... vlekkeloze boekhouding onderzocht."

"Exact"

"Hoe lang achtervolgde je haar al?"

Klokkemaker knikte grijnzend, "Lang. Sinds enkele dagen. Ik vrees dat ik me gedragen heb als een vieze ouwe man, maar zoals gezegd; het ging me ook om andere zaken..." -Klokkemaker hoestte even- "Hoe het ook zij, ik was erbij, toen ze vanmorgen vroeg al bij een vestiging van ons in Amersfoort was. Ik hield haar de hele tijd in de gaten. Toen ze rond de klok van elf met de trein richting Amsterdam vertrok, viel me echter iets vreemds op..." Klokkemaker zweeg even, en voerde de spanning op. Om die te breken vroeg Leonardo nieuwsgierig: "Wat voor vreemds?"

Klokkemaker gaf geen antwoord, maar maakte een beweging met zijn duim naar achter. Precies in de richting van het, nog altijd aan de stoeprand, geparkeerde busje.

"Zij daar?", klonk Leo's verbaasde stem.

"Inderdaad, jonge vriend, ik kwam erachter dat onze schone waarheidsnajaagster door een onfris team schorriemorrie achtervolgd werd."

"Mensen van dat bedrijf?"

Klokkemaker knorde nadenkend, "Dat kan ik niet met zekerheid zeggen. Maar ik had een voorgevoel."

"En wat toen?"

"Ja, waar waren we. Oh, ja. Brixton stapte dus de trein in. Twee van die ongewassen types volgden haar toen ze in de trein stapte. Ik kon zo snel niets doen, want ik zat nog in mijn auto. Daarom heb ik de overgebleven mensen gevolgd, die in hun auto, een Mercedes, dezelfde richting leken in te gaan als die trein."

"En dat was ook zo?"

"Ja. De mensen in die auto reden naar het station van Utrecht, en pikten daar weer één van de mannen op die Brixton in de trein gevolgd waren."

"En Brixton?"

"Geen spoor. Wat er op dat station gebeurde weet ik niet, maar zeker één van de mannen die al in Amersfoort op de trein was gestapt, kwam niet terug. Misschien dat die persoon bij Brixton in de trein is blijven zitten..."

"En toen?"

"Toen blies de Grote Grijs Olifant het verhaaltje uit, beste vriend. Onze vrienden in hun Mercedes reden niet veel later hier heen. Ik volgde hen opnieuw, en zag dat ze samen met een persoon die zich in het busje bij zich voegde voor dit gebouw stil hielden. Sindsdien sta ik hier te schutten in suburbaan struikgewas. Tot ik totaal ongefundeerd besloot jou in vertrouwen te nemen..."

Leo streek nadenkend over zijn kin om het voornoemde in zich op te nemen. Het was een bijzonder vreemd verhaal.

"Dus als ik het goed begrijp", bromde hij peinzend, "bespioneerde je die journaliste in het begin omdat je bang was dat ze teveel te weten zou kunnen komen..." -Klokkemaker knikte- "...terwijl je haar later wilde beschermen van die mensen die toen opeens óók achter haar aan zaten..."

"Dat heb je bijzonder schrandel opgemerkt, meneer", lachte Klokkemaker, "ze was dan wel een potentieel gevaar voor mij, maar ook bijzonder aantrekkelijk. Ik vrees dat ik vrij" -Klokkemaker woog zorgvuldig zijn woorden- "ontvankelijk ben hiervoor. Als je concludeert dat ik zo'n labiele onevenwichtig zoekende ben, die al gek wordt van de glimp van een vrouw, dan kan ik je geen ongelijk geven!"

Leo grinnikte: "Dat is liefde hè?", en hij streek over zijn kin (nu kon het weer), "Maar wat heeft de vriend van mij hiermee te maken?" Leonardo beschreef het uiterlijk van Chris aan Klokkemaker, maar die meende dat hij hem nog nooit gezien had.

"Je wilt toch niet zeggen dat Chris hetzelfde is overkomen, en ook voor haar gevallen is?", opperde Leo bijna wanhopig.

Klokkemaker lachte hard: "Wie weet! Het is een knappe vrouw. Maar misschien dat het ook aan het seizoen ligt of zo...!"

Zomer; de bloemetjes, de bijtjes."

Leo peinsde: "Dan is het waarschijnlijk zo dat Chris die journaliste, eh... wat was haar naam ook al weer?"

De man keek hem verstoord aan, "Oh, Amanda, Amanda Brixton."

"Dan zal Chris op de een of andere manier zich wel in dit zaakje gemengd hebben. Ik weet hoe gek hij is. Het zal me niets verbazen dat hij die ... Amanda Brixton geholpen heeft. Misschien zijn ze samen gevlucht. Dat zou een reden kunnen zijn waarom die snaken nu achter hem aanzitten, en waarom dat busje nu hier staat."

"Dat lijkt me geen sluitende redenering, vriend", knorde Klokkemaker, "maar ik denk toch dat je gelijk hebt. Het lijkt erop dat die Chris nu de rol vervult die eigenlijk ik zou moeten vervullen..."

Leo grijnsde: "Als redder van opgejaagde vrouwen... Voel je je gepasseerd?"

Klokkemaker als antwoord alleen een glimlach, terwijl hij in de verte naar het busje keek, en zag dat die nog steeds niet bewoog. Plotseling veerde hij iets op:

"Ik bedenk me plotseling dat ik je naam nog helemaal niet gehoord heb", hij stak een hand naar voren, "William Klokkemaker is de naam dus."

"Leonardo Allegri", zei Leo terwijl hij Klokkemaker de hand schudde.

Klokkemaker lachte, "ik denk dat we maar één ding kunnen doen om Amanda te vinden, Leonardo. En dat is hetzelfde als jij net deed. Geduldig zijn en afwachten. Die man in dat busje is, hoe triest het ook klinkt, ons enige aanknopingspunt."

Alhoewel Geert niet bepaald bang aangelegd was, was hij ook niet bepaald dom te noemen. Daarom deed hij langzaam de voordeur van zijn appartement verder open toen de man met het pistool in zijn hand dat vroeg. De man voor die deur, die wij inmiddels al kenden onder de naam Karel, wuifde met dit pistool als teken dat zijn infanterie, bestaande uit één andere man, de blonde Heino, op moest rukken. Deze voldeed blijkbaar graag aan dit verzoek. Hij greep zijn eigen pistool wat beter vast, en beklom snel de laatste treden van de trap van het trappenhuis.

"Doe een stap terug", beval Karel.

Geert volgde dit bevel op. Hij deed een stap terug. Het daarna gooien van een bronzen beeldje dat hij vanachter zijn rug vandaan haalde, deed hij echter uit eigen initiatief. Onze bejaarde Sjon schrok zich een groot uitgevallen Mexicaanse hoed, en kon het harde bronzen ding niet meer helemaal ontwijken. Het kwam met een harde klap op zijn rechterslaap.

In de tijd dat Karel, die uit schrik achterover van de stenen trap van het trappenhuis viel (die toch een meter of meer hoog was) probeerde Geert zijn voordeur weer in het slot te gooien. Dit lukte hem echter niet. De tweede belager, Heino, wist namelijk nog net op tijd zijn cowboy-schoen in de deuropening te steken. De man slaakte een woeste kreet toen er bijna enkele middenvoetsbeentjes braken, maar het resultaat voor hem was dat de voordeur toch openbleef.

Geert besepte dat hierdoor zijn kansen niet veel beter werden, en zonder nog tijd te nemen hier verder op stil te staan, rende hij de woonkamer binnen.

"Wegwezen", brulde hij richting Chris en Amanda, en hij rende zelf meteen door naar zijn slaapkamer. Toen Geert in de slaapkamer was, keek hij even gehaast om zich heen. Toen liep hij naar een klein nachtkastje. Tevreden grommend haalde hij daaruit een klein pistool tevoorschijn. Ook het kartonnen doosje met magazijnen greep hij mee. Daarna rende hij meteen door naar de grote deuren die naar de brandtrap leidden. Snel opende hij die, en op het moment dat hij de brandtrap opstapte hadden Chris en Amanda hem achterhaald.

"Hoe hebben ze ons gevonden?", vroeg Amanda zich ontsteld af.

Geert antwoordde niet. Dat kwam omdat hij door twee dingen werd afgeleid. Ten eerste hoorde hij dat de deur naar de hal opnieuw opengesmeten werd, wat duidde op ongenode bezoekers. Ten tweede hoorde hij een dreigende stem van beneden de brandtrap: "Blijf waar jullie zijn, verdomme! Jullie zijn ingesloten!".

"Shit!", zei Chris.

"Krotverdomme", beaamde Geert. Hij probeerde een magazijn in zijn pistool te rammen, maar ondanks zijn kracht lukte dat niet. Het ding was defect.

Het pand waarin Geert woonde besloeg in totaal vier etages. In die vier etages waren evenveel appartementen aanwezig, waarvan de woning op de eerste verdieping toebehoorde aan Geert. Al deze appartementen waren bereikbaar via een trappenhuis aan de voorkant, en de brandtrap aan de achterkant. Die brandtrap achter kwam uit op een binnenplaatsje waar parkeerplaatsen waren aangelegd. De trap voor

kwam uiteraard uit op de Prinsengracht.

Op het moment dat Chris, Geert en Amanda op de brandtrap sprongen, renden de belagers van onderaf de treden van diezelfde brandtrap op. En zij zaten maar één verdieping onder hen! Chris wist een glimp van hen op te vangen en herkende ze als dezelfde twee die Amanda in de trein ook al belaagd hadden; Indo en Joe. Maar voorlopig had hij niet veel tijd daar langer over na te denken. "We moeten naar boven", riep hij en de daad bij het woord voegend rende hij een aantal treden naar boven op. Geert en Amanda volgden snel.

Toen onze drie vrienden naar boven renden ging Geert koortsachtig na hoe ze konden ontsnappen van hun gewapende belagers. Ze konden natuurlijk een appartement van een bovenbuur binnenvallen, maar dat was niet verstandig. Ten eerste zou dat niet ten goede komen aan een goede verstandhouding tussen hem en zijn burens en bovendien konden ze op die manier toch niet ontsnappen. In de tijd dat zij het trappenhuis aan de voorzijde bereikt hadden, was er tijd genoeg voor hun tegenstanders om daar via zijn appartement ook weer heen te rennen.

Een tweede optie: hun belagers aanvallen, in plaats van te vluchten, leek evenmin verstandig gezien de huidige ongelijke verdeling van vuurwapens. Dan bleef alleen een derde optie mogelijk: het dak opvluchten. Dat was mogelijk gezien het feit dat het van het pand voor het grootste gedeelte vlak was. Alleen het ongeveer twee meter hoge opstaande dak, gaf nog de suggestie van een normaal puntvormig dak. Maar zoals gezegd, boven deze schuin opstaande dakpannen-vlakken was het dak gewoon vlak. Het geheel leek een beetje op een piramide waarvan de bovenste helft is weggesneden.

"Het dak op!", riep Geert tegen Chris toen ze de bovenste etage bereikt hadden.

Amanda hapte verbijsterd naar lucht: "Het dak op? Wie denk je dat ik ben? Spiderwoman?"

Geert nam opnieuw niet de moeite te antwoorden. In plaats daarvan pakte hij Amanda met twee handen op, en drukte haar, schijnbaar zonder moeite omhoog tegen de dakpannen. Amanda wist, ondanks de hoge punthakken van haar schoeisel, houvast te vinden en naar boven te klimmen. Geert volgde haar snel.

Intussen had Chris een tweetal zware vuilniszakken met onwelriekende inhoud naar de brandtrap gesleept, en kiepte één ervan daarna de treden af. Juist op dat moment kwam Sjors met een van inspanning rood geworden gezicht het laatste deel van de trap op. Hij zag Chris, en schreeuwde, bijna buiten adem: "Stop, verdomde duivel!"

Chris lachte smalend en gaf de tweede vuilniszak nu ook een zet. Hij wachtte niet af wat voor een effect de vuilniszakken hadden. Het lawaai, en het woeste geschreeuw dat al snel volgde verried echter de afloop.

Chris klom nu ook op het dak. Via een grote erker, waar een deur inzat die het bovenste appartement verbond met de brandtrap wist hij dat snel te doen.

Geert en Amanda stonden al ongeduldig te wachten op het grind van het platte dak.

"Wat nu?", hijgde Chris, "hoger kunnen we niet..."

"Laten we proberen een ander dak te ber..." Geert kon de zin niet meer afmaken, om dat er plotseling een pistoolschot klonk. Ze hoorden het gefluit van de kogel die hoog over hun hoofden zoefde. Hierna hoorden ze een woedende brul: "Staan blijven, verdomme!"

"Kom mee", zei Geert en hij trok Amanda mee. Ze renden naar het eind van het dak. Van daaruit konden ze uitzien op het dak van het pand ernaast. De ruimte tussen de gebouwen was niet meer dan anderhalve meter, maar toch leek het een erg gevaarlijke opgave van het ene dak naar het andere te sprin-

gen. Geert scheen hier maling aan te hebben, want hij gleeed langzaam het schuine pannendak af naar de roestige dakgoot. Amanda hield hij nog steeds vast. Ze stonden nu op de dakgoot en keken uit op een dakkapel.

"Oké, Amanda. Ik spring door dat raam. Jij komt als tweede ja?"

Amanda keek hem verbijsterd aan, en probeerde zich beter vast te klampen aan de pannen. Voordat ze iets kon zeggen sprong Geert al. Het was een goede sprong. In één keer brak hij, met een enorm la waaï, door de ruit van de dakkapel, en hij verdween daar ergens in de duisternis. Niet veel later verscheen hij weer.

"Spring nu, Amanda", zei hij dringend, terwijl hij laatste stukken glas uit het kozijn sloeg.

Ook Chris was nu naar beneden gegleden, "Ze zijn al bijna op het dak! Snel!"

Amanda keek beide mannen aan alsof ze zojuist veranderd waren in rood-met-witte-stippen uitvoeringen van Barba Papa. Ze slikte, keek nog eens naar de dakkapel en slikte nog een keer. Daarna sprong ze. Het was al snel duidelijk dat Geert niet voor het raam had hoeven blijven staan om Amanda op te vangen. Amanda nam een snoekduik die een rugby-er niet misstaan had, en Geert was hierbij het slachtoffer dat neergehaald scheen te moeten worden. Amanda sprong bovenop Geert, en beide verdwenen opnieuw in het duister van de kamer. Ze rolden een heel eind uit, en Geert viel met zijn handen precies op een stuk glas. Hij brulde van pijn.

Amanda kon dat weinig schelen op het moment. Ze had het gehaald! Ze was echter nog niet bekomen van schrik toen Chris al door het raam vloog. Hij ving zijn val professioneel op, door uit te rollen, maar hij kwam uiteindelijk precies terecht op Geert's gekwetste hand. Geert brulde opnieuw van pijn. Maar die brul werd nog bijna overstemd door een nog luidere, nog gepijnigder brul, die afkomstig was van één van hun belagers.

"Mblghlverdomme", werd er namelijk gebruld. Twee in frustratie afgeschoten pistoolschoten volgden, waarvan de kogels beiden insloegen in de muur van de kamer waar Chris, Amanda en Geert naar binnen waren gesprongen. Chris zag dat er inmiddels vier mannen op het dak stonden.

"Ga ze achterna, Ollie!", beval dezelfde man, die vanuit de donkere kamer goed te zien was (het was de oude Johnny-figuur).

"Ik, waarom ik?", vroeg Ollie verontwaardigd, "Laat Sjors dat maar doen..."

Sjors, hief snel zijn handen, en riep: "IK? En Heino dan?"

Nu begon ook Heino te sputteren.

Chris klom overeind, en grinnikte: "Laten we maken dat we wegkomen, zolang die lui nog ruzie hebben."

Amanda stond ook snel op, zorgend dat ze uit het zicht van de criminelen bleef en ze hielp Geert overeind, die een smoezelige zakdoek om zijn hand bond. Geert gromde geïrriteerd. Hij strompelde naar de deur van de kamer, en rukte die open. De deur kwam uit in een kleine, maar, in tegenstelling tot de vorige kamer, verlichte keuken. In die keuken stond een grote dikke vrouw met een enorm schort om haar al even enorme taille gebonden. In haar handen hield ze een, het klinkt bijna logisch, enorm jachtge weer. Geert bemerkte al snel dat alles enorm aan deze vrouw leek: haar uit zijn krachten gegroeide bovenarmen, haar dikke en grote wenkbrauwen en haar gigantische roze varkenspoten. Zelfs de gaarkeuken-pan op het fornuis was van een omvangrijk formaat. Al snel bemerkte Geert dat ook het stemgeluid van deze vrouw reusachtig was.

"Maak als de bliksem dat je uit mijn huis komt, tuig", bulderde ze. Het speeksel vloog van haar vleziige lippen.

"Na-natuurlijk. Niets liever", stamelde Geert toch wel geïmponeerd, en hij liep naar een deur aan de andere kant van de keuken.

"Dat is mijn provisiekast, verdomme", donderde het weer. De vrouw wees met de loop van het geweer naar een andere deur, daarnaast. Geert lachte haar beminnelijk toe, en liep snel naar de andere deur.

"Wacht even", zei de vrouw nu langzaam en met iets minder volume en meer verbazing in haar stem, "Ik ken je tronie. Ja, verdomd, je woont hiernaast, is het niet?", de vrouw gromde geïrriteerd, "Verdomme, ja. Zelfs je eigen burens proberen je tegenwoordig te bestellen." Haar gezicht vertrok nu tot een echt woedend masker, en ze donderde als nooit tevoren: "KLOZAKKE! ERUIT!"

Geert wist het wel en maakte dat hij wegkwam. Dat voorbeeld werd rap opgevolgd door Chris en Amanda. Toen ze de trap naar beneden afvlogen krijste de bijzonder haatdragende vrouw nog: "Je hoort hier nog meer van, beste buurman!" Die laatste twee woordjes dropen van sascasme.

Nog nooit was Chris zo snel vier verdiepingen trap naar beneden afgehold, en toen hij met zijn metgezellen weer buiten stond, in een warm schijnend zonnetje, hijgde hij het uit. Zijn twee medestrijders leken zelfs nog harder te hijgen.

"Verdomme", gromde Geert, "rotwijf. Straks wordt ik ook nog uit mijn appartement gegooid!" Hij trok de zakdoek om zijn hand wat strakker, en gromde: "En als de politie erbij komt wordt ik ook nog opgepakt ook nog."

"Voor diefstal van die scherf glas in je hand zeker", smaalde Chris.

Geert gromde geïrriteerd; "Voor huisvredebreuk natuurlijk, onbenul!"

"Kom, kom", grinnikte Chris, "denk eens aan die vier groene jongens die ik kwijtgeraakt ben. Die probleempjes van jou vallen daarbij vergeleken onder het kleine leed ..."

Geert keek woedend naar hem op: "Klèin leed? Denk je verdomme dat mijn woning me minder waard is dan een fooi als vier rooie ruggen?"

Chris grijnsde.

"Pas op, mannetje", dreigde Geert nu, "of ik drijf jou ook een stuk glas in je hand!"

Chris grinnikte, terwijl Geert steeds bozer werd, "Niet overdrijven, oom. Wordt jij tegenwoordig zó overstuur door zo'n schrammetje?"

Geert briesde als een razende stier met een felrode ijsmuts over z'n ogen.

"Jongens, ik wil niet storen", zei Amanda nu, terwijl ze Chris op de schouder tikte, "maar daar komen ze weer aan!"

Chris en Geert keken als één man om, en ze zagen hun vier belagers de straat op rennen. Ze hadden blijkbaar besloten gewoon de trappen van Geert's appartementencomplex af te stormen. Eén van de mannen zag hen, wees, brulde iets en de verschrikkelijke vier stoven als één man op hen af.

"Wegwezen!", schreeuwde Geert, en ook zij begonnen te rennen.

Leonardo was op dat moment een stuk inactiever. Hij en zijn buitenissige compaan William Klokkemaker zaten nog in precies dezelfde houding als dat ze een half uurtje geleden zaten: gehurkt zittend, verscholen achter welig groen en in de betrekkelijke koelte van enkele grote eiken. Niet lang nadat hun gesprek afgelopen was, hadden ze weer besloten in de beschutting van de bomen te zitten, in

plaats van de omcomfortabele sauna die auto heette.

"Mijn lichaam begint zich aan te passen aan mijn been", mompelde William zacht.

"Wat?"

"Ik val ook bijna in slaap."

Leonardo knikte begrijpend: "Ik heb hetzelfde probleem ja, en bovendien: Ik weet nog steeds niet of Chris hier wel iets mee te maken heeft..."

"Hmmm", knorde Klokkemaker nadenkend, "dat is een probleem, ja. Maar als je die lui in het busje lang genoeg achtema zit kom je daar vanzelf wel achter. En als het dan niet zo blijkt te zijn, is er altijd nog onze blonde hoofdprijs."

"Ja, ja, hoofdprijs", schamperde Leo.

"Waarlijk, ze is!", acclameerde Klokkemaker plechtig.

Leo keek zijn vreemde medestrijder fronsend aan. Hoe groot was de kans dat je een rare snoeshaan als deze man tegenkwam? Klein, schatte hij. Toch zei zijn gevoel dat hij deze man kon vertrouwen. En hij vertrouwde altijd op zijn intuïtie.

De kans dat het busje er vandoor zou gaan, was een stuk groter, zo bleek al snel. Het vehikel werd niet lang daarna namelijk gestart, en zichtbaar was de man van zins snel weg te gaan.

"Shit, ze gaan ! Hij heeft het opgegeven!"

"Daar zijn ze dan mooi op tijd mee", gromde Klokkemaker, "het aanzicht van deze geestdodende betonnen flat begint me ook al danig de keel uit te hangen..."

Leo knikte instemmend, en nam plaats in de groene Peugeot 405, op de rijders-stoel.

"Je betwist de integriteit van mijn rijvaardigheid, jonge vriend", bromde Klokkemaker toen hij aan de andere kant ging zitten. Hij voegde er glimlachend aan toe, "maar alàs, goed beschouwd heb je gelijk!"

Leo grijnsde vriendelijk, en startte de auto, op hetzelfde moment dat het busje wegreed. Toen het busje bijna de straat uit was, begon hij met de achtervolging.

De dubieuze vent in het busje had zichtbaar geen haast, want ze reden in een zacht tempo over de weg richting centrum en hield zich aan praktisch alle verkeersregels. Als dit al niet een prestatie was voor de man in het busje waarvan Leo verwachtte dat die doorgaans niet te veel tilde aan welke regel dan ook, dan was het al een prestatie van hemzelf: Leo hield van van snelheid.

Maar van snelheid was geen sprake. Gunstig gevolg was wel dat Leo geen problemen had het busje op een veilige afstand te volgen. Na een tijdje zag hij het busje een parkeerhaven inzwemmen, vlakbij een ranzig uitzienend cafetariaatje, "Chez Sjaan" geheten.

Niet veel later kwam de man het busje uit, en liep hij naar de ingang van de fast-food tent. Aan de manier waarop hij zich uitgebreid installeerde aan het tafeltje aan het raam, bleek dat hij van plan was minstens de helft van de menu-kaart te gaan bestellen.

"Absoluut afstotend, zo'n derderangs etablissement", oordeelde Klokkemaker met een vies gezicht, terwijl Leo parkeerde.

"Op dit moment zou ik best zo'n vette hap lusten, hoor, of nog liever een ijsje", meende Leonardo, "maar ik heb belangrijker zaken te doen!"

Klokkemaker keek Leo verbaasd aan.

"Ik ga eens in dat busje neuzen. Ik moet toch iets meer te weten kunnen komen."

Leo voegde de daad bij het woord, en klom uit de Peugeot. Gelukkig had hij de auto verscholen voor het figuur in het blauwe pak geparkeerd, zodat hij tenminste rustig kon uitstappen. Hierna moest hij de straat oversteken en dit was iets lastiger. De dikkige zwetende man had namelijk uitzicht over de hele straat vanachter het smoezelige cafetaria-raam. Leo had echter geen zin om gezien te worden door hen. Er zat dus maar één ding op: naar het busje sluipen, gebruikmakend van alle dekking die hij maar kon vinden. Hiervoor moest hij echter toch eerst de straat oversteken, en dat deed hij een veilige honderd meter verderop. Van daaruit rukte Leo weer op richting het busje. Hij maakte dankbaar gebruik van de rij geparkeerde auto's langs de weg, en al snel was hij nog drie geparkeerde auto's van zijn doel af.

Leo beseftte echter dat hij steeds voorzichtiger moest doen. Langzaam sloop hij gehurkt langs een grote Audi A4, terwijl enkele voorbijgaande fietsers hem verbaasd aankeken. Leo deed snel alsof hij ingespannen de bandenspanning van de Mercedes inspecteerde, en ging snel weer door toen de voorbijgangers weg waren. Gejaagd rende hij gebukt het open stukje over tussen de Mercedes en de volgende geparkeerde auto. Van daarachter zag Leo dat het busje nog niet eens meer tien meter verwijderd was. Door het portierraam van de auto waarachter hij zich verscholen had zag Leo vervolgens dat de man in het gekreukte blauwe pak nog steeds aan z'n tafeltje zaten.

Het busje stond als eerste geparkeerd in een rij parkeerhavens die dwars op de weg stonden. Dit betekende dus dat de achterzijde van het busje naar de weg toegekeerd stond. Leo wist ook dat dit betekende dat zowel de achterkant als de rechterzijde van het busje door de eigenaar in het cafetaria niet gezien kon worden. Dat was gunstig.

Leo spande zijn spieren en plotseling rende hij het laatste stuk naar het busje. Zoveel mogelijk gebukt maakte hij zoveel mogelijk snelheid.

Bij het busje aangekomen hijgde hij vermoeid uit tegen de achterportieren van het busje. Niemand had hem gezien kunnen hebben, wist hij. Op dat moment voelde Leo echter dat er beweging kwam vanuit het busje. Leo voelde zijn nekharen rijzen, en zijn hart een slag overslaan. Er zat nog iemand in het busje! Hij draaide zich razendsnel om, nam een gevechtshouding in, en zag vanachter de raampjes van de portieren...
Klokkemaker!

Leo week, nog steeds verbaasd, terug toen Klokkemaker de een portier opende.

"Je moet je werkwijzes eens herzien, jonge vriend", grijnsde de bebakbaarde vijftiger, "je doet het allemaal veel te moeilijk!"

Leo hapte naar lucht, en het gevoel be kroop hem dat hij behoorlijk afgegaan was. "H-hoe ben je hier gekomen?"

Klokkemaker glimlachte, "Ik ben gewoon als een fatsoenlijke wandelaar de straat overgestoken, en ben naar het busje gelopen. Onze vriend had geen enkele aandacht voor mij!"

Leo wist geen woord uit te brengen.

"Maar, jongeman, ik vrees dat onze inspanningen vergeefs zijn, de informatie in dit busje vertelt me niets dat ik niet reeds weet."

Leo krabde aan zijn kin, en knorde, "Ik ben dom geweest geloof ik. Je weet veel meer dan je mij eerst hebt verteld."

"Zullen we je gebrek aan informatie dan maar eens gaan wegwerken? In de Peugeot?"

Leo stemde daar graag mee in.

*

Het was al meer dan een uur later toen Leo en Klokkemaker helemaal bijgepraat waren. Hij zat inmiddels weer achter het stuur van de Peugeot, die nu op een parkeerplaats stond; niet ver van een bruin cafeetje af. In dit cafeetje was onze achtervolgde verdwenen nadat hij zich in het cafetaria vol had gegeten, waarschijnlijk bezig zich nu te bezatten. Het was inmiddels al bijna zeven uur 's avonds. Klokkemaker vroeg zich hardop af hoelang hij en Leo nog het ongeïnteresseerde publiek moetsen blijven van de vrije-tijds invulling van een totaal oninteressante man in een lelijk pak.

Dat was Leo ook niet duidelijk. Wel was hem het een en ander over Klokkemaker duidelijk geworden het laatste uur. Alles was nog eens duidelijk op een rijtje gezet.

Leonardo wist al dat Klokkemaker een werknemer was van een Sluytman Software BV en daar het hoofd geweest van de afdeling administratie en boekhouding. Wat nieuw was dat, in tegenstelling tot zijn vier trouwe ondergeschikten op die afdeling, Klokkemaker nooit erg eerlijk was geweest, en dit was nog maar zwak uitgedrukt.

Leonardo had natuurlijk wel iets verwacht toen Klokkemaker had gerept over zijn "iets te vlekkeloze" boekhouding maar was perplex over de beerput die opengetrokken werd. Wat bleek? Klokkemaker had in de loop van de tien jaar dat hij bij het bedrijf had gewerkt al in totaal zo'n 3 miljoen gulden verduisterd. Door zijn grote kennis van boekhoudkunde, en computers had hij dit altijd voor iedereen verborgen weten te houden. De volledige 3 miljoen stonden al veilig op een rekening op de Kaaiman-Eilanden.

En toen was er daar die journaliste gekomen, die Amanda Brixton. Leonardo begreep nu pas wat voor een bedreiging zij zou kunnen worden voor Klokkemaker als ze achter zijn mega-fraude kwam. Klokkemaker vertelde dat ze al eerst een tijd een vestiging van Sluytman's bedrijf in London onder de loep genomen. Blijkbaar hadden de resultaten die ze daar verkregen had genoeg geweest om een reisje Nederland te kunnen rechtvaardigen. Toen was de situatie steeds penibeler geworden.

"Maar waarom zorgde je er niet meteen voor dat je fraude onzichtbaar bleef", vroeg Leo verbaasd.

"Nou", zei Klokkemaker nadenkend, "bijvoorbeeld omdat ik niet eens zeker wist of ze wel achter mijn fraude aan zat..."

"Hoe bedoel je, waar zou je anders achter aan zitten?"

"Nou bijvoorbeeld achter de loonzwendel van een collega van mij, of het wanbeleid van de directeur."

Leo keek Klokkemaker nu echt verbijsterd aan. En dat in hetzelfde bedrijf!

De rest van het verhaal was duidelijk. Klokkemaker was toch een zestal dagen geleden begonnen Brixton persoonlijk de hele dag in de gaten te houden en was zodoende op het spoor gekomen van de andere groep die haar achtervolgde. Daarom had Klokkemaker daarna ook de ze mensen gevolgd, om Brixton te kunnen helpen, mocht dat nodig zijn. Blijkbaar was het onverteerbaar voor de onbetrouwbare boekhouder dat er jacht gemaakt werd op een aantrekkelijke vrouw, hoe gevaarlijk ze ook voor hem zelf was.

Klaarblijkelijk was Klokkemaker iemand die aan de ene kant niet de slechte kant zag aan het verduisteren van grote sommen geld, maar die aan de andere kant zelf geen vlieg kwaad zou doen. Toen Klokkemaker dan ook zag dat een groepje gewelddadig uitzierende mannen achter Brixton aanzaten, en haar misschien wel wilden ontvoeren, was hij in opstand gekomen. Dat kon voor de zachte maar oneerlijke

boekhouder niet door de mand.

"Maar waarom vertel je dit allemaal aan mij", vroeg Leo na Klokkemaker's betoog, "ik zou nu naar de politie kunnen gaan en je aangeven..."

Klokkemaker zuchtte diep en zei tenslotte: "Ik moet iemand vertrouwen. Ik heb het gevoel dat die dubieuze achtervolgers gestopt moeten worden omdat ze echt iets kwaads in hun zin hebben."

"Waarom ik?"

"Omdat die vriend van je waarschijnlijk ook al betrokken is en ik het gevoel heb dat jij een avonturier bent die dit nog leuk vindt ook! En nou, ga je naar de politie?" Klokkemaker keek hem grijnzend aan.

Leo schudde peinzend zijn hoofd. Een fraude van drie miljoen. Hij wist niet wat hij daarvan moest denken.

Leo dacht nog steeds na over het merkwaardige gesprek met Klokkemaker, toen die naast hem opeens zei :

"Daar hebben we onze heer van het goede leven weer. Hij heeft net een behoorlijke tijd aan de telefoon gehangen daar, en nu heeft die heel wat meer haast!"

Leonardo keek verstoord op, en zag tot zijn verbazing dat de man met wapperend lichtblauw colbertje haastig naar hun busje renden.

"Nu gaat er eindelijk iets gebeuren !" Leo greep het stuur wat beter vast, en startte de auto.

HOOFDSTUK 4

OEVERLOOS GEREN DOOR AMSTERDAMSE STRATEN

Agent Van Stoffelen kuierde in zijn comfortabel zittende burger-kleding met een goed gemoed door de Amsterdamse straten. Dit had meerdere redenen. Ten eerste was het prachtig weer voor deze late meidag, en ten tweede had Van Stoffelen al de hele ochtend vrij kunnen nemen van zijn werk, iets wat vaak zeer gunstig werkte op zijn humeur.

En Van Stoffelen had de dag tot nu toe goed besteed. De hele morgen had hij thuis in z'n werkkamer met uiterste precisie zijn modelschip afgebouwd. Het was een prachtig model geworden. Hij had er wel luttele uurtjes, om niet te zeggen, dagen, aan gewerkt, maar nu was het dan eindelijk af en zat het veilig opgeborgen in de stevige stoffen boodschappentas in zijn hand.

Ja, dit model zou een ereplaats krijgen bij zijn werkplek op het politiebureau. Daar kon hij dan elke dag weer kijken naar z'n prachtige werkstukje, en z'n collega's zouden hem bewonderend op de schouder kloppen. Bepaalde mensen zouden zeker jaloers worden op zo'n prachtig werkstuk, dat wist hij zeker en ze zouden misschien zelf ook zo iets mooi willen, en...

Van Stoffelen was nog altijd in blije gedachten verzonken, toen er een wat verder op de Prinsengracht wat onrust ontstond. Wat heet, twee mannen en een vrouw renden met grote snelheid zijn richting op, en

niet ver daarachter renden vier kerels ze achterna.

"Verdulleme, krijg nou toch...", Van Stoffelen wilde al naar zijn dienstgordel grijpen, toen hij beseftte dat hij buiten dienst, en dus in burger was.

"Ach, laat toch zitten", dacht van Stoffelen, "laat ze het uitzoeken. Straks beschadigen ze m'n modelboot nog." De agent in burger stapte weg tussen enkele geparkeerde auto's om de relschoppers vrije doorgang te verlenen, en hield zijn modelboot stevig in zijn armen.

Dit alles gebeurde in slechts luttele seconden, en in die seconden was de ene vrouw met haar ongemakkelijke hoge hakschoentjes gestruikeld over het ruwe Amsterdamse plaveisel. Haar twee medevluchters hielpen haar overeind, maar verloren daarmee zoveel tijd dat de vier achtervolgers bij konden komen.

Van enkele meters afstand van de plek waar de vier mannen hun prooien achterhaalden trok Van Stoffelen zich wat verder terug tussen de twee geparkeerde auto's. Hij wilde niet bij deze onfrisse kloppartij betrokken worden.

De vier achtervolgers hadden zich inmiddels gezamenlijk, als één man op de drie vluchters geworpen. Eén van deze potentiële slachtoffers, een kleine gedrongen man, had echter de kracht van een beer, en wist twee achtervolgers flink te raken met zijn rechtervuist. De jongere man rekende af met een derde. Dit betekende dat er nog één overbleef, en dat was de man die al aan de vrouw aan het trekken en het sjoeren was. Ook deze moest echter het onderspit delven, toen die ook de beresterke man op zijn nek kreeg.

Van Stoffelen hoorde op dat moment een politiesirene, en een tel later zag hij dat er een politieauto met piepende remmen en banden, een twintig meter in de richting waar hij vandaan was gekomen tot stilstand kwam. Niet lang daarna sprongen twee stevig gebouwde kerels in uniform uit de wagen, en renden met volle vaart op de vechtende kluwen af.

"Verrek, Pietersen en Gaspertsz", dacht Van Stoffelen, en hij richtte zijn blik weer op de herrieschoppers, "Die kunnen me mooi van dit tuig verlossen."

Van dat tuig lagen inmiddels alle vier de achtervolgers op de grond, allen met pijnlijke kaken, buiken, en neuzen. De drie vluchters stonden allemaal nog overeind, maar beseften zich blijkbaar dat ze in een benarde situatie zaten, want ze dreigden ingesloten te raken tussen de vier alweer opkrabbende en donker kijkende mannen en de politiemannen, die vanuit de andere kant over de stoep naar hen toerenden. Ze leken in het nauw te komen. Toen wees de jongste van de twee mannen naar de opening tussen de twee geparkeerde auto's waar Van Stoffelen stond.

"Daar heen !"

Van Stoffelen had niet veel tijd om te beseffen dat nu hij het was die in ernstige problemen zat. Het volgende moment sprongen de drie vluchters al op hem af, en de kleinste, maar sterkste man stootte hem zonder dat er nog een verdedigende pose aangenomen kon worden tegen het asfalt, en rende door naar de straat. Daarna volgde de vrouw die tenminste nog voorzichtig over hem heen stapte. De derde vluchtende kon het echter blijkbaar weinig schelen. Hij stapte eerst met zijn ene voet op Van Stoffelens hand, waardoor bijna enkele middenhandsbeentjes broken, en daarna vermolde hij met zijn andere voet in één rampzalige stap het fragiele modelbootje. Van Stoffelen bracht uit pure frustratie zijn handen naar zijn hoofd om alle ellende niet te hoeven zien. Maar doordat kort daarna ook agent Gaspertsz botweg over hem heen, en óók weer midden op de inhoud van de stoffen tas stapte, werd hij snel teruggeworpen in de harde werkelijkheid. Opnieuw hoorde hij het afschuwelijke gekraak van tientallen fragiele stukjes plastic die in

stukjes knapten. Het werd Van Stoffelen nu echt te veel en hij probeerde wanhopig op te staan om wat er nog over was van zijn modelschip te redden.

Hij had geen geluk. Nog vijf paren verwoestende benen draafden over hem heen, blijkbaar behorend tot de rest van het bonte gezelschap. Weer bleef het modelbootje niet gespaard.

Toen Van Stoffelen even later toch nog oprabbelde; geschaafd en gekwetst, waren de herrieschoppers alweer een heel eind weg. Hij zag dat Gaspertsz nog steeds de twee mannen en de vrouw volgden, terwijl Pietersen de vier andere lieden probeerde in te halen, die een andere richting waren ingerend. Van Stoffelen interesseerde het echter niet meer en hij hinkte naar de tas met zijn kostbare inhoud. Hij zag echter al meteen dat van zijn modelbootje geen onderdeel was heengebleven.

Van Stoffelen vloekte enkele verwensingen, en schudde een vuist naar de troep wegrennende druktemakers. Daarna stampte woedend richting huis. Morgen zouden die twee agenten het te horen krijgen!

Antonius Hermanus Maria van de Bersselaer zat zwijgend met zijn linkerhand te spelen met een antieke in leer gebonden briefopener terwijl hij in zijn rechterhand de hoorn van een oud model telefoon vasthield. Hij keek er niet al te vriendelijk bij. Zijn onberispelijke uiterlijk; keurig geknipt kort haar; een zwart maatpak versterkte dit alleen nog maar. Van de Bersselaer zat aan een grote metalen tafel waarop naast de telefoon een koffiezetapparaat stond en ook nog een stapel paperassen lag.

De persoon met wie hij belde was de man die wij inmiddels kennen als Harry Delsen. Diens nerveuze stem probeerde wanhopig een goede zin te formuleren:

"Maar, die... eh... lu-ister nu eens Ton...", probeerde hij.

"Stilte!", blafte Ton van de Bersselaere.

De man aan de andere kant van de lijn was meteen stil. Nu begon Ton heel zacht te praten: "Oke, als ik het goed begrijp hebben je mannen geprobeerd die journaliste, Brixton, te pakken te krijgen." De man begon steeds luider te praten, "Geprobeerd, zeg ik, ja. Want die mannen hebben gefaald als kleine kinderen" Van de Bersselaer schreeuwde nu: "En JIJ hebt die mannen geleid!"

Zwak klonk in de hoorn van de telefoon: "Dat is zo, Ton. Maar er hoeft nog niets verloren te zijn. M'n mannen zitten nog steeds op het spoor van Bri..."

Van de Bersselaer kwam met een woedend gezicht overeind uit zijn stoel alsof Delsen bij hem in de kamer stond en hij hem angst wou aanjagen. De stevige veertiger zag er inderdaad best angstaanjagend uit, met zijn stevige gestalte (die van een geslaagde en top-fitte man in de kracht van zijn leven). Hij drukte de hoorn bijna fijn in zijn hand, alsof hij niet een stuk kunststof, maar de vlezige nek van Delsen vast had: "Volgens mij heb jij de ernst van de situatie nog niet begrepen, Delsen! Begrijp je dan niet dat die Brixton nu alles al door heeft kunnen vertellen? Voor we weten staat er hier straks politie aan de deur!"

Delsen zei: "Die kans is aanwezig, ja. Maar voor hetzelfde geld besèft ze nog niet eens het belang van wat ze gezien heeft..."

"Zwak gelul, Delsen. Ze zal er straks zeker achterkomen, als ons project echt begint. En we mogen geen risico nemen! Daarom moeten we ook alles in het werk stellen om hier zo snel mogelijk te kunnen vertrekken uit dit dijkhuis. En zonder sporen achter te laten, voor als het misgaat." Van de Bersselaer streek nadenkend met zijn vingers langs het lemmet van de briefopener dat op het bureau lag, "Daar zorg

ik wel voor!"

"En waar zorg ik voor?", vroeg Delsen met een klein stemmetje.

"Jij?", vroeg Van de Bersselaer met een sarcastisch lachje, "Jij moet je plannen maar eens aanpassen. Geef ten eerste je mannen nieuwe instructies. Vanaf nu moeten ze niet alleen die Brixton te pakken nemen, maar ook alle opdringerige zakken die zich met onze zaken durven te bemoeien. Daarna kun je mij mooi helpen de nodige dingen hier te regelen."

Delsen slikte moeilijk, en knikte daarna.

Geert, Chris, en Amanda renden inmiddels zo snel als ze konden de Prinsengracht af met een fanatieke politieman als hun achtervolger. Deze achtervolger was niet alleen sneller dan hen, hij was ook behoorlijk luidruchtig. "Stop!", brulde hij, "in de naam van de wet! STOP!"

Meteen bleven enkele wandelaars staan, en sommigen maakten zich zelfs op de politieman terzijde te staan. Ze zetten zich schrap op de stoeptegels, en spreidden hun armen.

"Problemen, oom", hijgde Chris tegen Geert, "wat doen we?"

"Steeg", brulde Geert cryptisch terug met een rood wordend gezicht. Om zijn bedoelingen wat duidelijker te maken wees hij, met een wild zwaaiende arm door het tempo dat hij aanhield, naar een smal straatje even verderop.

Ze waren niet bepaald veel te vroeg met dat idee. Net op het moment dat enkele burgers serieuze pogingen deden de drie vluchtenden te stoppen, konden onze drie helden op het nippertje ontsnappen door opeens de smalle steeg in te rennen.

Op dat moment wisten die drie vluchtenden ook meteen al dat hun plan niet al te goed was. De vier mannen die hen in Geerts huis belaagd hadden, beter bekend bij ons als Ollie, Karel, Heino en Sjors, kwamen namelijk in tegenovergestelde richting aanrennen, en achter hen kwam óók een agent aanrennen! Het was duidelijk dat ook zij op de vlucht waren, en toevallig dezelfde richting waren ingelopen via de andere kant van de steeg. Het voorval was bijna te toevallig om waar te kunnen zijn.

"Grote problemen, oom", hijgde Chris nu, terwijl hij vergeefs probeerde de uitgeputte Amanda mee te slepen, die inmiddels al een halve kilometer op blote voeten door Amsterdam had gerend (op hoge hakken was rennen immers helemaal uitgesloten).

Chris keek gejaagd om, en zag dat hun achtervolger in uniform nog maar enkele tientallen meters verwijderd was. Toen Chris weer vooruit keek zag hij dat hun vier belagers nog maar krap veertig meter verwijderd waren. Inderdaad: grote problemen.

Maar, zo luidt het gezegde: als de nood het hoogst is, is de redding nabij, en ook hier was dat weer het geval. Chris' oog viel namelijk op een kleine vrachtwagen met open laadbak en geopende laadklep waarin enkele kamerplanten en grote bossen bloemen stonden. Het vehikel was geparkeerd in een zijsteegje dat weer uitkwam op de grote weg.

Chris keek Geert aan, en zijn blik van verstandhouding zei hem genoeg: ze stormden op de vrachtwagen af en sprongen terstond gedrieën in de cabine. Meteen deden ze de portieren op slot.

Wat Chris al gehoopt had bleek waarheid te zijn: de eigenaar was blijkbaar nog bezig zijn vrachtwagen uit te laden of iets dergelijks, en had zijn voertuig nog niet afgesloten. Tot Chris' grote genoegen vonden ze de contactsleuteltjes ook nog gewoon in het contact.

Geert installeerde zich achter het stuur, en op het moment dat hij de motor startte, greep de agent die

hen achtervolgd had het portier aan Geert's kant vast. Gelukkig voor Geert zat die nog steeds solide dicht.

Een paar tellen later maakte ook dit niets meer uit, Geert had de motor al gestart en zette terstond de wagen met piepende banden in beweging. De agent moest verschrikt loslaten. Het enige wat de drie in de auto nog hoorden was wat gebonk en toen raceten ze het steegje al uit. Met een flinke ruk aan het stuur, kwamen ze met veel geweld en kreunende veren de grotere weg op, alwaar ze flink sneller gingen rijden. Sterker nog: enkele langzamere automobilisten weken uit schrik uit toen ze de vrachtwagen met een noodgang op hen af zagen komen. Wat verkeer achter de vrachtwagen moest opeens uitwijken toen er een groot formaat kamerplant op het wegdek aan stukken viel. Dit was overigens niet de schuld van onze helden, maar daar kwamen ze zelf ook al snel achter:

"Zeer grote problemen, oom", gromde Chris, terwijl hij door het ruitje achter in de cabine keek naar de reden van de mishandelde kamerplant.

"Wat nu weer?", gromde Geert geïrriteerd.

"Drie van die nozems liggen in de laadbak. We hebben ongenode gasten!"

Geert had in het drukke hoofdstedelijke verkeer nauwelijks de mogelijkheid een blik achteruit te werpen, maar dat deed hij toch en met een woeste frons zag hij de drie bekende criminelen, met een even onverbiddelijke uitdrukking op hun gezichten, tussen de azalea's en de hyacinten zitten. Inderdaad, het waren de bekende Heino, Karel en Sjors...

"Shit", gromde Geert, terwijl hij zich weer wijdde aan het stuur en met plankgas door een rood stoplicht reed.

"Shit", zei op dat moment ook Orlando, beter bekend als Ollie. Hij stond beleefd grijnzend tussen twee ziedende politie-agenten, en een furieuze bloemist.

"Wat hebbe jullie klootzakke met m'n wagen gedaan", brulde deze laatste woedend.

"Kom, kom, kalmeer iets, beste man", suste de eerste agent, "ze komen echt niet ver in dat oude stuk roest."

Dat was niet bepaald een opmerking die goed viel bij de bloemist. Hij keek de agent aan alsof hij inschatte hoe verstandig het zou zijn een misdaad te begaan tegen de dienstklopper. Na een tijdje leek nog er nog net van af te zien, en gromde tussen zijn tanden door: "Jullie achterlijke joeten zijn ook nooit op tijd als we jullie nodig hebben!"

"Ach, we hebben één arrestant. We komen er wel!", grijnsde de tweede agent vriendelijk die zijn gezicht met een zakdoek droogwreef. Het leek wel dat die of de woede en de agressie van de berooide bloemist niet had opgemerkt, of een avondcursus psychologie had gevolgd, waarin hem was geleerd boze mensen vriendelijk te bejegenen.

De eerste agent deed inmiddels Ollie de handboeien om en zo was het dus weer Ollie die voor zondebok mocht spelen. Hij liet zich onwillig boeien als het ongelukkige straatjochie die toch al weet dat hij alle klappen krijgt als zijn vriendjes katekwaad uithalen. Was het eerst een briesende NS-neger geweest, bedacht hij zich, nu waren het twee gerriteerde agenten die het slecht met hem voor hadden. Ollie liet zich zuchtend meevoeren door de agenten, die inderdaad in een niet al te beste bui leken.

In deze gestolen vrachtwagen hadden Geert, Chris, en Amanda het inmiddels flink benauwd, want het zag er naar uit dat noodgedwongen moest gaan stoppen voor een druk kruispunt, alwaar drie rijen auto's

dik een onneembare hindernis vormden, en elke doorgang versperden.

"We weten hoe de pistool-verdeling op het moment is. Dus: zo gauw we langzaam genoeg rijden smeren we 'm, oké?"

"Dat méen je niet", zei Amanda met een hoge stem van verbazing, nog nauwelijks bijgekomen van de inspanningen.

Geert grijnsde, "Jazeker wel. We gaan ons opsplitsen. Chris rent aan de rechterkant weg, wij de andere."

Chris knikte: "Ze zullen wel niet zo gek zijn nu hun vuurwapens te gebruiken."

Geert knikte instemmend. Amanda keek bedenkelijk.

"We spreken af in dat taplokaal in de Warmoesstraat, oké?", stelde Chris voor.

Geert wist wat Chris bedoelde: "Goed. We springen over een ogenblik!"

Niet veel later was het moment daar, ze waren nog een kleine twintig meter verwijderd van de eerste stilstaande auto voor hen.

"Let op", gromde Geert geconcentreerd tegen Amanda.

De vrachtwagen stond al bijna helemaal stil toen Geert het vehikel uit sprong, en Amanda aan haar hand meetrok. Chris sprong ook uit de wagen, maar dan aan de rechterkant.

De plotselinge actie van hun prooi, was blijkbaar nogal verrassend voor de drie mannen in de laadbak, die verwoed op het ruitje van de cabine aan het slaan waren. Het duurde nogal een tijd voor ze zich door de kamerplanten, en bossen rozen en azalea's hadden geworsteld en ook de laadbak uit waren gesprongen. Maar toen besteedden ze ook weinig aandacht meer aan het feit dat de nog steeds doorrollende onbemande vrachtwagen met een droog geluid tegen de glimmende bumper van een luxe limousine tot stilstand kwam. De drie criminelen waren druk met andere zaken. Het was Karel die opnieuw de leiding op zich nam.

"Heino, jij volgt die jonge snaak. Sjors en ik zullen de vrouw en die ouwe te pakken nemen."

Heino dacht hier niet verder over na, maar hij rende als een goed opgeleide commando Chris achterna. Dat werd een hachelijke onderneming toen het stoplicht wederom op groen sprong, en alle auto's vol gefrusteerde laatkomers fors optrokken. Maar met de nodige dosis dom geluk wist Heino toch de stoep te bereiken om de achtervolging voort te zetten.

Karel en Sjors intussen waren al bezig met het uitvoeren van hun deel van de taak: ze renden de vrouw en de 'ouwe' achterna. Omdat de woedende chauffeur van de gehavende limousine woedend op hen aan was gerend om de blikshade op iemand te kunnen verhalen, was het voor sommige van de toeschouwers niet helemaal duidelijk of de twee mannen nu bezig waren met een achtervolging of gewoon vluchtten voor de razende chauffeur.

Voor Geert en Amanda was dit echter wel duidelijk, en bepaald blij waren ze er niet mee. Amanda kwam nauwelijks meer vooruit. Elke stap van een ontblote voet op het Amsterdamse asfalt leek haar meer pijn te doen en haar longen leken elk moment uit elkaar te kunnen barsten. Geert probeerde haar echter wanhopig mee te trekken, want hun achtervolgers kwamen inmiddels nog steeds dichterbij. En die achtervolgers waren nog in het bezit van een goed-werkend vuurwapen, in tegenstelling tot het pistool van Geert, waar het magazijn nog steeds van klemde.

Maar het pistool van de twee achtervolgers was niet de grootste zorg van Geert. Zelfs die twee achtervolgers waren immers wel gek om met een pistool te gaan schieten in de overvolle hoofdstad van een beschaafd land. De grootste zorg was wel dat hij en Amanda nu niet in handen van de criminelen moesten vallen. De enige kans om er achter te komen waar dit alles om draaide was om zelf vrije handen te hebben. Geert had er dus dringend behoefte van het geboefte verlost te worden.

Geert wist echter dat zij de twee niet kwijt konden raken door hun snelheid. Daarom trok hij Amanda mee naar 's lands beroemdste winkelstraat, de Kalverstraat, om te proberen hen in de drukte kwijt te raken.

Het was inderdaad gezellig druk op deze zonnige dag van de vroege zomer. Zo te zien kregen mensen niet alleen schoonmaakperikelen rond deze tijd, maar ook een onstopbare drang om inkopen te doen. Iedere bezoeker keek wellustig rond in het complete verkoopassortiment van de Kalverstraat. Geert was echter niet geïnteresseerd in de vrolijk uitzierende winkels. Hij rende zigzaggend tussen de "fun-shoppende" en wandelende mensen, probeerde Amanda mee te trekken, en botste een paar keer tegen langzame wandelaars op.

Geert zag dat, ondanks hun inspanningen de twee achtervolgers nog steeds op het spoor zaten. Hij keek wanhopig om zich heen, en zijn oog viel meteen op de plaatselijke hoofdvesting van de V & D.

"Hier heen!", hijgde Geert. Amanda keek hem even wanhopig aan, en liet zich toen, bijna willoos, meevoeren. Geert wurmde zich tussen een oud echtpaar door, en rende de ingang binnen.

Ook in de winkel was het een drukte van jewelste. Er stonden lange rijen voor de kassa's, en vele mensen stonden rond de schappen om een nieuwe koop te overwegen. Andere mensen liepen langzaam rond, en leken meer op verdwaalde toeristen uit de provincie.

Geert had een behoorlijke last van deze langzame mensen, en hij drukte luttele keren enkele mensen omver om zich met Amanda een pad te banen.

Toen ze ongeveer midden in de winkel waren (nog steeds op de begane grond overigens) trok Geert Amanda gehaast mee naar een schap vol met kantoorartikelen waar ze beiden verdekt achter kropen.

"Zijn we ze kwijt?", vroeg Amanda door de winkel turend, die meer geïnteresseerd leek in het vinden van iemand die haar een stevige voetenmassage zou kunnen geven.

"Ssst...", vermaande Geert, en hij spitste zijn oren.

Ze hoorden niets anders dan de normale winkelgeluiden: het gegons van vele stemmen, een omroeper die koopjes, voor zover die bestaan bij V&D, aanpreeft en het zachte geluid voetstappen.

Amanda ontspande zich iets, begon maar zelf haar voeten te masseren, en zuchtte.

"Ssst", drong Geert opnieuw aan. Hij spitste opnieuw de oren, en nu hoorde hij een nieuw geluid, snelle en harde voetstappen: iemand die rende. En het geluid kwam hun kant op!

"Shit", siste Geert, en hij kroop snel naar het eind van het schap. Van het kleine meisje dat met grote ogen die twee vreemde mensen bekeek, trok hij zich niets aan, ook niet toen die door een bezorgde moeder meegetrokken werd. Hij hoorde de voetstappen steeds dichterbij en gluurde langs de plakband, en de geodriehoeken het gangpad in. Hij keek recht in de ogen van de man die wij beter kennen als Karel.

De verouderde Johnny keek Geert met een uitdrukking die een ogenblik verbaasd was. Toen had hij de zinnen weer bij elkaar en riep: "SJORS, HIER ! SJORS !!" Na deze korte maar krachtige mededeling, waarvan meer dan de helft van het winkelend publiek getuige was, verloor Karel geen tijd meer; hij viel Geert aan.

De praktische lezer zal direct beseffen dat Karel, alhoewel hij een grote wilskracht vertoonde, en van doorzetten wist, niet echt slim bezig was. Ten eerste was Geert al eerder een niet al te makkelijke tegenstander gebleken om een robbertje mee te vechten, dus een knokpartij leek danook niet echt gewenst. Ten tweede was de plaats om dit te doen ook al vrij beroerd: een groot aantal winkelbezoekers zouden hem, Karel, Geert zien aanvallen en allemaal eender reageren: die kerel was een maniak met de bloeddorst van Dracula, of hij was bezig met de meest brutale Mafia-afrekening sinds jaren. Hoe dan ook, Karel zou de bad-guy zijn, en ook de bewakingsdienst, waarover een grote winkel als V&D beschikt, zou zo oordelen.

Geert was, als hij niet zelf per ongeluk deelnam aan dit avontuur, ongetwijfeld zelf ook een praktische lezer geweest. Hij kwam in een luttele seconde ook tot bovenstaande conclusie; en hij wist dat hij maar één ding kon doen: de stervende onschuld spelen!

Geert uitte danook een angstkreet die in een horrorfilm over voornoemde Dracula goede kritieken zou oogsten en probeerde in half gespeelde paniek te vluchten voor zijn aanstormende tegenstander.

Die tegenstander hield zich weinig bezig met praktische overwegingen en hij stortte zich op zijn wegkruipende slachtoffer met de weinig verheffende woorden: "En nu blijf je hier, verdomme!"

Het gonsde inmiddels al van de stemmen van verschrikte mensen die zich afvroegen wat er precies aan de hand was, en van de snelle voetstappen van mensen die maakten dat ze uit de buurt kwamen. Bepaalde personen maakten zich echter niet uit de voeten. Dat waren ten eerste twee potige kerels van de bewakingsdienst. Ten tweede was dat Sjors, die snel naderbij rende, en ten derde waren dat enkele sensatiezoekers met glimmende ogen van opwinding.

Die sensatiezoekers kregen hun portie aan sensatie ruimschoots, zo bleek al snel. Geert, bleek zijn acteerprestaties tot grote hoogtes door te kunnen voeren. Met een groot gevoel voor dramatiek rukte hij in cellofaan verpakte multo-mappen (f.16,75) uit de schappen, en bekogelde daar zijn belager mee. Toch kon hij, ondanks zijn aangenomen underdog-rol zijn handen niet thuishouden, en hij wist Karel ook nog luttele keren flink op zijn smoelwerk te raken. De overhitte Karel zelf was echter zo door het dolle heen, dat hij toch de meeste meppen uit wist te delen. Amanda nam aan dit verheffende staaltje domme mannen werk niet deel, en stond verwaasd tegen een stellage aan. Ze wist dat ze zich er beter niet mee kon bemoeien.

De net-aansnellende Sjors bleek zich desalniettemin maar al te graag in het strijdgewoel te willen storten. Net op tijd bedacht hij zich echter. Hij bemoeide zich niet met de rood-aangelopen Karel en diens stugge tegenstander, maar hij rende meteen naar Amanda!

Voordat die nog de tijd had de benen te kunnen nemen, wist Sjors haar al vast te grijpen. Het was overigens nog maar de vraag of Amanda als ze nog wel de tijd had gehad om te vluchten, sowieso nog één stap op haar bont en blauwe blote voeten had willen zetten.

"Nu heb ik je eindelijk dame", siste Sjors tussen zijn tanden door, en hij rukte aan haar arm, "Mee."

Het werd al snel duidelijk wat Sjors wilde, en dat had weinig met de briesende Karel te maken. Sjors wilde 'm zo snel mogelijk smeren! Op zich was dit een logische reactie voor personen als hem: die lijken immers een aangeboren instinct te hebben om de plaat te poetsen als dienders met strepen op hun mouwen ter tonele verschenen. En hoewel de aanrennende bewakers al erg dichtbij waren gekomen, had Sjors een goede kans om nog weg te komen ook; de twee zouden zich immers eerst bezighouden met het strijdgewoel tussen Karel en zijn potige belager.

Geert, die, al verdedigend, inmiddels was teruggedrongen tot de schappen, en de aanvallen van Karel afsloeg met een peperduur arrangement droogbloemen (f.129,95) en een porseleinen vaas met dierenmotieven (f.215,50) had datzelfde ook begrepen. Hij besepte dat hij zijn strategie moest omgooien. Immers, mocht Amanda inderdaad met de lange Indiër verdwijnen, dan had hij aan de oude Sjonnie evenveel als een wijnboer aan een ton uitgedroogde krenten heeft. Er was dus zozegzegd verandering van actie nodig. En Geert besepte al snel dat de twee bewakers slecht in de nieuwe plannen zouden passen.

De twee voornoemde personen, waren zojuist hijgend en briesend gearriveerd, met hun handen rond de gummistokken aan hun heupen. Geert sloeg zijn belager Karel met een notehouten bijzettafeltje (aanbieding; f.349,50) op de schouder, dat meteen in twee stukken kraakte. Hierna draaide Geert zich hijgend om naar de twee mannen in uniform, en kon even geen woord meer uitbrengen.

"Rustig maar, meneer. We zullen U helpen", bezwoor de oudste van de twee. De man merkte echter al snel dat Geert geen aandacht voor hem had, maar naar een punt achter hem keek. Hijzelf wierp nieuwsgierig ook een blik achterom, en zag dat een knappe jonge vrouw die brutoot werd weggesleurd, blijkbaar het punt van aandacht was.

"Ik heb uw hulp niet nodig", hoorde hij de kleine man voor hem (Geert) zeggen, en juist op het moment dat hij zijn gezicht weer omdraaide, werd hij hard op de grond geworpen. Hij belandde midden in een rieten mand vol met kleine exclusieve zeepjes (ook in de aanbieding trouwens, f.12,50 per stuk) en zag dat het het vermeend slachtoffer (lees: Geert) was geweest die hem op de grond had geworpen. Hij rende op wegvlochtende de man en de blootvoetse vrouw aan.

"Wel alle!", brulde de bewaker, terwijl hij woest opkrabbelde en zag dat de man in campingsmoking, die net de splinters van zijn jasje had geveegd ook de benen nam, "Wat is dit voor een opstand?"

Zijn metgezel was blijkbaar ook niet op de hoogte van het antwoord, maar nam ook geen tijd alles te overdenken. Met een luide roep ("STOP") hervatte hij de achtervolging op de man in het kleurige trainingsjasje en het verwarde haar.

Geert had Amanda en haar ontvoerder snel bereikt. Dat kwam doordat Amanda door haar enkel was gegaan, en onderuit was gegaan. Sjors, die met snelle oogjes zijn aandacht afwisselend richtte op de aanstormende Geert en op de onwillige Amanda wist dat het te laat was om nog te ontsnappen. Nog een paar maal sjoerde hij wanhopig aan het koppige vrouwmens en toen nam hij de benen. Geert bereikte Amanda luttele seconden later en hij bekommerde zich niet in het minst om de vluchtende crimineel. In plaats daarvan greep hij Amanda stevig vast onder haar knieën en haar armen en zo gauw Amanda haar armen om zijn gespierde nek had gelegd rende Geert naar de dichtbijzijnde uitgang.

Het was niets te vroeg.

In één van de aangrenzende ingangen renden op dat moment echte politiemannen naar binnen. En die bleken al snel een stuk slagvaardiger dan de twee bewakingsambtenaren. Ze namen in een oogwenk de situatie in zich op, zagen hoe één van de twee bewakers in een hoek van de winkel inmiddels aangevallen werd door twee mannen, de andere bewaker net uitgleed toen die zich uit een eigenwijze mand probeerde te bevrijden en tenslotte hoe een man, met in zijn armen een vrouw zich snel uit de voeten maakten. Actie werd direct ondernomen, en beide dienders spoedden zich naar de plaats waar zich op dat moment een nieuwe ruzie ontspan.

Op deze plaats was het ons bekende misdadige koppel gestuit op de jonge helft van het bewakersduo, die al snel een stuk sterker leek dan hij in eerste instantie leek. Het winkelend publiek maakte zich al snel uit de voeten toen er tussen de drie een forse kloppartij onstond. De grap hierbij was dat onze furieuze beveiligings-agent de twee criminelen in een hoek had weten te drijven, en nu één voor één de woedende uitvallen van zijn tegenstanders pareerde. Aanvankelijk ging dit nog met groot gemak, en ging het gevecht nog gepaard met bezwerende opmerkingen van de bewaker als: "Geef je nu gewoon over, voor je nog meer vernield" en "Julie kunnen nergens heen, klootzakken". Later waren er alleen nog maar nijdig gebries, en woedende schreeuwen te horen.

Het gevecht escaleerde snel, en op het moment dat de twee Amsterdamse agenten arriveerden hadden de drie kemphanen al een stellage omvergedrukt, en een prachtige stapel kaarsen uit elkaar gerost. Zo liep het spoor van vernielingen door tot de kledingafdeling, waar de drie mannen behalve met elkaar, ook een gevecht tegen de kleding leveren, waar ze al spoedig in verstrikt raakten. Het was voor buitenstaanders beslist een komisch gezicht hoe de drie mannen daar wild om zich heen slaand, nauwelijks hun tegenstander konden ontwaren tussen de op de grond en in de lucht zwevende kleding die massaal van de rekken waren gerukt.

"Sjzus, Arie", zei de ene politie-agent tegen de andere toen ze voor het tafereel stonden; "hoe kunnen drie mannen zo'n rotzooi maken?"

Arie antwoordde niet, maar in plaats daarvan liep hij op de dichtbijzijnde ruziemaker aan, om hem in de kraag te vatten. Deze was zojuist vol op zijn kaak geraakt door de bewaker, die, met een négligé (prijs: f.79,95) over zijn hoofd weinig meer kon onderscheiden.

Arie faalde echter schromelijk in zijn missie de gevallen ruziemaker te arresteren. Juist op het moment hij de kledingafdeling betrad, kwam er opeens met een grote snelheid een kledingrek vol damesondergoed (met prijzen van f.29,50 tot f.71,95) op hem af. Hij kon het metalen gevaarte nog maar half ontwijken voor hij geraakt werd, en halve slag draaide, en ter aarde viel. Ongelukkiger wijs raakte zijn hoofd het wielte van een ander kledingrek dat daar rondslingerde. Hij verloor het bewustzijn.

Sjors, die het kledingrek had geduwd (en geen enkele spijt had van zijn daad) maakte op dat moment dat hij wegwam. De beveiligings-agent was juist daarvoor in een kledingrek vol herenpantaloons (vanaf f.85,95) gevallen, en was even buiten gevecht. Sjors wist dat hij van de situatie gebruik moest maken. Terwijl hij zag hoe de tweede politie-agent op hen af kwam, en ook uit de hoofdingang vier agenten binnenstormden, sjoerde hij Karel overeind.

"Vlug, verdomme", gromde Sjors met het gezicht van een overrijpe tomaat uit een mislukte oogst en hij trok Karel mee naar dezelfde uitgang als waaruit hun twee prooien verdwenen waren.

Het was bepaald beschamend voor het goedgeloopste blazoen van de Amsterdamse Stadspolitie dat de twee herrieschoppers er inderdaad in slaagden redelijk ongeschonden weg te komen. Dit had ten eerste te maken met het feit dat de jonge politie-agent die Arie had vergezeld in zijn jeugdige enthousiasme met zijn schoenen verstrikt was geraakt in een zwart damestopje (dat berekend in prijs / cm² stof - verhouding bepaald duur was te noemen) en met een klap onderuit was gegaan. Ten tweede was de beveiligings-agent, gezeten temidden van een stapel kleding, de hele situatie meer dan zat en besloot hij niet eens meer aan een achtervolging te beginnen nu de twee rotzooischoppers het pand wilden verlaten. Hij liet het maar aankomen op de divisie verse politiemannen die aan kwam draven. En die hadden nu juist de hele vluchtpoging van de twee overtreders gemist, zodat ze kostbare tijd verloren door eerst aan hem te vragen

hoe de zaken er voor stonden.

In die tijd waren Sjors en Karel het V&D gebouw al uit gevlucht. Toen de vier politie-agenten, eindelijk bij de uitgang kwamen, waren de twee heibeschoppers allang weg.

Niet veel later was het sluitingstijd, en dat was maar goed voor de gestresste bedrijfsleider toen die de chaos in zijn zaak aanschouwde. Er was heel wat op te ruimen voor de volgende dag.

HOOFDSTUK 5

EEN VAL WORDT OPENGEZET

"Maar ik zeg u toch", zei de man van oudere leeftijd met enorme drift, "ik heb al meer dan een week het idee dat iemand me thuis aan het bespioneren is. En ik vertrouw die zaak helemaal niet. Ik eis dat u een onderzoek instelt!"

De politie-ambtenaar die tegenover deze oude driftkikker zat, trommelde met zijn vingers op een stapel dossiers, en streek eens door zijn zwarte haardos. Hij zat achter een houten bureau dat volkomen volgepakt was met papieren. Het hele kantoorje waarin het bureau stond was trouwens volgestouwd met papierwerk. Vreemd genoeg leek het vertrek toch nog niet op een enorme chaos. Dat was te danken aan het feit dat alle papieren netjes opgepakt waren, en er overal tabbladen uit staken, wat wees op een zekere ordening in de grote hoeveelheid paperassen. Ook de man zelf zag er, ondanks dat hij onmiskenbaar wallen onder zijn ogen had van vermoeidheid, netjes uit. Hij had een keurig ongekreukt pak aan, en zelfs de das om nek zat perfect recht. Er kwam een diepe zucht uit zijn keel.

"Wat heeft u hierop te zeggen, inspecteur Allegri?"

Het duurde een tijdje voordat Allegri antwoord gaf aan de persoon tegenover hem, alsof dat heel veel moeite kostte, "Luister, meneer Sluytman", zei hij langzaam en beslist, "ik heb u reeds gezegd dat ik niets voor u kan doen. Ten eerste ben ik niet de ambtenaar die u moet hebben om uw probleem aan voor te leggen, ten tweede ben ik officieel buiten diensttijd, en ten derde kunnen we weinig doen, als er geen sporen zijn van een misdaad, reële schade, diefstal, of iets dergelijks."

De man tegenover hem stond nijdig op, leunde over het bureau, en snauwde dichtbij zijn gezicht: "Iemand heeft rondgeneust op mijn privé-terrein, begrijpt u het dan niet? Is dat dan geen misdrijf, inspecteur Allegri? Ik ben er al een paar nachten speciaal voor uit bed gekomen of die vent weer ergens in mijn tuin of zo rondhing. En heb een keer een glimp van hem gezien! Laat ik u verzekeren dat ik nog niet seniel ben..."

"Daar twijfel ik niet aan. Maar heeft u bewijzen dat die man daar gestaan heeft?", vroeg Allegri, terwijl hij een dossier rechtschoof.

"Bewijzen, bewijzen", snoof Sluytman, "wat platgetrapte bladeren in de tuin, vage voetsporen. Wat wil u? Dat ik vingerafdrukken verzamel tussen m'n rododendrons?"

Rechercheur Allegri stond op uit zijn bureaustoel, zuchtte, en liep naar het raam van het kleine kantoorje. "Natuurlijk niet, maar u moet inzien dat we niets kunnen doen aan uw probleem. Ik moet u

toch echt teleurstellen."

Sluytman schoot verontwaardigd op van zijn stoel.

"Natuurlijk begrijp ik uw probleem", vervolgde Allegri, "maar we zitten op dit moment met een flinke onderbezetting, we kunnen niet voor elk wissewa..."

"Om de donder kunt u even de tijd nemen om de situatie te bekijken, verdorie nog aan toe", zei meneer Sluytman, terwijl hij met zijn vuist op een stapel dossiers sloeg, en zijn gezicht snel roder werd, "ik vraag, nee, ik eis een goede afhandeling van deze zaak! M'n vrouw en ik willen rustig kunnen slapen. Begrijpt u dat"

Allegri draaide zich op zijn hakken om, en keek Sluytman indringend aan : "Begrijp me heel goed, Sluytman. U mag dan een vooraanstaande burger zijn; bij mij speelt dat geen enkele rol. Deze situatie is niet ernstig genoeg om vooralsnog actie te ondernemen. Ik zeg u: ga rustig naar huis, slaap er een nacht over, en als u die vent nog een keer ziet gluren, of als er problemen zijn, zullen we morgen langskomen, dat verzeker ik u."

"Morgen ? Morgen ???", snauwde Sluytman, terwijl hij Allegri woest aankeek, "Kom dan helemaal niet meer !" Hierna draaide hij abrupt om, en verliet zonder een woord te zeggen het kantoortje. De deur sloeg met een harde klap dicht.

"Ook goed", mompelde Allegri. Hij haalde een sleutelbos uit zijn broekzak, en keek daarna op zijn horloge. "Allemachtig, zeven uur. Moeder de vrouw zal razend zijn!", dacht hij.

Haastig controleerde Allegri of de ramen gesloten waren, en daarna deed hij het licht uit, en verliet het kantoortje. Aan de balie van het politiebureau zat zo ongeveer de enige officier die nog aanwezig was in het gebouw. Het was Anja Couperus, brigadier eerste klasse. Ze lachte toen Allegri naar haar toeliep.

"Nou, die kerel was nijdig. Is zijn Steinway vleugel aangevreten door muizen, of wat was er aan de hand ?"

Allegri glimlachte, en zei: "Och, de man meende dat iemand zijn huis bespioneert. Een hoop vage vermoedens, en geen aanwijzingen voor een echt misdrijf. Bovendien is er geen spoor van poging tot inbraak en is er niets gestolen."

"De man is zeker een betere behandeling gewend. Of hij is zo koppig als een ezel", meende Couperus.

"Koppig is die zeker", bromde Allegri, "maar onthoud me morgen even dat ik iemand langsstuur. Je weet immers nooit."

"Okiedokie. U gaat nu naar huis ?"

"Reken maar", zei Allegri over zijn schouder, terwijl hij naar de uitgang liep, "de groeten."

Couperus stak haar hand op, en zei : "U ook, en oh ja, nog smakelijk eten, als uw vrouw nog iets kan opwarmen..."

"Magnetron!", riep Allegri haar na, "Heeft mijn huwelijk gered..." Daarna verdween hij naar buiten.

Het was half acht toen Geert een tweede blikje bier lostrok uit het six-pack, en zich eens flink uitrekte. Naast hem zat Amanda, met een potje zalf in haar ene hand, terwijl ze met haar andere hand voorzichtig haar opgetrokken voeten insmeerde. Zelfs dit vrouwelijke gezelschap weerhield Geert er niet van eens ongeneerd te gapen.

"Kom, kom", schertste Amanda, "je wilt toch niet zeggen dat je moe bent na zo'n saai dagje ?"

"Ooh", zei Geert, en hij liep de "o"-klank uitmonden in een nieuwe gaap, "dat heeft er niets mee te

maken. Ik denk na. En ik denk altijd beter als ik eens flink gaap."

"Boeiend", bromde Amanda spottend, "als dat zo is moet je zojuist wel een natuurkundige formule uitgedacht hebben die nog schokkender is dan de $E=mc^2$ van Einstein."

Geert grinnikte: "Nee, dat niet, maar ik heb wel een idee om wat verder te komen met deze zaak en wat meer te weten te komen."

"Prachtig", zei Amanda, nog steeds ironisch, en ze knikte in de richting van een auto die iets verder geparkeerd stond, "van onze twee 'onbekende soldaten' hebben we weinig meer te verwachten, vrees ik."

Geert grinnikte opnieuw, en wierp weer eens een blik op de welbekende oude Mercedes, en de twee figuren die daar nog steeds roerloos inzaten. "Van hen hoeven we geen wereldwonderen te verwachten inderdaad", mompelde hij, terwijl hij weer terughadert aan al de voorvallen van die dag.

Zogauw ze het slechtgezinde V&D-gebouw verlaten hadden, waren ze weggevlucht in wat minder opvallende steegjes. In plaats daarvan nog verder weg te rennen hadden ze gewacht of er nog meer mensen uit het V&D gebouw zouden komen. Dat bleek inderdaad zo, toen de hun bekende twee criminelen het pand uitstoven. Zonder te wachten, waren ze direct doorgerend. Het had geleken alsof ze dringend behoefte hadden aan rustiger oorden. Geert had Amanda snel een cafeetje laten zien waar ze op hem moest wachten, en daarna had hij de Indier en de Sjonnie stiekum achtervolgd.

En hiermee waren de rollen opeens omgedraaid geworden!

Het was al snel duidelijk geworden waar de heren heen waren gegaan: Geert's woning was het doel van de missie. Geert had zich afgevraagd wat ze daar nog moesten, maar het was al snel gebleken dat de twee alleen hun auto wilden ophalen; een Mercedes.

Geert had meteen van de gelegenheid gebruik gemaakt zijn eigen auto, een zeer oude Volvo van stal te halen en daarmee had hij de twee heren gevolgd. Hij had nog juist gezien dat er politie aanwezig was in zijn woning dus het had hem verstandiger geleken die plaats voorlopig nog te mijden.

De twee criminelen hadden weinig haast gehad. Ze waren in Amsterdam-Noord uitgekomen, niet ver van Zaanstad en daar hadden ze hun auto geparkeerd op een leeg parkeerterrein.

Geert had zijn auto verdekt opgesteld en via de autotelefoon in zijn auto (een verdwaald stuk moderne technologie in zijn primitieve vehikel) Amanda in het café gebeld. Die was vervolgens met een voorraadje broodjes, bier, en zalf met een taxi naar Zaanstad toegekomen.

Vervolgens was er weinig boeiend meer gebeurd. De twee criminelen hadden niets meer ondernomen, afgezien van een keer een plasje in de bosjes, het plegen van een telefoontje in de telefooncel vlakbij en het halen van een sixpack bij de dichtsbijzijnde kroeg. Ook Geert had zich tot dusver nog niet aangewezen gevoeld voor enig leven in de brouwerij te zorgen.

En zo zaten onze twee avonturiers lamlendig in de oude Volvo van Geert en verveelden zich. Geert verdeed de tijd door flink te schranzen in de overigens uitstekende broodjes, te drinken, te boeren en te gapen, maar tussendoor was er nog voldoende tijd over met Amanda zijn zojuist in elkaar gezette plan te bespreken. Amanda was er aanvankelijk niet voor, ze vond het te riskant, maar uiteindelijk ging ze toch overstag.

Vervolgens pleegde Geert een aantal snelle telefoontjes. De eerste was naar 0900-8008 om een nummer te weten te komen. De tweede was naar het taplokaal in de Warmoesstraat, waar Geert een

boodschap achterliet; voor Chris, als die nog op mocht dagen. Hierna probeerde hij Leonardo te bellen, zowel op zijn mobiel als thuis, maar ook deze was onbereikbaar. Tenslotte volgden nog enkele telefoontjes, waarna tenslotte alles klaar was voor de in werking zetting van Geert's meesterplan. Achter het beschadigde stuur van zijn geliefde volvo wreef Geert van plezier in zijn handen, en vervolgens startte hij de motor.

Op precies dezelfde tijd dat Geert zijn plan wilde starten, reden Leonardo en Klokkemaker door de Ijtunnel.

"Het lijkt wel alsof onze opponenten eindelijk de tijd rijp achten actie te initiëren", zei Klokkemaker in zijn inmiddels bekende wollige en onbegrijpelijke spreekstijl.

"Het wordt tijd. Straks blijkt dat die nozems gewoon op jacht zijn naar de bovenbuurman van Chris, en sta ik straks met mijn mond vol tanden", merkte Leo humeurig op, "Heb ik ook geen goede reden meer om veel te laten thuis te komen voor het avond-eten. Zelfs mijn vader is niet zo laat."

"Och, laten we daar geen melodrama van maken, jonge vriend", grijnsde Klokkemaker en hij wierp een blik op de achterbank waar een omvangrijke berg bakjes en verpakkingen van de McDonalds lagen, "Zolang er nog een McDrive service bestaat zullen zelfs de haastigste van Moeder Aarde's kinderen niet verhongeren!"

Leonardo, die half in gedachten was, keek bevreemd naar Klokkemaker, en vroeg zich af wat voor een onzin de man nu weer had uitgekraamd. Hij wilde iets zeggen, maar tenslotte zuchtte hij en liet het maar rusten. Hij legde zijn handen weer stevig op het stuur en werd steeds ongeduldiger.

Leonardo's geduld werd niet tot het uiterste beproefd. Enkele minuten later draaide de Mitsubishi-bus met het doelwit een parkeerterrein van een supermarkt op.

Leonardo merkte de oude grijze Volvo die in de verte wegreed niet eens op toen hij zijn auto stilzette tegen de stoepwand.

Al van buiten was te zien dat het pakhuis al jaren niet meer gebruikt was. Alle raamkozijnen, voorzover die er waren, waren met ruwe planken dichtgespijkerd, en het dak, dat was bedekt met golfplaten van asbest, vertoonde grote scheuren.

"Is dit het?", vroeg Amanda met angstige ogen, terwijl ze de omgeving eens opnam, en besloot dat dat niet de ideale plaats was voor een vrouw om 's avonds rond te lopen.

De plaats waar ze zich bevonden was een vervallen deel van de Amsterdamse Ij-haven, bekend om de drugsdealers, de geur van verrottend afval, rattenoverlast en andere onhebbelijkheden. Het pakhuis waar ze voor stonden behoorde toe aan een kennis van Geert. En dit was juist die kennis met wie hij een half uurtje geleden had gebeld met de vraag of hij het pakhuis een avondje in bruikleen mocht hebben. Logischerwijs had de man toegestemd. Een verzekeringsbedrag bij het afbranden of iets dergelijks van dit gebouw kon nooit te laag zijn. Voor zover ruïnes nog werden verzekerd natuurlijk. En bovendien stond de man nog bij Geert in het krijt.

Nadat ze langsgeweest waren bij de eigenaar waar ze twee goed uitzierende pistolen en een bos sleutels geleend hadden, waren ze naar het pakhuis vertrokken.

"Ahh", lachte Geert verheerlijkt, "het is perfect!" Hij tastte in zijn broekzak en haalde er een sleutelbos

uit, "En we kunnen door de voordeur naar binnen."

"Als dat de voordeur is, wil ik niet weten hoe de achterdeur eruit ziet", zei Amanda met een vies gezicht. Ze bekeek wantrouwend hoe Geert met een sleutel van de bos een roestig cilinderslot opendraaide, en hoe die, na wat flinke beuken met zijn schouder de deur zelfs open kreeg.

"Kom binnen prinses", grijnsde Geert, terwijl hij de deur voor Amanda openhield. Voordat Amanda naar binnen kon stappen viel het zware stuk hout uit zijn hengsels, en sloeg het met een klap tegen het deurkozijn.

"Ahum", zei Geert, en hij barstte in een lachbui uit. Amanda kon er niet om lachen. Toen ze eindelijk over de deur naar binnen was geklauterd en een gedempte vloek slaakte, antwoordde Geert nog steeds hikkend van het lachen:

"Oké, oké, 't is niet het Amstel Hotel".

Ze liepen in het pakhuis, waar alleen nog een grote hoeveelheid hout en andere rommel en enkele grote ijzeren containers stonden, meteen door naar een afgetimmerd kantoorje, dat op de tweede verdieping lag. Ze liepen de trap op naar de loopbrug en gingen het vertrek binnen. Vreemd genoeg was het kantoorje niet eens zo smerig en Amanda ging dankbaar in een luie stoel in de hoek van de kamer zitten. De stoel was bekleed met leer dat in de loop van de tijd al behoorlijk door muizen was aangevreten, maar dit kon Amanda niet veel meer schelen. Geert liep meteen naar een houten bureau, en hij haalde de mobiele telefoon die in zijn Volvo had gezeten uit zijn zak. Hij deed het apparaat aan, en toetste enkele knoppen in.

"Zo en nu gaan we bellen", grijnsde Geert.

Net toen Karel, met zijn linkerhand om zijn gekwetste kaken, en zijn rechterhand rond een blikje Pitt Pils, zich afvroeg hoe lang het wachten nog zou duren, merkte hij het voertuig op dat het parkeerterrein op reed.

"Kijk nou Sjors", en Karel stootte zijn metgezel aan, die languit in zijn stoel lag, "Versterkingen. Het is Harry!".

"Waar heeft die vent de hele tijd gezeten?", vroeg Sjors zich eigenlijk geheel ongeïnteresseerd af. Hij schoof de pet van Ollie (die hij in de trein had meegegrepen) dieper over zijn ogen en verroerde zich niet.

Karel ondeman iets meer actie en hij klom uit de Mercedes, om Harry Delsen te begroeten. Delsen draaide het raampje van het portier aan de bijrijderskant opende en aanschouwde Karel met een peilende blik. "Hmmm, een gezwollen kaak, 'n kapotte wenkbrauw, en kras over je hals... Geen succes gehad dus?"

Karels norske blik was al antwoord genoeg en hij bromde uit zijn humeur: "En hoe is het jou vergaan?"

"Slecht. Die Wesselo kwam natuurlijk niet opdagen, en ik heb een flinke veeg uit de pan gehad over jullie gedrag van mijn opdrachtgever."

Karel knikte behoedzaam. Hij kende de identiteit van de opdrachtgever niet. Alleen Harry kende deze. Hij was slechts ingehuurd om wat klussen uit te voeren.

"Waarom heb je ons opdracht gegeven hierheen te gaan?", vroeg Sjors vanonder zijn Chicago Sox-pet.

Delsen zei, zich uittrekkend naar het raampje: "De opdrachtgever vond het te gevaarlijk voor jullie om naar de dijkwoning te gaan, nu we nog steeds die lastpakken achter ons aan kunnen hebben... Bovendien is hij nu zelf daar om puin te ruimen."

"Hoezo lastpakken achter ons aan?", hapte Karel verbaasd naar lucht, "die lui vluchten voor ons hoor,

als je het niet wist."

Delsen hief zijn schouders op, in het internationaal befaamde "Ik Weet Het Ook Niet Maar Het Zijn Orders"-gebaar. Hierna zei hij verwijtend: "Maar het is jullie schuld dat we hier zitten. Jullie hadden gewoon Brixton moeten uitschakelen." Delsen keek boos naar Karel.

Karel keek nijdig terug, maar voordat zijn brein een snedig weerwoord had bedacht werd hun aandacht getrokken door onheilspeelbaar gerinkel. Delsen hield zijn hoofd schuin uit het geopende portierraampje als een geofende politiehond, en gromde: "Wat is dat gerinkel in vredesnaam." Er klonk lichte onrust in zijn stem, zoals alle beroepscriminelen onrustig worden van het gelui van belletjes, grotere bellen, of misthoorns en dus praktisch alles wat bedoeld is mensen te alarmeren.

"Het is die telefooncel verdomme", zei Karel verbeten, "Misschien is het Ollie wel om te vragen of we hem weer uit de shit kunnen halen."

"Kom nou, die weet niet waar we zijn, idioot", sneerde Delsen, "Kom, ga eens kijken wat dat is!"

Karel wendde zich om naar Sjors, die nog steeds ongeïnteresseerd in de auto lag. "Blijf in de auto, Sjors!", beval Karel, alsof hij Sjors moest opdragen zich even lamleidend te blijven gedragen als hij al deed, terwijl hij uitstapte en naar de telefooncel beende.

Terwijl Delsen achter hem uit de bestelbus klom, en in de Mercedes ging zitten naast Sjors, bereikte Karel de telefooncel en stapte hij het kleine hokje in. Enigszins wijfelachtig en heel voorzichtig nam hij de telefoon op. Hij had een bom die bij de minst of geringste zou ontploffen niet voorzichtiger kunnen optillen.

Karel hield de hoorn tegen zijn oren, en zei met licht schorre stem: "Hallo? Wie daar?"

"Een goedenavond", zei een vrouwenstem, "ik moet u teleurstellen, ik ben niet uw baas. Mijn naam is Amanda Brixton."

Karel hapte secondenlang naar lucht voor hij weer iets kon uitbrengen, "Wa.wa..", stamelde hij. Hij zag hoe Delsen en Sjors nieuwsgierig vanuit de Mercedes naar hem keken.

"Met wie heb ik het genoeg?", vroeg de vrouwenstem zoetsappig.

Karel, die niet alles op de rij kreeg stamelde opnieuw, "Ka-Karel, ja Karel, maar wa..."

"Luister, Karel, ik heb een mededeling te doen", sprak de vrouwenstem opnieuw, "ik ben flink verbolgen over hoe jullie me vandaag opgejaagd hebben. Daarom zal ik straks de politie over al mijn bevindingen inlichten!"

Opnieuw duurde het een tijd voor Karel alles wist te verwerken. Er flitsten enkele gedachten door zijn brein. Het eerste was de verbazing dat die Brixton blijkbaar toch precies wist waarover alles over ging, ten tweede de vraag waarom ze niet meteen de politie had ingelicht en ten derde de paniek toen hij besepte dat alles verloren was als ze inderdaad naar de politie liep. "Wa-wacht", smeekte hij bijna, "kunnen we niet tot een overeenstemming komen?"

"Een overeenstemming", sprak de vrouwenstem met een vermaakte stem, "ik zou niet weten hoe."

Karel wiste het zweet van zijn voorhoofd, en zei snel: "Als je dat adres nog even geheim houdt kunnen we je op een gulle manier belonen met een flink deel van het geld."

Het was even stil aan de andere kant van de lijn en er klonken gedempte stemmen. Karel vatte dat, onterecht, op als stil overleg over het aanbod. In de tijd dat Brixton aan het overleggen was kon hij in

ieder geval zijn metgezellen net toeschreeuwen (met zijn hand op de hoorn): "Het is die snol. Ze wil een deel van het losgeld." Delsen sprong op, stootte zijn hoofd naar aan de rand van het dak, en keek hem aan met een verbijsterd gezicht. Bij Sjors was geen reactie te bespeuren.

Karel drukte de hoorn weer tegen zijn oor.

"Oké", klonk opeens de stem van de vrouw, "ik denk dat we de zaak onderling kunnen oplossen. We moeten bij elkaar komen. Zo snel mogelijk, binnen twintig minuten. Jullie tweeën, en wij, op neutraal terrein. Probeer niemand te waarschuwen. Wij houden je in de gaten, onthou dat." Vervolgens noemde ze een adres, herhaalde dat nog een keer, en hing vervolgens op.

"Potverdomme", vloekte Karel uit de grond van zijn hart toen hij het bekende 'piep-piep-piep' geluid hoorde van een verbroken verbinding, "Godverdolle mollemol."

Het duurde een kleine vijf minuten totdat Karel zijn verhaal aan zijn twee companen verteld had. Het was daarna een hele tijd stil.

"Mooie klotezooi", gromde Delsen verbeten, "kunnen we ons straks ook nog mooi op laten sluiten als we naar dat verdomde adres van haar gaan..."

Karel keek Delsen aan, en zijn gezicht betrok nog meer. Sjors fronste vanonder zijn pet zijn wenkbrauwen en hij vroeg opeens loom: "Wacht eens even... Zei ze dat jullie met z'n tweeën moesten komen?"

"Ja, daar ging ze van uit ja; ze kende ons immers al", zei Karel terwijl hij over zijn pijnlijke kin streek bij de herinnering.

"Ha!", riep Delsen uit, die Sjors' opmerking begreep en hij sloeg met zijn vlakke hand op de motorkap van de Mercedes, "dan bluft ze. Als ze ons in het oog heeft, had ze allang moeten weten dat we inmiddels met meer mensen zijn!"

"Verdomme, ja", gromde Karel die zowaar iets opveerde uit zijn verslagen pose.

Delsen sloeg zijn vuist enthousiast in zijn geopende andere vlezige hand. "Ha, ha. We gaan dat loeder eens even mooi verrassen! Dat adres wat ze noemde ligt in de IJ-haven. Waarschijnlijk is het een leegstaand pand. Ze heeft natuurlijk al de een of andere val open staan; berekend voor twee man! Dan blijft er eentje over om haar en haar lastige helper onaangenaam te verrassen!"

Een strijdplan was snel uitgewerkt, toen de criminele zon eindelijk leek te zijn opgegaan in de tot dan toe troosteloze onderwereld. In ieder geval waren Sjors, Karel en Delsen in een veel beter humeur toen ze de beide vehikels zich weer in beweging zetten. In een veel beter humeur dan Amanda en Geert in het pakhuis hadden kunnen vermoeden.

Op het moment dat de auto's van de drie criminelen wegreed, waren Leo en Klokkemaker even verderop nog in vol beraad. Leo vertelde op dat moment namelijk over alles wat hij had opgevangen bij zijn tweede sluipocht van die dag.

Wat had hij gedaan? Hij had opnieuw het busje beslopen, en nu nog voorzichtiger dan de vorige keer. Het resultaat was dan ook beter geweest dan de eerste keer. Hij had zich op een gunstige positie van slechts luttele meters van de Mercedes van de criminelen geposteerd (om precies te zijn diep in gedoken

achter een bladrijk stuk gemeente-groen) en op deze plaats had Leo kans gezien een deel van het korte gesprek opgevangen dat de voor Leo onbekende Sjors had gevoerd met de man in het lichtblauwe blak.

Zodoende miste Leo wel het telefoongesprek waar de andere man op dat moment mee bezig waren, maar Leo had geredeneerd dat het ging om een nieuwe instructie van een meerdere die een nieuwe opdracht zou geven. Alhoewel hij erg nieuwsgierig was naar de identiteit van de opdrachtgever van het drielid snodaards was het onmogelijk dicht bij de telefooncel te komen. Maar ook wat de twee in de Mercedes tegen elkaar vertelden was erg interessant gebleken.

"Ze hadden het over Brixton, inderdaad", zei Leonardo opgewonden tegen Klokkemaker, "die twee hadden het erover dat zij, en een helper hebben weten te ontsnappen."

"Een helper?", peinsde Klokkemaker, "dus toch die Chris van jou?"

"Hoogstwaarschijnlijk", bromde Leo, terwijl hij naar buiten keek en zag dat de man blijkbaar klaar was met het telefoongesprek en de cel uitstapten.

"Maar het mooiste komt nog", vervolgde Leonardo, "Ze spraken daarna beiden hun onrust uit over het feit wat er zou gebeuren als Brixton de betreffende informatie aan de politie zou overhevelen."

"Een prachtige volzin", smaalde Klokkemaker, "maar tot zover niet veel nieuws; wat zeiden ze nog meer?"

"Ze hoopten niet dat de ontvoering in de laatste fase van de voorbereiding nog mis zou lopen, want die 'ouwe' was nog steeds niet gevangen genomen", probeerde Leo de herinnering zo precies mogelijk op te halen.

Het was even stil toen de reikwijdte van de bewering helemaal doordrong.

"Aha", zei Klokkemaker na een tijd blij, en zijn gezicht klaarde op, terwijl hij Leo enthousiast op zijn bovenarm klopte, "Weet je wel wat dat betekent? Het zou wel eens kunnen gaan om een ontvoering; een ontvoering die nog moet beginnen, en mevrouw Brixton kan daarbij roet in het eten gooien!"

"Maar wat voor een roet?", vroeg Leo, "weet ze wie ontvoerd gaat worden?"

Klokkemaker streek door een bakkebaard, en peinsde: "Hmmm, misschien, je zei toch 'die ouwe' hè?" Leo knikte.

"Kijken. Brixton neuste rond in Sluytman's computerbedrijf, weten we hè? Wellicht gaat het om iemand binnen het bedrijf, of om een belangrijke concurrent of zo. Misschien is het wel de baas van het bedrijf; meneer Sluytman."

"Die was toch niet zo oud?", bedacht Leo.

"De ouwe Sluytman dan. Darius. De man die het bedrijf opgebouwd heeft. Voor hem zou je een aardig losgeld kunnen vragen... Tenslotte is hij nog officieel 100% eigenaar..."

"Zou kunnen", knorde Leo, "maar het zou ook om een oudere programmeur kunnen gaan die van veel waarde is voor het bedrijf. Of om een belangrijke concurrent. Jij dacht immers dat deze lui gestuurd waren door iemand binnen Sluytman Software."

"Hypotheses, hypotheses", zuchtte Klokkemaker.

Leo haalde zijn schouders op; "Tja. Waarschijnlijk weet alleen Brixton over wie het gaat."

"Je hebt gelijk, jonge vriend", beaamde Klokkemaker, "het zijn allemaal nog loze gissingen. Alhoewel ik mijn geld zou zetten op de ouwe Sluytman!"

Leo knikte instemmend.

In het niet al te gemoedelijke pakhuis inmiddels zaten Amanda Brixton en Geert Kriens nadenkend op respectievelijk de armleuning van een luie stoel, en de rand van een oud houten bureau.

"Verdomme", sloeg Amanda ineens uit, terwijl ze helemaal niet bekend stond om veelvuldig vloeken - Geert draaide dan ook met een ruk zijn hoofd naar haar om- "Verdomme, ik weet het opeens weer wat die Karel bedoelde toen die het had over dat 'adres' van hem..."

"Vertel, vertel, vertel !", drong Geert aan.

"Ik herinner me opeens dat ik bij mijn onderzoek bij Sluytman opeens stuitte op het huurcontract van een leegstaand pand", zei Amanda snel en opgewonden.

"Een huurcontract... een leegstaand pand... Weet je waar dat was ?", vroeg Geert nog dwingender, met de nadruk op het woordje 'waar'.

Amanda zette beide handen met gespitste vingers tegen haar slapen, in de ultieme denkhouding, en inderdaad; ze dacht ook na.

"Nieuw, nieuwe", mompelde ze, "Nee wacht, ik heb het! Nieuwedijk 26. Dat is het ja, Nieuwedijk 26."

"Nieuwedijk 26", mompelde ook Geert, alsof hij het belang van de twee woorden en het ene getal woog, "het is een adres, ja... maar in welke plaats? In Nederland zijn ongetwijfeld tientallen wegen die zo heten. En een adres waarvan? Van een pand, ja, maar waarom is dat pand zo belangrijk?"

Amanda keek Geert starend aan. Ze had geen idee zag Geert al snel. Hij stond dus meteen op, en liep naar de deur.

"Het maakt niet uit, Amanda, we komen er wel achter, maar we zullen dan wel over moeten gaan op Plan B."

"Plan B ?", vroeg Amanda.

"Ja, het opvangen van die Karel en zijn maat in dit gebouw, en hen iets dwingender ondervragen..."

"We wilden toch snel weggaan ?", vroeg Amanda angstig.

"Nu niet meer", zei Geert verbeten, toen hij in de deuropening stond, "we moeten nog steeds meer weten. Nu is het tijd om de val echt open te zetten." Amanda zuchtte berustend en vroeg zich af of het risico het wel waard was.

"Weet je wat, ik probeer opnieuw een goede vriend, Leonardo, te bellen. Die wil ongs graag helpen", stelde Geert voor. Amanda haalde haar schouders op en dus greep Geert de telefoon en toetste een nummer. Even later kreeg hij contact.

"Ja, met Geert Kriens, is Leo thuis?" .... "Nee? Nog steeds niet? Enig idee waar hij is?" .... "Nog steeds niet terug? Naar Chris gegaan? Nou, helaas" .... "Ja, het gaat prima. Druk ja. Hoe is met met u?" .... "Mooi. Nou, nog een prettige dag verder." .... "Dag."

"Niet thuis?", informeerde Amanda

"Nee", antwoordde Geert peinzend, "Jammer, hij moest eens weten waar we mee bezig zijn nu!"

Als Geert had geweten dat Leonardo meer van de zaak wist dan hij vermoedde, en als hij wist dat juist Leonardo over het stukje informatie bezat die de puzzel zou afmaken, zou hij niet zo lauw gereageerd hebben.

Het was een kwartier later toen Karel en Sjors op de, opnieuw in haar hengsels gehangen deur, klopten. Dit was precies volgens afspraak, en de twee criminelen leken wel twee schooljongetjes, die bij

de directeur moesten verschijnen omdat ze de leraar met gummen beschoten hadden.

Sjors wilde net een spitse opmerking maken tegen Karel, toen de deur, als in een tweedegraads spookfilm uit zichzelf naar binnen opendraaide. Binnen was het aardedonker, en Sjors en Karel moesten beide een paar keer slikken voor ze het pakhuis binnenliepen. Uiteindelijk zetten ze toch de stap over de drempel, en naast elkaar stapten ze het donker in. Ze liepen vijf meter recht vooruit, toen tien, vijftien, en toen ging opeens het licht aan. Beide knipperden met hun ogen door het plotselinge scherpe licht en toen ze weer enigzins konden zien, zagen ze de hun bekende korte en stevig gebouwde man en de journaliste op een balustrade staan dat verscheidene kantoorruimten op de eerste verdieping van een afgescheiden blok van het pakhuis met elkaar verbond. Beide waren in het bezit van een vuurwapen.

"Handen hoog, Karel", beval Geert met harde stem, "en... met wie heb ik nog meer het genoeg?"

Sjors keek met verblinde ogen omhoog en stamelde: "S-Sjors"

"Oké... Sjors, klauwen hoog alsjeblieft".

Sjors deed snel wat van hem gevraagd werd.

"Keurig, keurig", smaalde Geert, en hij begon de trap af te lopen naar beneden. De twee criminelen volgden hem met argusogen.

"Zo, ik denk dat jullie meer weten op de vragen die Amanda en ik graag beantwoord wil zien. Ik verwacht dat jullie onder de bedreiging van twee pistolen wel tot bevredigende resultaten kunnen komen." Geert schroefde onderwijl hij de trap afliep een geluiddemper op zijn pistool. "En nu zou ik graag zien dat de heren eens op de grond gingen zitten!"

Sjors en Karel die beide schichtig hun aandacht verdeelden tussen Amanda, Geert en het pistool met geluiddemper, deden na een aarzeling wat er van hun gevraagd werd. Beide knielden in een kleermakerszit neer.

"Keurig, keurig", teemde Geert en hij liep in een cirkel om de twee criminelen in, als een haai die uiterst omzichtig twee verdwaalde zwemmers benaderd, "Geen verborgen schietijzers zie ik. Dan geloof ik dat we nu met de ondervraging kunnen beginnen!" Geert keek eens naar boven, naar Amanda die nog steeds op de loopbrug boven hen stond, en knikte bijna onmerkbaar.

"Vraag één!", klonk het opeens luider, "Wie is jullie opdrachtgever?"

Sjors keek Geert nijdig aan en snauwde: "Je schoonmoeder, nu goed?"

"Kom, kom", zei Geert onverwacht zoetsappig, "De laatste schoonmoeder van mij werkte tien uur per dag in een garnalenpellerij en had de andere veertien nodig om haar man tevreden te houden. Ze was dol op me, om eerlijk te zijn..." Opeens klonk de stem van Geert weer onverwacht fel en luid: "En nu het juiste antwoord: Wie is jullie opdrachtgever?"

Karel en Sjors klemden hun kaken nu stijf op elkaar en keken demonstratief de andere richting in. Een seconde laten hoorden ze een kenmerkend plopgeluid, en voelde Sjors hoe een deel van de zool van zijn dure Converse-schoen werd afgeschoten. Hij sprong op alsof hij gebeten was door een enorme slang en slaakte een schreeuw van schrik.

"Hoorde ik daar het begin van een antwoord?", vroeg Geert fijntjes, "of zal ik mijn geluk met het pistool opnieuw gaan beproeven?" Geert streek door zijn grijzende haardos, "ik ben eigenlijk een hele slechte schutter, moet je weten."

Sjors en Karel keken Geert met verdwaasde bolle ogen van schrik aan.

"Oké, voor de laatste keer : Wie is jullie opdrachtgever?", vroeg Geert, alle lettergrepen duidelijk uit-

sprekend, alsof hij voor een klas met hardlerende kinderen stond.

Karel keek op naar Geert, opende zijn mond om een antwoord te geven, sloot zijn mond weer, opende zijn mond opnieuw en zei:

"Als je het dan zo graag wil weten, klootzak, zijn na...." Plotseling werd Karel's langverwachte repliek ruw onderbroken toen een harde mannenstem riep:

"Genoeg geluld, Karel!"

De reactie van Geert was bepaald snel te noemen. Hij draaide zich in minder dan een tiende seconde om zijn as, in de richting van het geluid. Zijn wapen had hij in de aanslag.

De man die deze woorden gesproken had stond op de loopbrug, achter Amanda. Hij hield een keurig gepoetst pistool losjes in zijn hand, die hij gericht hield op de hals van Amanda. Amanda was verstijft van schrik en had zich vooralsnog nog geen centimeter bewogen.

"Laat vallen, dat pistool", siste het heerschap die enigzins zweette in zijn gekreukte blauwe pak, "en pootjes naar de hemel." En hij vervolgde tegen Amanda: "Laat jij je pistool ook maar vallen, pop".

Amanda liet meteen bang haar pistool op de loopbrug vallen, alsof ze opeens een dodelijke slang in haar handen had.

Geert volgde het bevel niet meteen op, maar hij besepte dat hij geen enkele kans had. Hij wilde Amanda niet onnodig in gevaar brengen. Hij legde het pistool voor zich op de grond. Waar de crimineel in het blauwe pak opeens vandaan kwam was Geert niet helemaal duidelijk. Er moest blijkbaar een achteringang zijn.

"Zo", zei het heerschap in het lichtblauw, "Nu hebben wij eindelijk eens de touwtjes in handen!"

Op hetzelfde moment klonk er een harde klap, en viel in het hele gebouw het licht uit.

HOOFDSTUK 6

HET PAKHUIS

Leo parkeerde de groene Peugeot van zijn strijdmakker William Klokkemaker in een klein steegje toen hij zag dat de Mitsubishi-bus en de Mercedes die ze achtervolgden stilhielden aan een stoeprand. Leo deed de motor uit, want hij besepte dat dit de plek van bestemming van het snode boevengebroed moest zijn. Snel stapten hij en Klokkemaker uit en ze zagen dat de drie inmiddels bekende mannen zich verzamelden op de stoep waarlangs ze de Mercedes en het Japanse vehikel geparkeerd hadden. Leonardo gebaarde kort naar Klokkemaker en rende behoedzaam naar een hoek van een oude schutting, van waaruit hij alles goed kon overzien. Klokkemaker, die niet in zo'n goede conditie was, voegde zich hijgend bij hem.

"Dat drietal is collectief aan het urineren, vermoed ik", hijgde de vijftiger die de situatie zelf niet kon overzien. Leo hief een hand op om Klokkemaker het zwijgen op te leggen. "Ze lopen weg die kant uit", bromde hij. En iets later: "Het lijkt wel of ze overleggen... wacht. Ze gaan uit elkaar. Twee ervan lopen nu

naar de deur van één van die pakhuizen. De andere... zie ik niet meer."

"Verdraaid, wat doen we ?", fluisterde Klokkemaker tegen zijn metgezel.

"Ze willen klaarblijkelijk dat verlaten pakhuis daarginds binnendringen", antwoordde Leo, ook op fluisterton. William keek langs Leo heen en zag inderdaad twee van de drie schurken aanstalten maakten via een afgetakelde deur naar binnen te gaan. De andere (Meneer Kreukpak) was al nergens meer te bekennen.

"Waarom in vredesnaam?", peinsde Leo, "zijn we nu opeens ongewenst getuige van een inbraak of zo...?"

"Geen idee, maar wij gaan ze achterna!" Klokkemaker stond vlug op en hij rende richting de andere kant van het betreffende pakhuis. "Mee!"

Leonardo volgde maar.

Niet lang daarvoor, in de auto, had hij ook al een verkapte discussie met William "verloren". Leo had geopperd dat ze naar de politie moesten stappen met hun vermoeden dat de gepensioneerde industrieel Sluytman wel eens ontvoerd kon worden. William had dat ook wel gewild, maar hij wou persé hun drie prooien niet uit het oog verliezen. Bovendien baseerden ze hun vermoeden alleen op vage aanwijzingen, zo meende Klokkemaker. Voordat Leo hierop had kunnen ingaan waren de drie er al in hun busje en Mercedes vandoor gegaan en had Leonardo weinig anders kunnen doen dan het ondermaatse Japanse busje en de overmaatse Duitser maar weer onopvallend te volgen.

Sindsdien hadden er zich geen mogelijkheden voorgedaan de tijd te nemen een telefooncel binnen te rennen. En geen van beiden hadden een mobiel bij zich. Knorrig bedacht Leonardo dat ze met het hele gedoe rond dat vreemde pakhuis misschien wel alleen maar tijd zouden verliezen. Maar ja, waarschijnlijk was hun vermoeden toch op niets gebaseerd.

Klokkemaker en Leonardo rende in de schaduw van een ander groot pakhuis een vrijwel lege parkeerplaats op. Het asfalt werd alleen bevuild door lege cola-blikjes, oude AH-tassen en dergelijke, maar er was geen auto of vrachtwagen te bekennen. Het plein was ooit gebruikt om vrachtwagens op te herbergen, zag Leonardo. Iets verderop waren een viertal grote laaddeuren zichtbaar in de verweerde westelijke muur van het pakhuis waar de twee criminelen naarbinnen waren gegaan. Blijkbaar was dat de plaats waar vroeger vrachtwagens konden laden en lossen.

Leo haalde zich de situatie nog even snel voor de geest. Hij en William bevonden zich op de parkeerplaats ten westen van het pakhuis. De deur waar twee van de drie criminelen (en volgens Leo waren het juist die twee die ze pas voor het eerst hadden gezien op die supermarkt-parkeerplaats in Zaandam) lag aan de noordzijde van het gebouw. Tenslotte had Leo nog vluchtig gezien dat de oost- en zuidzijde van het gebouw aan smalle steegjes lagen. En inderdaad, juist in deze steegjes was de andere crimineel verdwenen.

Veel tijd had Leonardo niet om zich een idee te vormen van zijn omgeving; Klokkemaker had blijkbaar haast en snelde zich naar een klein dichtgetimmerd raampje aan de uiterste noordzijde van de westelijke muur. Als Leonardo iets meer tijd had gehad, had hij misschien de auto van zijn goede vriend Geert zien staan vlak na een bocht in een steegje achter hem, maar zoals gezegd, de tijd hiervoor was niet aanwezig.

Het raampje waar Klokkemaker heengerend was, was niet bijzonder solide dichtgespijkerd. Blijkbaar was de luie timmerman die verantwoordelijk was voor dit geknoei van mening geweest dat er in het

pakhuis niets viel te stelen, en dat er daarom ook geen goede beveiliging nodig was. Klokkemaker brak vrij makkelijk een paar planken weg, en gluurde toen nieuwsgierig naar binnen.

"Niets", bromde hij teleurgesteld, "Pikkedonker daarbinnen."

Leonardo die naast hem stond, keek schichtig om zich heen, "Wat doen we, man? Ik heb geen zin om hier zo open en bloot te staan. Wie weet waar die andere gekken nu allemaal rondlopen!"

Klokkemaker keek Leonardo vermaakt aan, rukte de laatste planken uit het vermolde kozijn, haalde de laatste glassplinters weg van wat eens een ruit was geweest, en zei met een overdreven butler-accent:

"Na u, weledele heer".

De ruimte waarin ze terecht kwamen lag vol met hoge stapels door het vocht kromgetrokken planken. De zoldering was echter vrij laag, en Leonardo constateerde terecht dat ze zich in een deel van het pakhuis bevonden dat uit meerdere verdiepingen bestond. Leonardo had hierin gelijk. Als hij een helderziend architect geweest was, had hij waarschijnlijk meteen alle bouwtekeningen van het gebouw in gedachten voor zich gehad. Dat was echter niet het geval. Was het wel zo geweest, dan had het er ongeveer uit moeten zien als onderstaande schets.

[afbeelding 1]

Klokkemaker schuifelde naar voren, stootte zich een keer lelijk aan een plank, en stond daarna in het echte pakhuis. Heel vaag zag hij een dakraampje hoog boven in het dak, waar zwak maanlicht doorheen scheen. Het pakhuis zelf was echter nog steeds erg donker, alhoewel hij wel enkele schaduwen meende te zien bewegen. Maar al met al had Klokkemaker weinig aan zijn uitstapje gehad, als op hetzelfde moment niet de vele tl-buizen die in het hele pakhuis hingen, opeens aangingen.

Klokkemaker dook, bang dat hij ontdekt was, weg achter een grote rol oude brandweerslangen. Al snel bleek echter dat niemand hem, half verscholen achter enkele grote containers verderop, had kunnen zien. Hij stond weer op, en keek met meer belangstelling om zich heen. Hij kon opeens een groot deel van het gebouw overzien.

Zoals gezegd waren hij en Leo binnengekomen in een ruimte met een vrij lage zoldering, die voornamelijk werd gebruikt voor de opslag van planken. Het pakhuis zelf was echter een stuk hoger, en groter. Het besloeg zo'n twintig bij vijfentwintig meter, en was minstens tien meter hoog. In de hoek die het verste van hem af was, was een blok gebouwd die, als hij het goed zag twee verdiepingen bevatte (op de verdieping een aantal kantoren herbergde en op de tweede waarschijnlijk een zolder.

"Krijg nou...", siste Leo die naast hem was opgedoken, "dat is Geert verdomme!" Zijn stem klonk hoog; opgewonden en verbaasd tegelijk. Klokkemaker keek langzaam om, fronste en vroeg:

"Geert?"

"Ja, ja, een vriend van mij en Chris", wuifde Leo de vraag weg terwijl hij ingespannen toekeek wat er gebeurde. Klokkemaker keek met omhooggetrokken wenkbrauw Leo aan en draaide zich toen om.

Het tafereel dat zich voor de ogen van de verbaasde Leo, en de niet-begrijpende William voltrok is ons inmiddels bekend. Geert cirkelde vol zelfvertrouwen en met een pistool in een vuist om zijn twee slachtoffers heen en stelde hen dringende vragen. Ze zagen zelfs dat Geert het gebruik van zijn geluidgedempte pistool niet schuwde. Helaas werd prachtige scène al snel ruw verstoord werd toen een

mannenstem luid klonk: *"Genoeg geluld, Karel!"*. Zoals we al weten behoorde deze stem toe aan de man in het lichtblauwe pak die op de loopbrug Amanda onder schot hield.

"Shit", fluisterde Leo gehaast, terwijl hij Klokkemaker aan zijn felgekleurde jasje trok, "da's onze man." Klokkemaker knikte begrijpend, en keek onrustig om zich heen.

"We moeten iets doen", siste Leo weer, "dit loopt uit de klauw!"

Klokkemaker draaide zich om, en wees naar een klein kastje dat aan één van de palen vastzat die het lagere plafond van de houtopslag ondersteunden;

"Ik stel voor dat stuk techniek te vernielen, kornuit!"

Leo keek in de richting van Klokkemakers wijzende vinger en zag een verdeelkastje waar een groot aantal stroomkabels samenkwamen. Opeens begreep Leo Williams bedoelingen, en hij draaide zich om en zocht snel de vloer af. Even later vond hij wat hij zocht.

"Laat vallen, dat pistool. En pootjes naar de hemel alstublieft.... Laat jij je pistool ook maar vallen, pop", klonk dezelfde stem van net opnieuw.

Leonardo was inmiddels een paar meter verder het eigenlijke pakhuis binnengelopen, waar hij was gedekt door enkele roestige manshoge containers die verspreid in het pakhuis stonden. In zijn hand had hij een ijzeren staaf. Hij richtte op het verdeelkastje dat drie meter verwijderd was van hem, en op een hoogte hing van dezelfde drie meter.

"Zo, nu hebben wij eindelijk eens de touwtjes in handen!" De stem van de zelfvoldane crimineel was in het hele pakhuis luid te horen. Leonardo liet zich er niet door afleiden, en gooide met al zijn kracht de ijzeren staaf tegen het verdeelkastje. Het raakte vol doel. Felle vlammen brandden op toen het plastic bakje versplinterd werd, en er kortsluiting ontstond toen verscheidene fragiele contactjes met elkaar in verbinding kwamen. Het was hierna slecht een kwestie van nonaseconden tot alle lichten in het pakhuis uitgingen. Enkele momenten later daama doofde het brandje in het verdeelkastje.

Geert was niet verbaasder dan de criminelen die hem onder schot hielden dat het opeens aardedonker werd, maar hij reageerde wel sneller. Hij maakte vrijwel direct gebruik van de kans die geboden werd om weg te komen. Hij bukte zich, greep op de tast zijn pistool, draaide zich om en sprintte naar de veilige beschutting die alle obstakels dieper in het pakhuis hem boden. Ondanks dat de plaats van alle hindernissen nog helder in zijn geest stonden, viel hij al snel over een sinaasappelkistje heen. Zijn kin raakte ongelukkigerwijs een hard voorwerp, en hij bleef even versuft liggen.

In de tijd dat Geert geveld was door een sinaasappelkistje werd de toestand in het pakhuis snel chaotischer. De stem van Delsen (de crimineel die de hele tijd het woord had gevoerd) schalde door de ruimte toen hij een knallende vloek slaakte. Intussen hielden Karel en Sjors die klaarblijkelijk naar hem toegelopen waren een nerveus overleg. Even later riep Karel hard: "Delsen, waar ben je?"

"Ik ben hier", klonk de stem van Delsen, "Ik sta nog op de loopbrug met die vrouw. Ik kom bij jullie!"

Er was een instemmende knor te horen, en daama was het even stil. Die stilte werd ruw doorbroken toen er een gigantisch lawaai klonk, een gedempte schreeuw, en een gedempte gil.

"Harry", klonk het vragend, "ben je d'r nog?"

Een hele tijd werd er geen antwoord gegeven, toen was het een zwakke stem die zei: "J-ja, Karel.... Shit, ben van die trap gevallen. Verzwikte enkel. Shit."

"Waar is de vrouw?", klonk Karels harde stem.

Opnieuw kwam er pas laat antwoord: "Shit, ze 's weg..."

Op dat moment krabbelde ook Geert weer op van zijn val, en hij begon wanhopig naar zijn pistool te zoeken dat uit zijn hand was gevallen. Zijn handen veegden in wijde bewegingen over de vloer, die vol troep lag. Toen hij een zacht harig ding vond met een vreemd luchtje werd het hem te veel, en ging hij weer tegen een container aan zitten.

Snel dacht hij na. Het eerste instinct was natuurlijk nu zo snel mogelijk te vluchten. Hij had immers geen pistool meer, en minstens één van zijn drie opponenten wel. Maar Geert zag ook in dat hij niet zomaar kon vluchten zonder Amanda. Zonder haar kon hij immers niets uitrichten en bovendien hoorde een echte heer een vrouw niet zomaar te verlaten. Hij kon twee dingen doen: Amanda zoeken, of frontaal in de aanval gaan. Even grijnsde hij, maar zijn ontblote tanden waren nauwelijks zichtbaar. Hij had voor het laatste gekozen.

Als Geert even was doorgegaan met zoeken was hij hoogstwaarschijnlijk op Amanda gestuit, die maar twee meter verderop achter een pakkist gekropen was, als een bang vogeltje. Amanda dacht dat het geschuifel dicht bij haar afkomstig was van één van de drie criminelen, en had al voor zichzelf besloten geen verdere actie te ondernemen en stijf op deze plaats te blijven zitten.

De misverstanden begonnen zich inmiddels snel op te stapelen in de besloten ruimte van het donkere pakhuis. Als op dat moment een vertegenwoordiger in zaklichten aangeklopt had, zouden onze drie criminelen veel geld over hebben gehad om, zeg, een dozijn van zulke artikelen te mogen kopen. Uiteraard hadden ze de vertegenwoordiger trouwens meteen neergeslagen, en hem van zijn hele voorraad afgeholpen. In ieder geval was het duidelijk dat een licht in de duisternis zeer welkom werd.

Geert was inmiddels begonnen met zijn missie drie criminelen uit te schakelen.

Geert beseftte dat hij ze apart van elkaar te pakken moest nemen en hij sloop nu zonder pistool in de richting van de nog steeds met elkaar pratende Sjors en Karel. Eigenlijk was het bijzonder dom van de twee criminelen om te praten, want hun stemgeluid was een uitstekend baken om dichterbij te komen.

"Gelukkig heb ik nog een klein kaliber pistool in mijn broek", zei Karel gejaagd.

"Goed zo. We moeten de vrouw vinden en weg wezen", meende Sjors.

"Jij gaat die vrouw zoeken", beval Karel, "ik zal kijken of die Delsen onderaan de trap ligt.... En pas op voor die vent. Misschien heeft die z'n pistool nog... En geef me jou pistool."

"Maar...", klonk een zwak verweer.

"Ga nu!", gebod Karel.

Het was Geert duidelijk dat de criminelen zich niet uit het veld lieten slaan door een beetje duisternis, maar hij was er ook blij mee. In deze omstandigheden was het niet verstandig uit elkaar te gaan, en dat was precies wat de criminelen deden.

Geert hoorde een tweetal schuifelende en stommelende voeten die zich van hem verwijderden. Een ander paar voeten schuifelden echter langzaam naar hem toe, en hoewel Geert de eigenaar van deze voeten niet zag staan, voelde hij zijn aanwezigheid. Uiterst voorzichtig sloop hij nog dichterbij. Toen zag

hij Sjors pas, een iets donkerder plek tegen een donkere achtergrond, zich voortbewegend langs een pakkist.

Geert was nog maar twee meter verwijderd toen hij sprong, Sjors raakte, en hem vloerde. Sjors kreette in angst, en Geert hoorde het geluid van staal dat op beton sloeg; een wegvallend pistool.

"H-help", klonk de gesmoorde schreeuw van Sjors, die onder Geert bekneld lag. Geert oriënteerde zich op het geluid, en wist Sjors vol in het gezicht te meppen. Weer een kreet van Sjors, zachter nu. Geert wilde opnieuw uithalen naar hem toen de twee handen van Sjors hem stevig wisten vast te pakken.

"Ik zal je", snauwde de crimineel verbeten luttele centimeters van zijn gezicht terwijl hij zich wist te bevrijden uit zijn benarde situatie. Geert probeerde hem weer in een houdgreep te krijgen, maar kreeg een onbedoeld of bedoeld maar in ieder geval zeer pijnlijk knietje in zijn kruis. Geert brulde woedend en verslaptte een moment zijn greep, zodat Sjors kanszag hem in een houdgreep te nemen. Sjors liet hem op dat moment los uit de innige omhelzing en sloeg hem op de kaak.

Geert voelde de slag aankomen en wendde zijn gezicht af, zodat de slag maar half raak was. Geert trok met een felle beweging een knie omhoog en plantte die in het kruis van zijn belager. Die jankte als een aangeschoten hond en rolde opzij. Meteen stond Geert op in het donker. Hij besepte dat hij niet in een beste positie was terechtgekomen, en hij hoorde de voetstappen van hoogstwaarschijnlijk een strijdmakers snel dichterbij komen.

Ook Sjors had die voetstappen gehoord, want hij riep met geknepen stem: "Hierheen. Laat hem niet ontsnappen." Geert kroop snel op zijn knieën naar de beschutting van een container. Niet veel later hoorde hij hoe de opgekrabbelde Sjors gevloerd werd, waarschijnlijk door één van zijn eigen mannen en neergeslagen werd.

"Ik ben het kluns!", tierde Sjors toen die opnieuw verward raakte in een worsteling met iemand. Geert grinnikte onhoorbaar. Deze scène had hij graag willen zien. Hij trok zich snel wat verder terug.

"Oh, ben jij het", klonk de doorrookte stem van Karel.

"Au", wist Sjors alleen uit te brengen.

"Laten we verspreiden", hoorde Geert Karel een tiental meters van hem vandaan voorstellen, "we moeten hem vinden!" Opnieuw hoorde Geert stommelende voetstappen van zich verspreidende mannen. De boeven maakten opnieuw dezelfde fout. Eén van bendeleden (Karel of Sjors dus) kwam precies zijn richting uit, en Geert schuifelde snel nog verder tot hij achter de container stond. Zijn handen rustten op een ijzeren trapje waarmee in de container (blijkbaar een puincontainer) geklommen kon worden. Hij hoorde de voetstappen nog steeds op hem afkomen, nu iets weifelender. Toen hoorde hij geluid achter zich, en al snel merkte hij dat één van de andere boeven langs de andere kant van de container zijn kant opkwam. Geert knorde onhoorbaar, hurkte voorzichtig ineen, en vond met zijn graaidende vingers al snel een kromme spijker. Met zijn oren gespits wachtte hij nog enkele seconden. Toen liet hij de spijker op de grond vallen. Meteen daarna beklom hij het trapje van de container, en hurkte hij neer op de rand.

Het was misschien wat overdreven dat het zo stil in het pakhuis was dat men een speld kon horen vallen. Dit was echter wel degelijk het geval met de spijker van Geert. Beide naderende criminelen hoorden het geluid dan ook duidelijk, en beiden renden naar de plaats waar het geluid vandaan kwam. Waar ze inderdaad, elkaar onmisbaar tegen het lijf liepen. Wat er ook van het geboefte gezegd kon worden, ze waren wel snel in hun handeling. Zonder verdere plichtplegingen gingen ze vol in de aanval. Geert, gehurkt op de rand van de container, hoorde duidelijk het geluid van enkele rake vuistslagen en het

gegrom van vechtende mannen. Opeens zei een stem: "Verdomme, Sjors, jij?" Het vechten was al opgehouden. Een getergde kreet, gevolgd door een verbaasd en geërgerd: "Karel, guvvedumme..." completeerde de duidelijke dialoog. De misverstanden begonnen toch wel slapstick-achtige proporties aan te nemen.

Slapstick of niet, Geert was doodemstig toen hij pardoes van de container sprong. Hij raakte precies het hoofd van één van beide criminelen, die met een kort "ukk" bewusteloos naar de grond viel. Dat Geert ook nog met een schoen op zijn hand neerkwam merkte hij niet eens. Op het moment dat Geert neerkwam, week de tweede crimineel verschrikt achteruit. Geert liet hem echter geen tijd te reageren, en zijn arm schoot naar voren om hem vast te pakken. Vreemd genoeg kreeg hij precies de neus van zijn tegenstander te pakken. Geert aarzelde niet. Hij trok de neus hard op zich toe, en de eige naar van dit orgaan protesteerde luid. Met resultaat, de neus werd losgelaten, maar toen had Geert al met beide handen het hele hoofd te pakken. Geert voelde duidelijk het vette zweterige haar van de man. Het was Sjors, wiens haren inmiddels niet meer zo strak achterovergekamd waren. Sjors greep zonder veel kracht de rand van Geert's broek beet. Dit mocht niet baten: Geert ramde het hoofd behoorlijk hard tegen het harde ijzer van de container, dat zoals verwacht geen millimeter meegaf. De crimineel gaf wel mee. Geluidloos zakte hij neer. Geert bukte toen de man ineen zeeg maar zijn zoekende handen vonden geen pistool. Hij liet Sjors voor wat het was, en zocht met heen en weer bewegende armen naar Karel, de andere crimineel. Het waren niet zijn handen die hem vonden, maar zijn voet, toen hij opnieuw op de hand van de schijnbaar bewusteloze man trapte.

Geert bukte zich snel, en zijn tastende handen vonden al vlug een pistool achter de broeksband van de kerel. Hij stopte het schietijzer snel achter zijn broeksband terwijl hij met zijn andere hand het zweet van zijn gezicht wiste en diep zuchtte.

Veel rust kreeg Geert niet. Nog geen tiental seconden nadat de rust weer leek teruggekeerd hoorde hij een hoge kreet. Amanda, wist Geert. Hierna klonk de triomfantelijke stem van de dikke man in het blauwe pak: "Ik heb haar jongens, ik heb haar!!"

"Shit", fluisterde Geert, en voorzichtig schuifelde hij in de richting van de stem van de crimineel die blijkbaar Amanda te pakken had genomen. Het leek alsof de stem had geklonken uit de hoek van het kantorenblok. Waarschijnlijk was de man in het blauwe pak ergens onder aan de trap naar de loopbrug Amanda tegengekomen. Nog steeds was het aardedonker in het pakhuis, en Geert voelde het donker steeds drukkender worden. Hij had niets om zich op te oriënteren, en daardoor was het heel moeilijk alleen al in een rechte lijn vooruit te lopen. Bovendien had hij het ononderdrukbaar gevoel dat hij zich moest bukken. Uiterst gespannen sloop hij door, en hoe voorzichtig hij dat ook deed, hij kon niet verhelpen dat hij soms ergens tegenaan liep.

Dit duurde een tijdje door, tot hij achter zich opeens lawaai hoorde. Hij hoorde gedempte kreten, gehijg, wat harde klappen en even later het geluid van vuisten op vlees, oftewel zo'n beetje alles wat bij een tweemansgevecht hoort. Geert fronste onbewust zijn wenkbrauwen. Als hij het goed had, had hij twee boeven uitgeschakeld. Er was er dus nog maar één over en dat was de man die op dit moment met Amanda op de loopbrug had gestaan. Maar wie waren die twee vechters achter hem dan? Waren Sjors en Karel soms bijgekomen, en vervolgens elkaar weer in de haren gevlogen? Zo stom waren deze criminelen toch niet?

Geert had niet veel tijd hierover na te denken. Opeens hoorde hij van niet ver van hem vandaan een

fluisterende stem: "B-ben jij het Karel?" Blijkbaar had hij toch teveel lawaai gemaakt. De kerel vlak voor hem moest de man in het blauwe pak zijn, die blijkbaar met Amanda verder het pakhuis ingelopen was. Niet dat het veel uitmaakte, want de situatie was ideaal om die vent te verrassen. Te horen aan korte gedempte gilletjes was Amanda nog steeds zijn gevangene. Geert richtte zich helemaal op, en liep voorzichtig in de richting van Blauwpak. Hij siste heel zacht, zodat deze zijn stem niet zou herkennen: "Ik ben het, ja" en liep door. Plotseling zag hij twee donkere schaduwen voor hem. Blauwpak en Amanda! Geert liep door. Ook de dikke in het blauwe pak liep op hem af. De schaduw werd iets duidelijker, en vastomlijnder. Vreemd genoeg zei Geerts intuïtie dat de vorm van de schaduw niet klopte met het postuur van Blauwpak. Toen hoorde hij opeens een suizend geluid, alsof Blauwpak lucht uitblies. Pas op het laatste moment zag hij een voorwerp op hem afkomen; een stuk ijzer. Het was te laat. Geert werd op zijn schedeldak geraakt, en ging onderuit. Het werd zo mogelijk nog zwarter voor zijn ogen.

Leonardo en Klokkemaker deden, zogauw de verlichting door hen op brute wijze vernield was, precies waar Geert in zo'n situatie altijd voor waarschuwde. Ze splitsten op. Leo en William waren beiden natuurlijk wel bewust van het gevaar, maar ze wisten ook dat als ze beide een eigen weg zouden gaan, ze een grotere kans hadden Geert of Amanda te treffen. Ze wisten ook dat de noodsprong die zij gemaakt hadden door het elektrisch systeem kort te sluiten de situatie niet direct het voordeel naar hun kant hadden doen overslaan. Sterker nog, geen van beide partijen leek bereid het pand te verlaten zonder Amanda Brixton en een confrontatie leek onvermijdelijk. Ook daarom gingen ze uit elkaar; om elkaar niet in de weg te lopen.

William besloot meteen richting het kantorenblok in de andere hoek van het pakhuis te sluipen. Ook hij zag buitengewoon weinig en hij manoeuvreerde zich ook nog eens niet bijzonder handig tussen alle opstakels door. Door het echter nog rustiger aan te doen dan ieder ander wist hij echter het lawaai beperkt te houden. Het was al een hele tijd later en een heel stuk verder toen er vlak bij hem gestommel klonk. Niet veel later hoorde hij een harde gil. Een hoge gil, de gil van een vrouw. Niet veel later klonk het weer, nu veel zachter gesmoord. Er was geen twijfel mogelijk: Amanda was gevangen genomen worden door onfris geboefte. William schuifelde in elkaar gebukt snel dichterbij. Zijn handen gleden hierbij over de vloer, en vonden stomtoevallig een groot uitgevallen moersleutel (maatjes 44 en 45 of zo). Hij greep die steviger vast, en sloop nog dichterbij, aangemoedigd door triomfante lijk geschreeuw van Amanda's belager.

"Operatie: 'neutraliseer fulminerende en vrouwonvriendelijke booswicht'", dacht William terwijl hij langzaam oprees, en de vage omtrekken van Amanda en voornoemd uitvaagsel kon onderscheiden. De boef stond achter Amanda, en had een arm om haar heengeslagen. Om alles nog eens makkelijker te maken stonden ze van hem afgekeerd. William nam nog een paar laatste stappen, richtte de moersleutel op, en raakte het geboefte precies op zijn schedeldak. De boef begreep Williams bedoelingen en zeeg als een zoutzak ineen.

"Wie is daar", fluisterde een angstige stem, ongetwijfeld Amanda.

"Je witte ridder op het paard", fluisterde William, "of was het nu: ridder op het witte paard..."

"Geert?", vroeg Amanda zacht, terwijl ze dichterbij kwam, "Chris?"

"Nee, een vriend van Chris", loog William en hij pakte Amanda bij haar uitgestoken hand vast, "we maken dat we weggomen, oké?" Amanda vond het blijkbaar goed, of was te verbaasd om te reageren en

William leidde Amanda voorzichtig mee naar de plek waar hij de trap naar het kantoorafdeling vermoedde. William hoopte dat er via die kantoren ook een uitweg was. Langzaam liepen ze door. Toen hoorde hij geluid voor hem, een stukje hout dat over de vloer schraapte of zo. William besepte het gevaar. Hij wist dat de triomfantelijke mededeling van Amanda's belager hoogstwaarschijnlijk boeventuig aan had getrokken. Bijvoorbeeld die Karel. William besepte dat hij een risico moest nemen, en flui sterde zacht:

"B-ben jij het Karel?" Het duurde even tot er een bevestigend antwoord kwam, maar toen wist William ook wat hij moest doen, zo gauw de man dichtbij genoeg was, spanden zijn vingers zich nog steviger om de moersleutel en haalde hij uit.

Opnieuw raakte hij met een doffe klap het doelwit: het schedeldak van zijn tegenstander. En opnieuw hoefde niet uitgelegd te worden wat Klokkemaker verwachtte van zijn slachtoffer, want deze ging gedwee onderuit.

Zonder nog tijd te verspillen pakte William Amanda weer bij haar arm, en liep hij door. Amanda, die nog minder van het tafereel had gezien dan haar redder, vermoedde geen moment dat haar "Witte Prins" zojuist Geert neergeslagen had.

Leo zag dat Klokkemaker verdween in de richting van het kantorenblok. Zelf had hij andere plannen: hij wilde de ingang van het pakhuis bereiken, want zoals hij het kon zien was dat de enige fatsoenlijke uitgang van het hele pakhuis. De grote laaddeuren waren hermetisch gesloten, en het raampje waar hij en Klokkemaker door gekomen waren was zo klein dat het nooit gevonden zou worden achter de stapel planken.

En zo sloop Leonardo voort in de beschutting van de manshoog opgestapelde oude planken. Hij oriënteerde zich hierbij op het beetje licht dat door de opening van de "voor deur" naar binnen scheen. Het was een maanloze en donkere nacht, maar het was nog altijd lichter dan binnen.

Leonardo haalde de voor deur nooit, want opeens stapte hij met zijn ene voet op iets zachts en vlezigs terwijl iets zijn andere voet stevig vastgreep.

"Auhh", klonk een gesmoorde kreet terwijl Leonardo zijn evenwicht verloor en op de grond viel. Op het moment dat hij viel, voelde Leonardo dat hetgeen hem vastgehouden had zich oprichtte. Het was een man, een van de 'bad guys'.

En inderdaad, het was Karel, die weer bijgekomen uit zijn versufte staat doordat iemand opnieuw op zijn gemangelde hand was gaan staan.

Leonardo wist zich inmiddels te bevrijden van de hand die zijn been vasthield en kreeg bij het opstaan een alleraardigst stevig balkje van een meter of zo lang in zijn handen. Hij richtte zich wankelend op, oriënteerde zich op waar zijn belager zich moest bevinden (die zich ook overeind gewerkt had), woog het voorwerp in zijn handen, mikte, haalde uit en .... miste.

Zijn beoogde slachtoffer was blijkbaar enorm op zijn hoede, want hij wist net naar achteren te stappen; het donker van het pakhuis in. Leonardo stapte naar voren en stond op dat moment net in een straal maanlicht dat door het dakraam naar beneden priemde.

Leo sloeg opnieuw in het wilde weg in het duister. Hij raakte hard een container, en zijn handen

kregen zo'n zware klap te verduren dat hij het stuk hout moest loslaten. Een moment later kreeg hij hard een vuist in het gezicht geslagen. Leo struikelde achteruit en besepte dat hij in een ongunstige situatie was als hij duidelijk zichtbaar in het binnendringende avondlicht bleef staan. Hij schuifelde snel wat stappen opzij. Net op tijd, want hij voelde een duidelijke luchtverplaatsing vlak voor zijn gezicht. Zijn tegenstander had klaarblijkelijk nu zelf een stuk hout verworven. Leo stapte snel naar voren, en haalde op goed geluk uit met zijn vuist. Hij raakte slecht lucht. Snel dook hij daarna ineen, en rolde weg. Opnieuw net op tijd. Vanuit een iets andere richting suiste het slagwapen van de alternatieve honkballer vlak over hem heen. Leo wachtte niet, maar haalde in liggende positie met zijn rechterbeen hard uit in de richting waar hij de schurk vermoedde. Zijn been raakte het stuk hout dat de crimineel in handen had. Met een duidelijke hoorbare kreet liet zijn onzichtbare tegenstander het slaghout vallen. Met veel geklapper rolde het stuk hout een stukje weg.

Leonardo had echter zelf geen tijd meer om weg te rollen, want zijn tegenstander sprong meteen nadat hij zijn slaghout verloren had enkele stappen voorwaarts en landde met zijn rechtervoet precies op de linkerzij van Leo. Leo liet een gesmoorde blijk van pijn horen en probeerde snel achterwaarts weg te kruipen. Dat lukte hem ook nog, maar dat kwam omdat Leo's tegenstander wat tijd verloor om zijn slaghout van de vloer op de rapen. Leo wist weer op te staan.

Intussen had zijn tegenstander het stuk hout weer slagklaar, en meteen haalde hij hier venijnig mee uit. Te hard, en opnieuw te hoog gemikt. Leonardo wachtte zijn kans niet af en sprong naar voren. De man, die door de doorzwaaiende plank even in zijn evenwicht verstoord was, struikelde naar achteren en liet het stuk hout uit zijn vingers glipten toen Leo tegen hem aan beukte. Leo haalde hierna meteen uit, maar vreemd genoeg miste hij compleet het hoofd van zijn tegenstander. Die had daardoor tijd uit de benarde positie te komen en Leo aan te vallen. Zijn graaiende handen vonden Leo's gezicht, krabten hem en sloten zich toen om zijn hals. De vingers begonnen meteen te knijpen. Leo kreeg het benauwd, maar kon zich bevrijden door een been op te trekken en in de buik van de schurk te planten. Die kreunde en liet Leo los. Dat was genoeg voor Leo. Hij duwde de man van zich af, sprong meteen naar hem toe en haalde met zijn linker verwoestend uit naar het hoofd van de man. Nu raakte hij eindelijk iets en hard ook. De spieren van de man werden slap, en hij viel neer. Leo stond hijgend op, en veegde het zweet van zijn gezicht. En het bloed, want zijn belager had hem harder gekrabbt dan verwacht.

Nu Leo de gelegenheid had om beter te luisteren, hoorde hij tot zijn verbazing dat er ergens nog een ander gevecht aan de gang moest zijn. Hij hoorde woest gegrom, wild gestommel, en af en toe een vreemd metalig geluid dat hij eerst niet thuis kon brengen. Toen wist hij het: het was het geluid dat het rooster van de loopbrug voortbracht: het gevecht moest zich daar afspelen.

Leo keek snel om zich heen, en oriënteerde zich aan de hand van de contouren van de open voordeur. Toen liep hij naar voren. Zeg maar liever strompelen, want de klappen die hij ontvangen had, deden zijn toch al onzekere evenwicht geen goed. Het was dan ook helemaal niet zo heel vreemd dat Leo behoorlijk van zijn koers afweek in zijn tocht naar de trap van de loopbrug. Hij liep met veel gekraak in een sinaasappelkistje, stootte meerdere malen tegen een container, en begon zich dus kortom ook langzaam aan een beetje te ergeren aan het pikkedonker.

Het gevecht op de loopbrug zette zich nog steeds in alle hevigheid voort, en Leo merkte aan de hand van het geluid al snel dat hij bezig was een vreemdsoortige boogvormige route te lopen. Snel heroriënteerde hij zich weer. Juist op dat moment voelde hij dat er iemand in zijn nabijheid was. Hij week

achteruit, en ontweek zo gedeeltelijk een vuistslag van de onbekende belager. De slag was echter nauwelijks hard te noemen, en zijn belager vloekte geïrriteerd. De krachtterm kwam hem heel bekend voor; sterker nog: hij kende maar één iemand die zo vloekte. "Geert?", vroeg hij dan ook. Op dat moment raakte een nieuwe vuistslag hem en meer door de verbazing dan door de klap viel Leo naar achteren. Toen klonk er een verbaasde stem: "Leo? Ben jij het?" Leo krabbelde overeind, wreef over zijn gehavende kaak en gromde: "In levende lijve, en in goede gezondheid, tenminste, als je niet nog een keer uithaalt."

"Leo, maar... maar, wat doe jij hier", Geert strompelde dichterbij en vond Leo's schouder, "hoe-hoe kom je hier? Wa-waarom..."

"Koest maar", smaalde Leo, terwijl hij Geert op de schouders klopte, "je hoeft het niet te snappen."

"Ma-maar..."

"Laten we later praten. Bijvoorbeeld als we elkaar ook kunnen zien, oké? Laten we eerst maken dat we die boeven uitschakelen."

Geert gromde onverstaaanbaar.

"Naar de loopbrug, ouwe reus", grijnsde Leo, terwijl hij de nog onvast op zijn benen staande Geert meetrok.

Het duurde niet lang tot de voet van de trap bereikt was. Van boven klonken nog steeds hijgend gegrom, en een woest gestommel.

Leo, en Geert, die al iets minder dizzy was, klommen snel naar boven. Al snel zagen ze een vorm voor zich bewegen. Het was één van de twee vechtende kemphanen, die klaarblijkelijk met zijn rug toegekeerd naar Leo en Geert zijn onzichtbare tegenstander aanstaarde. Leo en Geert hadden al veel vaker samengewerkt, en ze voelden elkaar aan. Tegelijkertijd pakten beide een arm vast, en trokken de persoon naar achter. De man schreeuwde protesterend. Op hetzelfde moment werd het hoofd van de man, dat nu keurig stilgehouden werd, door een vuist geraakt, en even later werd de arme vent alleen nog door de spierkracht van Leo en Geert opgehouden.

"Shit, het is Klokkemaker", fluisterde Leo tegen Geert.

"Wie?", gromde Geert, die een stap naar voren zette, en de stomverbaasde belager van Klokkemaker bij het hoofd wist vast te pakken, de man omdraaide, en hem in een houdgreep nam, "en deze nozem dan?"

Leo knorde even, "De bad guy dus. De dikke van het busje."

Geert begreep niet waar Leo het over had, maar herkende de man van de scene in het pakhuis. Hij gromde: "Vooruit", en liet de man los. Die draaide zich verbaasd om en ontving meteen de vuist van Geert in het gezicht. De man ging neer op het rooster van de loopbrug. Geert knorde, "Nummer drie hoop ik."

Leo grinnikte, en gebaarde Geert dat hij Klokkemaker bij de benen op moest pakken. Even later liepen ze door de halfopen deur met hem het kantoortje in. Hier konden ze elkaar al beter zien. Het avondlicht scheen door de grote maar vuile ramen de kamer binnen. In het licht zagen ze meteen Amanda staan, achter het metalen bureau.

"Wie is hij?", vroeg deze angstig met licht trillende stem, en ze wees naar Leo.

"De cavalerie", gromde Geert, liet Klokkemaker los en liep naar het raam, "maar deze keer was die op tijd." Hierna gromde hij tevreden en wees naar de brandtrap die door het raam zichtbaar was. "En het mysterie over waar die derde crimineel vandaan kwam is nu ook opgelost!"

Leonardo draaide zich om naar de deuropening en de loopbrug daarachter, toen hij wat vaag

gestommel hoorde. Hij stapte de loopbrug op, en zag hoe twee schaduwen, de ene ondersteund door de ander de loopbrug afvluchtten.

"Hé", riep Leo verontwaardigd, zoals anders alleen een jager dat kan zijn als zijn juist neergeschoten haas (en toekomstige stuk wildbraad) andermaal de benen nam. Leonardo zag hoe de twee zich door het pakhuis naar de voordeur snelden, zich oriënterend op het dansende licht van een aansteker.

"Shit", gromde Leo, en hij sprong de loopbrug op en rende de trap af. Op hetzelfde moment wisten de twee schaduwen de derde schaduw te bereiken, die vlak voor de voordeur met een brandende aansteker in zijn hand stond. Een moment erna vluchtten ze alledrie door de voordeur naar buiten.

"Alarm!", brulde Leo rennend, maar hij had niet het voordeel van een bakken, zoals het vuur van de aansteker dat voor de vluchtende criminelen was geweest. Leo struikelde over een krat, en sloeg hard tegen de vloer. Inmiddels haalde de rennende Geert hem echter al in en deze wist wel de voordeur veilig te bereiken. Woest sloeg hij hem open (met als gevolg dat die opnieuw uit de hengsels viel) en rende naar buiten.

Leo krabbelde overeind en volgde Geert. Snel klom hij over de voordeur, en zag dat Geert woest de straat overrende (of eigenlijk meer hinkelde en zwalkte, want ook Geert had de nodige klappen gehad), terwijl de drie vluchtende criminelen haastig de portieren van hun twee voertuigen openden en snel plaatsnamen.

Geert bereikte de twee vluchtauto's op het moment dat die net gestart waren en in beweging kwamen. Het scheelde maar weinig of Geert werd geschept door de voorkant van de woest ronkende Mercedes. Toen raceten de twee auto's de weg op, en sloegen ze met piepende banden de eerste bocht in. Weg. Weg van het kwade monsterlijke pakhuis dat voor zoveel ellende gezorgd had.

HOOFDSTUK 7

EEN PUZZELSTUKJE WORDT GEVONDEN,

MAAR SNEUVELT AL SNEL

Ton Van de Bersselaere was niet op zijn gemak. Hij zat ik een geblindeerde donkere Mercedes waarvan op een subtiele manier het kenteken onleesbaar was gemaakt, en zijn voeten trappelden nerveus op de vloer. Zoals gewoonlijk was hij weer onberispelijk gekleed: een stijlvol maatpak, strakgeknipt en keurig geföhnt haar. Een hard gezicht en stevig postuur gaven hem alle kenmerken van een keiharde zakenman. In zekere zin was Van de Bersselaere ook een zaken man, met dien verstande dat hij aan bepaalde mensen bepaalde diensten verleende, waarbij de enige overeenkomst was dat ze illegaal waren. Hij was een soort bijzondere en zeer exclusieve klusjesman die alle opdrachten aannam als hij maar voldoende betaald kreeg. Zo ook nu voerde hij weer een opdracht uit. Een opdracht waar hij niet blij mee was, maar gezien zijn gecompliceerde relatie met de opdrachtgever kon hij onmogelijk weigeren.

Toch beviel het hem niets. Hij was omringd door weinig bekwame lieden, en als die zweterige dikkerd

Delsen zijn zenuwen al niet to het uiterste had beproefd was het wel de hele kwestie Brixton geweest. Van de Bersselaere keek gespannen naar buiten. Vanuit de auto had hij zicht over de hele laan waarin de auto geparkeerd was. Maar de enige reden waarvoor hij hier om half één 's nachts zat was het huis, dat even verderop stond, en dat voor hem niet meer was dan een donkere schaduw. Het was het huis van de gepensioneerde Darius Sluytman, de man die hij wilde ontvoeren.

Helaas had hij ook hier weer te maken met een assistent waar hij niet het volste vertrouwen in had. Het was Orlando, of Ollie, de persoon die we het laatste tegenkwamen toen hij zijn tanden blootlachte tegen twee agenten een woedende tuinier. Orlando was diezelfde avond nog vrijgelaten na zijn arrestatie om de simpele reden dat hem niets te verwijten viel. Hij had immers niets gedaan wat te bewijzen viel; niemand had hem gezien in de buurt van Geert's appartement, hij had geen auto's gestolen en het is nog steeds niet verboden te rennen door Amsterdamse straten. Gelukkigerwijs hadden ze hem ook niet in verband gebracht met de dingen die hij had uitgehaald in de trein, anders had hij misschien wel de gelijk een probleem gehad.

Van de Bersselaere keek op zijn horloge. Al iets over halfnegen. Ollie was laat, en hij hield er niet van dat mensen te laat waren. Hij begon nerveus op het stuur te trommelen, en ging het strijdplan nog een keer in gedachten door. Ollie zou binnendringen in het huis van Sluytman. Door de keukendeur om precies te zijn. Daar zou hij wachten tot Sluytman zelf naar beneden zou komen en dat zou hij hopelijk. Ollie had al bijna twee weken elke nacht het huis van Sluytman in de gaten gehouden om te kijken hoe het bewakingssysteem werkte. Naast de constatering dat de bewaking niets voorstelde bij het huis (het huis was niet eens beveiligd) was het zijn assistent onmiddellijk opgevallen dat de bejaarde industrieel steevast elke avond op dezelfde tijd als zijn vrouw ging slapen: tussen tien en half elf. Vervolgens sloop Sluytman steevast rond half één de slaapkamer uit, om zich beneden, zonder dat zijn vrouw het merkte zich te goed te doen aan iets uit de omvangrijke koelkast. Het plan was dat Orlando op dat moment de oude Darius een zakdoek met chloroform (een verdovend goedje) tegen het gezicht zou drukken, om hem daarna snel en geruisloos te ontvoeren.

Van de Bersselaere hoopte in al zijn vezels dat het leefpatroon van Sluytman deze avond niet anders zou zijn dan normaal. Opnieuw begon hij nerveus met zijn voeten te trappelen. Tot hij beweging zag bij de bosjes aan de rand van de omvangrijke tuin van de Sluytmans. Hij richtte zich gespannen op uit zijn stoel. Niet veel later zag hij dat de donkere gestalte van Orlando uit het gebladerte te voorschijn kwam. Met een gewicht op zijn niet al te gespierde nek. Van de Bersselaere slaakte bijna een kreet van opluchting, startte de auto, en reed snel naar de plek waar Ollie stond. Ondertussen deed hij de deur aan de bijrijderskant alvast iets open. Precies voor zijn assistent stopte hij de auto, en gooide beide deuren aan de kant van de stoep helemaal open. Ollie handelde snel. Hij smeed het gewicht van zijn rug weinig subtiel op de achterbank. Van de Bersselaere keek kort om. Het was inderdaad de bejaarde Sluytman. Van de Bersselaere kende hem alleen van foto's. Nu droeg hij een ongewone avondjas, en zijn haar zat in de war, maar het was hem onmiskenbaar. Orlando smeed het achterportier dicht en stapte hierna snel zelf in. Van de Bersselaere was al weggereden toen Orlando ook zijn portier sloot.

"Problemen gehad?", vroeg Van de Bersselaere terwijl hij de auto met een flinke vaart de verlaten straten doorstuurde.

Orlando liet een diep keelgeluid horen. Hij betastte zijn gezicht, en merkte dat de diepe schrammen in

zijn linkerwang behoorlijk bloedden, "Da's nog zwak uitgedrukt. Die vent is een verrekte duivel. Hij verzette zich zwaar." -Van de Bersselaere keek opzij en knikte kort- "Ik heb nog niet vaak een man van die leeftijd gezien die nog zo sterk en halsstarrig was."

"Heeft z'n vrouw je gehoord?"

Koning schudde zijn hoofd. "Er was wel wat lawaai, maar dat is er normaal ook wel als die ouwe 's nachts nog even uit de jampot snoept", zei hij ironisch, "Nee daar hoeven we niet bang voor te zijn."

"Goed", zei Van de Bersselaere vlak, "terug naar het Hoofdkwartier. Het feest gaat beginnen!"

Voor Chris was het feest op dat tijdstip al begonnen. Een ander feest dan wel te verstaan. "Een feest?", zul je zeggen. Hoe kun je nu feesten, als je vrienden al tijden lang zware gevechten moeten leveren tegen kwaadwillend boevengespuis? En waar zat die Chris trouwens al die tijd?

Om die vragen te kunnen beantwoorden zullen we ver terug moeten gaan in de tijd, naar het moment waarop Chris zich op het drukke vierstrookskruispunt met stoplichten uit de voeten maakte:

De man met de naam Heino die Chris achtervolgde maakte het hem niet makkelijk. Het was druk op die vroege zomermiddag, en het was een hele toer voor hem om tussen het wandelend publiek door te rennen. Heino, die zich ondanks zijn grote lichaam een bekwaam atleet toonde, volgde hem in het begin moeiteloos. Chris moest nog een viertal blokken uitrennen voordat hij eindelijk een mogelijkheid zag Heino kwijt te raken.

Voor dit doel rende Chris gewoon plompverloren een zeer duur uitzien restaurant binnen. Nu had Chris zich niet echt voor de gelegenheid gekleed, maar hij zag er nog niet hemeltergend niet-op-zijn-plaats uit. Hij begon danook met zichzelf een rustig wandeltempo aan te meten en deed ook gewoon of hij een doodnormale bezoeker was van het restaurant. Leren jas en spijkerbroek, moet kunnen, toch? Hij liep zonder te blikken of te blozen naar de achterkant van het restaurant, waar de keuken was.

Het bleek een goede strategie. De weinige klanten die er zo kort na het middaguur al zaten keken allemaal verbaasd op, maar gingen daarna ook gewoon verder met het opeten van de culinaire hoogstandjes van de kok (voor zover dit nog mogelijk is bij moderne haute-cuisine, meestal heb je het idee dat je lucht hapt). Juist toen Chris bij de ingang van de keuken kwam hield een sterk kalende ober hem tegen; een man met dikke wallen onder zijn ogen die eruit zag alsof hij al zijn hele leven rijke maar vooral verweerde, zeurende, kibbelende mensen bediend had.

"Halt jongeman. Wat zoekt u in ons etablissement?"

"Ik zoek de baas", zei Chris op zijn beste Amsterdams, "ik ben van een koeriersdienst, en ik mot de eigenaar een boodschap doorgeve."

"Dit is niet de dienstingang, jongeman!", berispte de ober hem, "Vooruit dan maar, voor deze keer." En met een korte hoofdknik stuurde hij hem door. Chris bedacht zich geen moment en vluchtte de keuken in. Hij was geen moment te vroeg. Juist op dat moment had ook Heino gezien dat Chris het betreffende sjeke restaurant moest zijn ingevlucht. Zonder zich te bedenken stormde hij naar binnen.

Daar waar Chris' verschijning hoogstens verbazing had opgewekt bij de gasten, zo wekte Heino's verschijning schrik en onsteltenis op. Dat was niet zo vreemd. Heino had een strakke en smerige spijkerbroek aan, en een dun shirtje waar welig tierend borsthaar en zweetplekken op een breed bouwvakkerslijf duidelijk zichtbaar waren. De mat in zijn nek en de ringen in zijn oren gaven hem voor

de doorsnee restaurant-bezoeker de aanblik van de gemiddelde boosaardige oermens met een hoog prismaat-gehalte. Ook de woeste uitdrukking op zijn ruwe gezicht deed nog een forse duit in het inmiddels overvolle onsteltenis-zakje. Nee, Heino was evenzeer niet op zijn plaats als een halfblote bosneger op de Siberische steppen en even ongewenst als een lilliputter in een basketball-team.

Het was danook niet zo heel vreemd dat verscheidene obers meteen op hem toesnelden, en hem met nerveuze handgebaren duidelijk maakten dat hij weg moest wezen. Heino, die de deuren van de keuken verdacht zag klapperen had daar echter maling aan en stormde door. Tot hij in contact kwam met de ober waar Chris mee had gepraat.

"Ik smEEK u, verlaat deze geleg..."

"Laat me erdoor oude dweil", snauwde Heino, en hij drukte de ober als een lastige vlieg weg. Die viel pardoos over een tafel waar een zeskoppig gezelschap net bezig was met een uitgebreid oesterdiner. Krakende oesterschalen, schrille kreten, nauwelijks uitwasbare oestersaus-plekken in dure jurken en pantalons en woeste afkeurende kreten van de gasten waren het gevolg. Heino maalde daar echter niet om en hij snelde zonder zich te bedenken de keuken binnen. Als een hongerige wolf keek hij woest om zich heen. "Geen teken van die vervloekte duivel...", dacht hij. Of ja, hij zag hem door het raam op het binnenplaatsje lopen. Buiten dus. Heino beende woest tussen de sudderende sauzen, en pruttelende potjes door richting de uitgang. Hij werd echter al snel tegengehouden door een groot uitgevallen kok met een schort voor dat ooit wit moet zijn geweest.

"Laat me...", begon Heino.

"Wil jij wel als de wiedeweerga maken dat je wegkomt, derdehands geboefte!", onderbrak de kok hem woest, en hij pakte Heino stevig bij zijn schouders vast.

"Dat is nou precies wat ik wil", snauwde Heino boosaardig, en hij plantte een knie in 's mans kruis. Die uitte een woeste kreet, liet Heino los, en kromp van pijn ineen. Heino maakte van de gelegenheid gebruik om weg te komen; hier en daar nog gevaarlijke vangende armen ontwijkend.

Na achtereenvolgens ook nog een jonge koksknecht te hebben gevloerd en een dikke negerin midden in een stapel vuil servies gedrukt te hebben (dat met veel lawaai aan diggelen ging) stond tenslotte Heino eindelijk buiten. Na een korte spurt bereikte hij via een oprit weer de openbare weg. Woedende koks-vuisten zwaaiden naar hem, als een soort bizarre afscheidsgroet. Hij had daar geen notie van. Als hij het wel gezien had, had hij er traditiegetrouw niet om gemaald. Zoals Heino om weinig zaken maalde. Het enige waar Heino wel voor malen wilde was het vinden van die dekselse jongeman. Maar nu kon hij het niet: de jongeman was in geen velden of wegen meer te bekennen. Woedend stampend en stuvend stond Heino daar toen op de trottoirtegels stoom af te blazen, tot hij de woede weer onder controle had en zich maar weer in beweging zette richting aangenamer oorden.

Degenen die denken dat Chris inderdaad in geen velden en wegen meer was, en bijvoorbeeld in en rap tempo op weg was naar, zeg een taplokaal aan de Warmoesstraat, die kennen hem nog maar slecht.

Chris had na dit schilderachtige tafereel in het restaurant nog helemaal geen behoefte gehad Heino al uit het oog te verliezen. Hij besefte immers maar al te goed dat Heino misschien wel het enige overgebleven aanknopingspunt was, mochten Geert en Amanda gevangen zijn genomen, of elk spoor hebben verloren.

Daarom had Chris zich ten taak gesteld de rest van de dag verbeterd als een bloedhond de man overal naartoe te volgen. Natuurlijk wist hij niet dat Geert en Amanda bijna precies hetzelfde hadden gedaan, anders had hij het misschien niet gedaan, maar alas. Chris had in ieder geval meteen de daad bij het woord gevoegd, met als gevolg dat hij de rest van de dag zijn handen vol had.

De blonde primaat had trouwens weinig interessante dingen gedaan. Hij had eerst iemand gebeld; daarna was die naar zijn woning gegaan; een klein appartement in hartje Amsterdam en daarna had die een paar pilsjes in zijn stamcafé gedronken.

Chris was al snel begonnen te twijfelen of hij de kerel wellicht niet meteen had moeten overmeesteren voor ondervraging. Maar Chris had ook beseft dat hij waarschijnlijk zelf nauwelijks meer wist als hij. Bovendien had hij nauwelijks kans gehad Heino ongezien te overmeesteren. Het stamcafé was daarvoor veel te druk geweest en zijn appartement was voorzien van goede sloten en bevatte bovendien ook nog een jonge vrouw, waarschijnlijk zijn vriendin, met ongetwijfeld zeer goede stembanden. Nee, hij was ervan overtuigd geweest dat zijn kansen zouden groter zijn als hij bleef wachten tot Heino hem de weg zou leiden naar het hoofdkwartier van het rapalje.

Tenminste, dat was wat hij had gehoopt.

Om half één 's nachts was er nog weinig van Chris' hoop waargeworden. Het leek wel alsof de boef opeens al zijn criminele activiteiten opgegeven had. De hele avond had de man lam achter zijn t.v. gelegen, waarna die, later in de avond, samen met zijn bepuiste en inderdaad met een harde en luide stem gezegende vriendin koers had gezet naar een schouwburg. Niet om ballet of een operette te volgen overigens. Nee, er speelde een Amerikaanse hardrockband, *Acidic*, of zo.

Het concert was al een tijdje bezig toen Heino en zijn vriendin binnen waren gekomen en ook Chris was meegegaan nadat hij een duur kaartje gekocht had. In het zaaltje was het druk, rokerig en vochtig en de herrie was enorm. Een paar honderd man stond fanatiek een goede imitatie te geven van de mannen op het podium voor hen: ze hingen de beest uit. Chris had zich achterin het zaaltje geposteerd en kon vanaf zijn positie zijn doelwit goed in de gaten houden. Die stond samen met zijn vriendin ook op te gaan in de harde gitaarrock van de Amerikaanse formatie.

Chris had tussendoor ook nog tijd naar de zeer luide muziek van *Acidic* te luisteren en, het moest gezegd worden, het was niet eens slecht. Vooral de manier waarop de zanger, een man die zichzelf de naam *Feel* had aangemeten fascineerde hem.

Na verloop van tijd (een half uurtje later ongeveer) ging Chris een ogenblik zo op in de muziek en de podiumpresentatie van de zanger, dat hij te laat zag dat zijn onwetende slachtoffer en zijn vriendin verder naar achteren waren gelopen. Zo ver dat Heino op een gegeven moment nog maar een paar meter van hem verwijderd was. Nog steeds merkten geen van beiden iets. Maar toen juist op het moment dat ook Heino rondkeek, ook Chris even opkeek was herkenning onontkoombaar.

Hun beider ogen ontmoetten elkaar voor langer dan een seconde, en even leek het of ze elkaar in hypnose brachten. Chris had Heino meteen herkend en onmiddellijk voelde zich verstarren, ging zijn nekhaar recht overeind staan en sloeg zijn hart een maat sneller. Chris zag dat ook de crimineel erg schrok.

"Jij", gromde die, en hij priemde met een vinger richting Chris.

"Nee, jij", antwoordde Chris die zijn zinnen snel terugvonden had en terugpriemde.

Even bleven beide vingers onbeweeglijk in de lucht hangen, nog maar een paar meter van elkaar, als een buitenissige uitbeelding van de bekende muurschildering van Michelangelo. Toen had Heino blijkbaar zijn gedachten op een rij gezet. Hij draaide zich op zijn hakken om en rende weg, richting podium, zijn vriendin latend voor wat het was.

Waarom Heino besloot weg te rennen was een beetje onduidelijk. Wellicht had hij Chris altijd voor een jonge hond van een rechercheur gehouden en dat die nu in het theater gekomen met een arrestatie-team om hem in te rekenen. Inderdaad stonden bij de ingang van de zaal enkele geuniformeerde mannen. Maar dit waren geen mensen van een arrestatie-team, maar slechts veiligheids-agenten.

En zo bleek maar weer eens hoe vaag de grens is tussen achtervolgen en achtervolgd worden soms is. "To Be or not to Be", zei ene Shakespeare ooit, een uitspraak die hier overigens verder niets mee te maken zal hebben, anders had er wel "To Be Pursued or To Be Not Pursued" geschreven gestaan.

Chris keek de jonge vriendin met de vermeende stemkracht vriendelijk glimlachend aan, en zette toen de achtervolging in.

We gaan even terug naar het havengebied in Amsterdam, waar een zwak maantje slechts sporadisch wist door het dichte wolkendek wist te dringen. Op zich vreemd voor een nacht in de zomer terwijl het de hele dag helder weer was geweest. Ook het K.N.M.I. had niet voorspeld dat de bewolking boven Nederland (en voornoemd havengebied) zou toenemen.

In dat havengebied was geen activiteit te bespeuren, afgezien van een viertal mensen die zich bevonden op een van de kades, bij zo'n stenen picknick-tafel waar er in Nederland zo veel van staan. Vanaf de weg werd het zicht op hen enigzins belemmerd door twee auto's (een Peugeot en een Volvo) die ervoor geparkeerd stonden.

Een persoon die we herkennen als Geert zat op de leuning van één van de banken die bij de stenen picknick tafel hoorde en met zijn nog nog steeds ingezwachtelde hand hield hij een lauwegeworden blikje bier aan zijn hoofd. Hij gromde met een door woede vertrokken gezicht:

"Als ik degene die me deze bult bezorgd heeft nog tegenkom, verpulver ik zijn kaak", gromde hij woest, "die gekke vent sloeg me verdomme met zo'n zware moersleutel om de oren. De idioot!"

Klokkemaker die schuin tegenover hem keurig op de bank zat met zijn handen recht voor zich op tafel, betastte snel zijn gekwetste kaak, verbleekte en slikte moeilijk. Hij deed geen moeite de kwestie verder te verhelderen. Amanda, die naast Geert zat keek hem verbijsterd aan, en vroeg:

"Was-was jij die man, die... Karel?"

Geert keek Amanda zijdelings aan, "Zo deed ik me voor ja. Dat uitvaagsel die jouw vasthield trapte er helaas niet in. Weet jij wie het was?" Geert keek Amanda met een bloeddorstige blik aan. Amanda slikte en schudde voorzichtig haar hoofd.

"Luister, laten we daar over ophouden", vermaande Leo die rusteloos om de picknicktafel heen ijsbeerde, "Geen mens kon in dat pakhuis zien wie hij nou eigenlijk sloeg. Waar het nu om gaat is dat er een en ander verhelderd wordt. En omdat William en ik nog steeds niets weten over de hele situatie stellen wij de vragen." Hij ging op de motorkap van de Volvo zitten. "Eén: waar gaat dit alles om?"

Geert trok het blikje bier los en dronk van het lauwe vocht. Ondertussen vertelde hij beknopt zijn bevindingen. Hierna vroeg Amanda hoe Leo en Klokkemaker bij de zaak betrokken waren en waarom ze

het gevoel had Klokkemaker reeds te kennen. Leo vertelde nu zelf van zijn belevenissen.

"Wacht even", zei Amanda met scherpe stem toen Leo uitverteld was, "begrijp ik nu even goed dat die persoon naast je William Klokkemaker is?" -Leo knikte- "werkzaam bij Sluytman?" -Leo knikte- "hoofd administratie?" Leo knikte opnieuw.

"Dan kan ik vertellen dat we hier samen zijn met een man die, voor zover ik na kan gaan, de hoofdverdachte is van de belastingzwendel die ik bij Sluytman's bedrijf aan het onderzoeken was!" Amanda keek William beschuldigend aan, en Geert, die net een peinzende blik over het water had laten gaan, draaide met een woedende ruk zijn hoofd om, bier morsend op zijn kleding.

"Ho,ho", Klokkemaker hief afwerend zijn handen op, "ik zal de laatste zijn om niet toe te geven dat ik bij sommige zaken"-Klokkemaker woog voorzichtig zijn woorden-"nogal creatief met de wet en de boekhoudkunde omgesprongen ben. Maar is verzeker je met de grootst mogelijke klem dat ik niets te maken heb met welke zaak dan ook waarbij mensen persoonlijk geschaad worden. Net zo min ik iets te doen heb met de beraming van jouw ontvoering..."

Geert keek William met een donkere blik aan, en wierp toen een blik op Leo, "Wat zeg jij ervan? Jij kent hem langer."

"Ahum", grijnsde Leo, "ik denk dat William een man is die geen vlieg kwaad zal doen, maar dat zijn ehh... geweten hem op het terrein van het volgen van de wet en dergelijke in de steek laat."

"Geheimzinnige aandoening", mompelde Amanda.

"Weet je dan wel of er binnen dat schilderachtige bedrijf van jouw wèl met die poging tot ontvoering te maken heeft?", vroeg Geert rechtstreeks aan Klokkemaker terwijl met zijn linkerhand het laatste vocht uit het blikje Pitt achterover sloeg.

"Ik kan daar geen zekere uitspraak over doen", bromde Klokkemaker. Geert gromde teleurgesteld, maar Klokkemaker hief zijn hand op, "ik heb echter een sterk vermoeden dat een andere werknemer; een zekere Rutger Havekes, behoorlijk diep in een bijzondere onhebbelijke zaak betrokken is."

"Rutger Havekes", gromde Geert nadenkend, "Waar maakte die zich dan schuldig aan?"

"Gesjoemel met lonen en uitbuiting van illegalen", verklaarde Klokkemaker, "voldoende om lastige journalisten uit de weg te willen ruimen."

"Allemachtig, wat is dat voor bedrijf waar je werkt?", bracht Geert uit, "Sodom en Gomorra B.V.? Satan's Oordeel? Het grootste Mafia-bedrijf in Nederland? Godallemachtig, straks ga je me nog vertellen dat de directeur zelf zich met nòg onfrissere zaken bezig houdt!"

"Waarom niet?", glimlachte Klokkemaker minzaam.

"Hoho, wacht eens even", zei Amanda opeens, "ik weet niets van illegalen of zo. Dat kan de reden niet zijn van deze toestand! Geert en ik hebben ook iets uitgevist. Wij weten nu dat alles draait om een huurcontract van een pand dat ik onder ogen heb gehad bij een bezoek aan het hoofdkantoor van Sluytman Software."

Klokkemaker keek Amanda een ogenblik verbluft aan. Toen zei hij langzaam, en nadrukkelijk, "dan vallen de puzzelstukjes opeens perfect in elkaar. Jij, lieve schat, bent achter het adres van het pand gekomen dat die boevenbende wil gebruiken om..."

"De ontvoering", stamelde Leo opeens, "dat is het!"

"Inderdaad, vriend", glimlachte Klokkemaker, "Dat adres van jou, Amanda, gaat hoogstwaarschijnlijk gebruikt worden om de ontvoerde in op te bergen. En vanuit dat pand zullen vast al hun activiteiten geco-

rdineerd worden!"

"Ho, Stop!", riep Geert bezwerend, "welke ontvoering?"

"Wij hoorden dat die boevenbende een onvoering aan het beramen is", legde Leo snel uit, "en we wisten ook dat Amanda roet in het eten kon gooien. Alleen wisten we niet waarom..."

"Jezus als het niet waar is", gromde Geert geïmponeerd. Er veel even een beladen stilte.

"Wie?", vroeg Amanda opeens scherp aan Klokkemaker, "wie gaan ze ontvoeren?"

Klokkemaker streek nadenkend zijn bakkebaarden glad, "ze hadden het over 'de ouwe'!"

"De Ouwe", gilde Amanda opgewonden, "zo noemde de directeur, Jonathan Sluytman, samen met andere werknemers, zijn vader ook al; Darius heette die. Ze gaan hèm ontvoeren!!!"

"Darius Sluytman", mompelde Klokkemaker geïmponeerd, "Opmerkelijk dat ik zo iets weer over het hoofd zie. Natuurlijk: Darius Sluytman is de 'Ouwe'!"

"Dus toch...", begreep Leo en hij tikte hard op de motorkap van de Volvo waar hij op zat (een deukje meer of minder kon ook geen kwaad meer) "Starten die auto, Geert. We hebben geen tijd meer te verliezen!" Leo keek snel op zijn horloge. Het was half één 's nachts.

Het was één uur 's nachts toen inspecteur Allegri wakker werd van het kenmerkende geluid van de deurbel. Langzaam werd hij wakker. Dat ging wat sneller toen de deurbel nog eens klonk, en nog eens, en nog eens.

"Wat is dat allemaal, Tonnie?", vroeg zijn vrouw angstig naast hem.

Inspecteur sprong snel uit bed en deed een avondjas aan, "Ach, misschien komt Leo wel thuis van zijn vage missie en is hij zijn sleutel vergeten", giste hij. Hij stapte de overloop op, en daalde snel de trap af. Hierna knipte hij het licht voor de voordeur aan en deed de voordeur open. Allegri was niet snel verbaasd, maar het viertal dat hem vanachter de geopende deur aanstaarde was zeker bijzonder te noemen. Het dichtst bij stond zijn zoon Leonardo, die een blauw oog had in een smerig gezicht en verder een gescheurde broek en een heel smerige bloes aanhad. Naast hem stond Geert. Met bloeddoorlopen ogen, een gemene buil op zijn hoofd, een hand in het verband en even smerige kleding als Leo. Daarnaast stond een onbekende man met een vreemd kapsel en dito pak. Tenslotte was er een vrouw. Ook zij had smerige vegen op haar gezicht, en een verwarde haardos.

"Goedenavond tezamen", groette Allegri van zijn stuk gebracht, maar desalniettemin op erg minzame toon (Les 1 op de politie-academie bij communicatie bij vermeende dwazen en maniakken).

"Dag, pa", groette Leo kort en zonder plichtplegingen, "Luister, ken je toevallig ene Darius Sluytman? We denken dat hij ontvoerd gaat worden!"

Allegri keek zijn zoon verbijsterd aan. "Kom binnen", stamelde hij toen.

Even later zaten de vijf in de eetkamer van de familie Allegri. De vrouw des huizes was net in de keuken koffie aan het zetten, toen Allegri duidelijk maakte dat hij stomtoevallig net die avond een man die Sluytman heette aan het bureau had gehad. Zijn vier toehoorders konden het nauwelijks geloven, maar het bekrachtigde natuurlijk wel weer extra hun theorie. Leonardo vertelde zijn vader in korte bewoordingen over het huurcontract van de woning en wilde uitwijden over de gevechten in het pakhuis toen zijn vader zijn hand ophief...

"Wacht", zei Allegri en hij liep naar de telefoon. "Ik moet wat telefoontjes plegen!" Snel toetste hij een

nummer in. Het duurde even voor hij verbinding had. Tenslotte nam er iemand op.

"Gemeentepolitie Amsterdam, afde..."

"Ja, Anja", onderbrak Allegri de rest van de aankondiging.

"Rechercheur Allegri", klonk het verbaasd. "Hooft u niet te slapen?"

"Ambtenaren slapen op hun werk, niet thuis. Dat weet je toch?", zei Allegri gehaast, "Luister, wil jij me het telefoonnummer van Sluytman geven. Je weet wel, die vent die gisteravond rond half zeven nog langskwam."

"Oh, die ja", klonk het met een zweem van herkenning, "een ogenblik..."-er klonk was vaag gerommel in papieren-"Ja hier is het. Het is 020-...." Allegri schreef snel het nummer op de achterkant van een enveloppe.

"Oh ja, en Anja?", vroeg Allegri, "wil jij een paar man nu meteen naar het huis van die ouwe Sluytman sturen, om te zien of alles goed is?"

"Goed. Is er iets aan de hand of zo?"

"Niets. Hopen we", en Allegri legde de hoorn snel neer. Meteen toetste hij het telefoonnummer in dat hij gekregen. Nu duurde het veel langer voor hij verbinding kreeg. Toen klonk een bibberende stem: "Margaret Sluytman ..."

"Ja, u spreekt met rechercheur Allegri, sorry dat..."

"Rechercheur", onderbrak de vrouw met trillende stem, en ze begon te huilen, "Oh, Darius, hij... hij..."

"Rustig mevrouw, rustig", zei Allegri kalmerend, "U weet niet waar uw man is?"

"Nee", bracht de vrouw in tranen uit, "hij ... hij is ontvoerd... Ik heb zo'n brief op de deummat gevonden ... m-met allemaal geplakte letters en zo..."

Allegri drukte zijn hand op de hoorn terwijl hij Geert en Leo toesiste: "Stront aan de knikker!" Toen drukte hij de hoorn weer aan zijn hoofd en zei: "Luister, mevrouw, weet U hoe lang uw man al weg is?"

"Nee", klonk het zacht, "Maar, niet zo lang. Rond de klok van half één gaat hij altijd nog even wat eten in de keuken beneden. Maar ... h-hij kwam daar nooit van terug. Ik ben niet zo lang geleden naar beneden gelopen om te kijken om te zien waar hij was ...."

"...en toen?"

"Ik.. ik heb toen die brief gevonden. Ik schrok zo dat ik op een stoel ben gaan zitten... En toen belde u al..." Het klonk of de vrouw zich iets vermand had; "De keukendeur stond wagenwijd open. En mijn Darius loopt nooit 's nachts de tuin in... Wat zal er met hem gebeuren...? I-ik ..." Ze barstte weer in tranen uit, en bracht toen met moeite uit: "Ze vragen losgeld..."

Allegri keek even op van zijn gesprek en keek Leo veelbetekenend aan. Toen zei hij: "Rustig maar, mevrouw. Over tien minuutjes zullen een paar agenten bij u komen."

Op het moment dat het duidelijk werd dat de theorie van zijn zoon waarheid was geworden, besloot rechercheur Allegri geen tijd meer te verliezen, en waren zijn zoon en zijn kornuiten, die inmiddels verzorgd werden door moeder Allegri (die de doos jodium, zalf en pleisters voor de dag had gehaald), getuige van het in werking zetten van de radertjes van het politie-apparaat.

Eerst belde Allegri opnieuw Anja Couperus, de agente die nachtdienst had bij zijn afdelingskantoor, en sommeerde hij haar dat ze zo snel als mogelijk een bataljon politiemensen moest oprottormelen voor een gewapende inval. Daarna verdween hij in een aantal gedetailleerde kaarten van Amsterdam en omgeving,

en vond na lang zoeken de straatnaam Nieuwendijk, het adres dat Amanda had gezien.

Vreemd genoeg was het de enige die hij kon vinden, alhoewel Nieuwedijk daarentegen wel meerdere keren voorkwam. Het was inderdaad een lange dijkweg buiten de bebouwde kom in de buurt van Zaandam. Nadat hij de plaats gelokaliseerd had op de kaart belde hij kort met de betreffende plaatselijke politie van Zaandam, en wist met ze af te spreken met dat hij alle volmachten kreeg om met het specialisten-team een inval te mogen doen in het betreffende gebouw. Hij kwam toen ook te weten wat het adres Nieuwendijk 26 was. Het was een al jaren leegstaand dijkhuis. Toen ook dit geregeld was belde hij opnieuw met Couperus. Zij had inmiddels de mensen geregeld, en ze zouden over een half uur verzamelen op het kantoor van Allegri.

Dit was allemaal vrij makkelijk geregeld, maar toen moest Allegri het moeilijkste doen: zijn zoon en zijn strijdmakkers ervan overtuigen dat ze de zaken vanaf hier over moesten laten aan de politie. Maar hij kende zijn zoon. Die kon zijn zin tot het uiterste toe doordrijven als hij moest, en de politie-rechercheur wist dat hij weinig kans maakte Leo om te kunnen praten. Inderdaad waren zijn pogingen vruchteloos, en toen hij een kwartiertje later danook wegreed in zijn donkerrode Audi 80, zaten er vier passagiers bij hem in de auto.

In de werkkamer van Allegri was het een half uur later bijzonder druk. Leo, William, Amanda en Geert stonden achter het bureau en zagen de drukte met ontzag aan. Minstens tien mannen, allen in donkerblauwe uniforms, liepen druk door elkaar heen, testten wapens, deden kogelvrije vesten om en praatten druk met elkaar. Allegri had bijna een kanon nodig zijn team tot stilte te manen. Uiteindelijk voldeed zijn stem nog net.

"Luister mannen. Dit is de situatie: Hedennacht is een zekere Darius Sluytman ontvoerd. Mijn ondernemende zoon en zijn vreemde groepje vrienden menen dat de ontvoerders zich verschuilen in een leegstaand huis aan een verlaten dijk bij Zaandam. Agent Couperus heeft zojuist uitgevonden dat het huis twee maanden geleden verhuurd is aan een Nederlands bedrijf. Het wordt uitgezocht wat er achter dit bedrijf schuilgaat. Op dit moment houden agenten van de gemeentepolitie Zaandam het huis onopvallend in de gaten. Ze wachten op ons. Wij zullen de woning binnenvallen, het uitkammen en de mogelijke ontvoerders arresteren. Vragen?"

Een grote man stak zijn hand op en vroeg: "Is dat niet wat risicovol als zij een gijzelaar hebben, rechercheur?"

Allegri keek de man strak aan. "Niets is zonder risico, Govers. Maar de verrassing zal groot zijn waarschijnlijk..."

"Pardon, rechercheur", onderbrak Brixton hem, "maar daar ben ik niet mee eens. Het is wel duidelijk dat die boeven wéten dat ik op de hoogte ben van hun schuiladres. U zult daar rekening mee moeten houden!"

Allegri knikte, "U heeft gelijk, juffrouw Brixton." Allegri keek de kamer rond. "U hoort het mannen. We moeten voorbereid zijn op alles. Uiterste voorzichtigheid is gewenst!"

Met deze afsluitende opmerking zette het team zich in beweging. Het was tijd voor wat actie.

Het adres Nieuwendijk 26 was een klein en verlaten arbeiderswoning diep gelegen in de glooiing achter de verhoogde dijkweg. Het was omringd door dode en minder dode appel en pere-bomen, en de

woning zag er zelf ook niet te jong meer uit. Al met al maakte de woning een verlaten en troosteloze indruk. Het donker van de nacht versterkte dat. Geert lag naast Leo en zijn vader verscholen in een ondiepe en drooggevallen sloot en bekeek het tafereel aandachtig.

Het was een hele toer geweest nog zo ver te komen. Omdat mensen en auto's vanuit beide richtingen van de lange rechte dijk al van verre te zien waren vanuit de woning, zelfs als alle mogelijke lichten gedimd waren, hadden ze een behoorlijk eindje moeten lopen. Het viertal getrainde politiemensen had daar geen problemen mee gehad, en ook voor Leo was het een peuleschil. Allegri en ook Geert echter hadden tot op het tandvlees moeten gaan. Een heel eind hadden ze zich voort moeten slepen langs een lange rechte rij bomen die precies uitkwam ter hoogte van de achtertuin van de arbeiderswoning, en de laatste paar honderd meter hadden ze diep ineengedoken moeten overbruggen, teneinde niet gezien te worden.

Tenslotte waren ze uitgekomen bij een sloot die parallel aan de dijk lag, en die de begrenzing aangaf van de grote verpieterde boomgaard van de dijkwoning. Ja, het was een zware tocht geworden. Geert besepte nu ook waarom Amanda niet mee was gegaan, maar samen met Klokkemaker op het politiebureau was achtergebleven. De laatste keer dat hij haar zag, was ze aantekeningen aan het maken op een notitie-blok. De avonturen die ze had meegemaakt waren vast en zeker een goede voedingsbodem voor een interessant artikel.

Geert keek naar links, en zag Allegri vermoeid tegen de slootrand leunen. Door het zwakke maanlicht blonk het zweet op zijn gezicht. Hij keek naar de andere kant. Daar zat Leonardo ingespannen naar het huis te loeren. Hij vertoonde nog geen teken van vermoeidheid, hoewel ze al een hele middag, avond en nacht in de weer waren. Geert keek op zijn horloge. Het was over half drie. Naar zijn vermoeidheid te meten leek het 3 uur later.

"Geert", siste Leo naast hem opeens. Geert keerde zijn gezicht naar hem toe, en zag Leo naar een drietal mannen even verderop wijzen. Dat waren de agenten uit Zaandam die al een uur op de uitkijk lagen, "die lui zeggen dat ze niets of niemand hebben gezien. De hele tijd dat ze hier al waren. Vreemd, niet?"

Geert boog zich wat meer voorover naar Leo en siste: "Ik vertrouw dit zaakje niet, Leo. Er is geen enkele beweging daar. Geen licht. En er staat niet eens een auto bij het huis..."

Leo knikte. Dat was hem ook al opgevallen. Hij boog zich naar Geert toe en vroeg: "Zouden ze voor alle zekerheid het pand ontruimd hebben? Uit voorzorg? Ze waren zich al langer bewust van het feit dat Amanda teveel wist..."

Geert streek met het verse verband dat Leo's moeder aangelegd had over zijn stoppelige kin, en hij gaf toe: "Zou me niet verbazen. Zou ik gedaan hebben..."

Geert voelde dat iets op zijn schouder tikte, en hij keerde zijn hoofd met een ruk om. Hij was een beetje nerveus over de situatie, besepte hij.

Rechercheur Allegri stond achter hem. Ook hij had een kogelvrij vest aangetrokken, en hij hield een klein kaliber pistool in zijn hand.

"We beginnen", fluisterde hij.

Geert knikte, "Leo en ik gaan mee."

Allegri keek hem aan, zuchtte, en het leek even alsof hij daar nog iets tegenin wilde brengen. Hij zweeg, en schudde even zijn hoofd:

"Zorg dat je achter ons aan komt, Leo. In dekking blijven. Geen heldenrollen vanavond", beval hij op gespannen toon, en toen richtte hij zich op, en haalde een walky-talky uit een jaszak. Hierin sprak hij een korte boodschap. Hierna wachtte Allegri gespannen. Vanaf de dijkweg kwam een arrestatiebusje aan rijden die onverantwoord snel reed op de snelle dijk. Vlak voor het dijkhuis kwam de bus tot stilstand, en sprongen een 8-tal mannen de weg op. Goed georganiseerd trokken ze snel op naar het dijkhuis.

Allegri bewoog langzaam zijn arm een keer omhoog. De vier agenten, die zich op lijn in de lengte van de sloot hadden geposteed, links en rechts van Allegri, begrepen het signaal. Eén voor één klommen ze overeind uit de sloot, en renden ze door de verdorde boomgaard richting het huis. Nog steeds was er geen enkel teken van leven daar. Juist toen de eerste mannen van de stoottroepen het huis bereikten klommen ook Allegri, Leo en Geert uit de sloot. Snel renden de drie richting de achterdeur van het huis. Alleen Allegri was gewapend.

Bij de achterdeur stonden al vier agenten en één van de vier stampte met zijn voet de deur open op het moment dat Allegri, Leo en Geert de beschutting van de muur bereikt hadden. Onmiddellijk sprongen de drie andere agenten met hun pistool in de aanslag in de deuropening. Ze keken in een donker gat, waarin geen enkele beweging was. Eén van de agenten reikte voorzichtig met één hand naar binnen en zocht naar een lichtschakelaar. Toen opeens knipte het licht aan.

De ruimte waar ze in keken was leeg. Het was een kleine bedompte en lege ruimte, waarschijnlijk ooit gebruikt als achterhal of berging. De agenten sprongen naar binnen, op het uiterste voorbereid, en bewogen zich snel naar de deurpost van de enige deur die op het achterhalletje uitkwam.

Het bekende procédé volgde: één agent rukte de deur open; de andere drie agenten sprongen met hun pistool in de aanslag voor de deuropening. Opnieuw keken ze in de duisternis. Plotseling ging het licht in de kamer echter aan. De twee agenten schrokken terug en zagen een persoon om de hoek de kamer binnenlopen.

Het was een agent van het team dat via de voordeur binnen was gekomen en hij had klaarblijkelijk de woonkamer al doorzocht en was juist de keuken binnengelopen.

"De benedenverdieping is vrij" siste hij en hij wenkte de agenten naar de deur naar de hal, "nu de bovenverdieping."

De drie politiemannen die ook in de keuken stonden knikten alledrie en volgden de vierde de hal in.

Op dat moment stapten ook Allegri, zijn zoon en Geert de keuken binnen. Er was weinig bijzonders te zien. De keuken was klein, oud en vuil, en er stond wat vuil servies en bestek dat al een tijd geen afwaswater meer had gezien. Ook de woonkamer blonk uit in haar vuilheid. Op de vloer lagen propfen pakpapier, stukjes touw, en oude kranten.

Leo stapte verder de kamer binnen, en bekeek de kranten beter. De oudste was van nauwelijks een hele week geleden, de meest recente van een dag geleden. Hij liep verder naar de tafel en de stoelen die in het midden van de kamer stonden. Het leek niets bijzonders. Twee politiemensen stonden om de tafel heen, en inspecteerden geïnteresseerd maar voorzichtig een zwarte koffer die op de tafel stond. Leo liep er ook snel heen, en zag dat er op de tafel behalve de koffer ook nog een stapel tijdschriften lag, naast wat schrijven kantoorartikelen en een grote pot lijm. Nog steeds niets bijzonders. Het werd alleen duidelijk dat de boeven het pand allang verlaten hadden en zo te zien met grote haast. Anders hadden er nog niet zoveel spullen in het huis gelegen en was echt alles schoongemaakt. Leo haalde een plasticzak uit zijn jaszak, en deed daar een vuile koffiemok in die verdwaald op de grond stond. Op dit moment liepen ook Geert en

Allegrì de woonkamer binnen en kwam ook net een agent de woonkamer binnen. Zijn pistool had hij alweer opgeborgen in het holster aan zijn riem.

"Boven is alles clear", rapporteerde hij aan Allegrì, "het ziet er naar uit dat we achter het net gevist hebben."

Allegrì gromde: "Verdomme!", en hij beende naar de tafel, "Ysperd, zorg jij ervoor dat er een onderzoeksteam komt. Ik wil alle troep hier, inclusief de spinnewebben in de ramen en de schimmel in de wasbakken, onderzocht hebben!"

Agent Ysperd knikte, en liep weg.

"En wat is dit?", vroeg Allegrì nijdig toen hij twee van zijn agenten nog steeds bezig zag met de koffer.

"Een koffer, rechercheur", antwoordde de slimste van de twee zonder op te kijken, "die we niet helemaal vertrouwen..."

"Maak dan eens open, verdomme", gromde de enigszins getergde en met een hoofdpijn gezegende Geert. Hij greep de koffer uit de handen van de twee ambtenaren en klipte de koffer open. De twee agenten keken hem naar adem happend aan. Toen legde hij de koffer weer op tafel, en opende de koffer.

De vijf mannen die zich verzameld hadden rond de tafel keken met steeds groter wordende ogen naar de inhoud van de koffer.

"Een bom", fluisterde Leo, en inderdaad leek de inhoud van vreemde draadjes, groot uitgevallen rotjes, en een tijdklok daar veel op.

Eén van de agenten wees naar het digitale klokje en zei droog: "Door die koffer te openen, is het tijdsmechanisme gaan lopen. We hebben nog precies: zevenentwintig seconden..."

Allegrì had genoeg gezien en hij liep naar achteren en brulde: "Wegwezen iedereen!!"

Dat was het algemene teken voor een algemene en snelle evacuatie. Iedereen liet de bom voor wat het was en sprintte naar de uitgang. Eén voor één holden ze door de achterdeur en renden ze door de boomgaard terug naar de zekere bescherming van de drooggevallen sloot.

Alleen rechercheur Allegrì echter rende eerst de hal in, en brulde langs de trap naar boven: "Alarm!! Bom!!!" Twee politiemensen draafden al snel de trap af. "Is iedereen weg?", vroeg Allegrì aan hun. De mannen knikten bevestigend, en renden de voordeur uit. Toen rende ook Allegrì ze achterna. Het paadje over, dat vrij steil naar de dijk klom, de dijkweg over langs de arrestatie-bus en daarna de sloot aan de andere kant inspringen naast de anderen.

Hij was maar net op tijd. Net op het moment dat hij beseftte dat deze sloot niet drooggevalle was en zijn schoenen voelde vollopen, klonk er een grandioze knal, en werd Allegrì door een machtige schokgolf van de plotselinge luchtverplaatsing nog dieper de sloot ingeworpen. De arrestatie-bus op de dijk leek een kort moment van de aarde getild te worden, maar viel al snel weer met veel lawaai op het wegdek. Zowat alle ruiten in het busje waren gesneuveld.

Toen Allegrì opkeek zag hij dat er van het hele huis niets meer was overgebleven. Van enkele muren stond nog een deel overeind, maar het meeste was eenvoudigweg weggeblazen. De resten brandden als een fakkel en stukken puin en bakstenen lagen in een grote cirkel verspreid tot over de dijkweg.

Allegrì zuchtte diep, en ging weer tegen de kant van sloot aanliggen. Met zijn voeten nog steeds in het zwarte water gedompeld.

Eén van de twee agenten naast hem keek hem met een zure grijns aan, en zei: "Ik hoop dat u nog een plan B hebt, rechercheur."

HOOFDSTUK 8

HARDROCK-GEWELD EN DRIE TELEFOONTJES

Gewelddadigheden schijnen volgens de Nederlandse moraalridders vaker dan eens bij concerten van hardrockgroepen te horen. Deze doen dergelijke concerten zelfs vaak af als "satanisch" of "godslasterlijk". Regelmatige bezoekers van hardrockconcerten en liefhebbers in het algemeen zijn het hier natuurlijk grotendeels niet mee eens, omdat zij de scene beter kennen en denken te weten dat het eerder gaat om een "pose" dan oprechte uitingen van sympathie voor ideologische uithoeken als rechts-extremisme of satanisme. Vaak proberen ze iedereen ook ervan te overtuigen dat juist het tegendeel waar is.

Het optreden dat Acidic die avond gaf in het uitverkochte theater was goed beschouwd geen goed moment geweest om al die moraalridders van het tegendeel te overtuigen. Maar ja, wat er die avond gebeurde was dan ook voor zowel de sceptici als de hardrock-liefhebbers een volledige verrassing. Een woest hard-rock concert is toch niet het meest voor de hand liggende voor een heuse gewelddadige achtervolging. En dat was nou juist waar Chris en zijn slachtoffer Heino die avond mee meenden te moeten beginnen.

Nadat Heino bij de onverwachte ontmoeting met Chris had besloten dat hij die ten koste van alles niet meer wilde zien en wegrende, duurde het niet lang voor Chris volgde. Maar zoals men misschien wel zou verwachten is het niet echt handig om snel door een harde muziek opge zweepte menigte te moeten rennen. Dat ondervond Heino ook snel.

De eerste tien, twintig meter waren nog wel te doen. Heino drukte gewoon bruut iedereen weg die op zijn pad stond en hij vorderde snel. Nog gunstiger was dat zijn achtervolger juist wat meer hinder ondervond, omdat hij menig malen juist weer oprabbelende en vaak erg boze toeschouwers moest ontwijken. De gunstige positie van Heino verslechterde echter bij elke stap die hij dichterbij het podium kwam. Het publiek stond steeds dichterbij en Heino had steeds meer moeite vaart te maken. Nu was Heino wel sterk, maar ook erg groot en fors. Dit gegeven was niet in zijn voordeel om zich snel door de meute te wurmen. Wanhopig probeerde hij tussen twee nog groter uitgevallen types dan hem te komen, maar die lieten hem niet zonder slag of stoot passeren.

"Wil jij wel eens rustig aan doen, Aso?", brulde de ene boven de herrie uit. Heino keek hem verstoord aan en wist zich langs de twee te werken. Maar helaas struikelde hij vervolgens over een uitgestoken voet en viel hij ter aarde. Het werd bijna gevaarlijk voor hem, liggend tussen de op-en-neer gaande menigte, maar hij werd, niet ongebruikelijk, snel door een aantal mensen weer overeind getrokken.

Dat gebeurde geen seconde te vroeg, want zijn achtervolger was een paar meter van hem vandaan en probeerde hem met uitgestoken handen bij zijn blouse te grijpen. Heino kon juist op tijd ineengedoken tussen enkele mensen door weggelopen. Maar nu was hij wel precies beland tussen de meest fanatieke toeschouwers, die als gekken tegen elkaar opsprongen en beukten. Op het moment dat Heino zich weer op wilde richten kreeg hij al een elleboog tegen zijn kaak en het scheelde niet veel of hij ging weer neer.

Gedesoriënteerd wankelde hij om zijn as, tot hij weer zicht kreeg op het podium en vertwijfeld zich weer begon te bewegen. Opnieuw was hij juist op tijd om zijn achtervolger te ontlopen. Die lag nog steeds maar luttele meters achter. Heino besloot nog gewelddadiger te worden en hij beukte met zijn ellebogen en vuisten om zich heen. Twee man gingen door hem neer, maar dat maakte hem weinig uit, want hij was nog maar een paar meter van het podium. De nabijheid van zijn doel maakte hem steeds wilder en met zijn wilde bewegingen sloeg hij opnieuw een persoon naar de vlakte. Een hand op zijn schouder van een verontwaardigde toeschouwer sloeg hij geïrriteerd van zich af, en eindelijk bereikte hij het podium. Dat podium was wel bijna anderhalf meter hoog, en dus helemaal niet zo makkelijk te beklimmen. Heino greep met zijn handen de rand vast, en drukte zich op. Toen voelde hij dat zijn voet vastgehouden werd en hij keek om. Het was zijn verdomde achtervolger, zag hij en hij schopte wild naar hem. Deze moest loslaten waardoor Heino zijn handen weer vrij had om het podium te beklimmen. Daar ging hij snel staan. Hij keek recht in het gezicht van de zanger van de band. De man die gezegend was met de naam *Feel*.

De zanger zou onder normale omstandigheden echt niet zo erg hebben opgekeken van iemand die zijn podium beklom. Er bestaan immers halve zolen (en hoogstens tweederde zolen) die van het springen van podiums hun persoonlijke hobby gemaakt hebben. Feel had echter ook de wilde vlucht van Heino gevolgd vanaf het podium en de conclusie dat de man nog onwelriekender was dan de gemiddelde bezwete concertganger was dan ook snel getrokken. Daarom liep Feel vastbesloten op de man toe om hem te stoppen. Toen hij stopte met zingen speelde de band nog een tijdje gewoon door, tot het spel begon te haperen als een vastlopende machine en tenslotte stakte. Hierdoor werd bloeddorstig gebrul vanuit het publiek steeds beter hoorbaar, dat er uiteraard niet blij mee was dat de muziek stopte en bovendien Heino's gedragingen niet echt konden waarderen.

Heino, met het zweet blank op zijn voorhoofd en een steeds slechter wordend humeur, had maling aan alle negatieve gevoelens. Ruw drukte hij de zanger weg, die daardoor met microfoonstandaard en al achterover viel. De losgeslagen crimineel verloor geen tijd meer, want hij zag in zijn ooghoeken dat zijn achtervolger inmiddels ook al het podium beklommen had en hij rende weg richting coulissen. Dat ging niet zonder problemen. Hij zag namelijk dat een gitarist hem met zijn instrument probeerde te slaan (als een honbalknuppel een bal) en Heino kon maar ternauwernood de klap ontwijken. Hij was daardoor even uit evenwicht, maar snel vervolgde hij zijn vlucht. Hij vorderde een tiental meters. Toen voelde hij dat één van zijn voeten onder hem getrokken werd, en met een harde knal raakte hij de vloer van het podium. Even was hij te geschrokken en beduusd om iets te doen. Toen keek hij om en zag dat zijn voet was neergehaald door de kabel van een versterker of zo, die de half opgekrabbelde zanger opeens had aangetrokken.

Inmiddels was zijn achtervolger juist overeind gekomen op het podium en riep boven het kabaal in de zaal uit dat hij staan moest blijven. Heino was echter als schooljongen al geen brave knaap geweest, en ook nu sloeg hij weer een bevel in de wind. Snel krabbelde hij op, en rende weg.

Chris moest even op adem komen toen hij eindelijk het podium beklommen had. Hij vroeg zich oprecht af of de conditie van de blonde bandiet nu zo goed was, of die van hem zo slecht.

"Let's get the bastard", riep de zanger vol woede naar hem toe. Hij was nu ook opgekrabbeld en woest

wees hij in de richting van de vluchtende crimineel. Voor Chris kon antwoorden rende Feel de verpester van zijn concert achterna. Chris keek hem even na en volgde hem toen. Een deel van het publiek in de zaal keek verbijsterd toe hoe de man die hun had moeten vermaken op slag en sprong verdween. Een ander deel van het publiek leek de hindelijke onderbreking wel te kunnen waarderen en riep luidkeels aansporingen richting Feel. De strekking van die aansporingen hielden overigens weinig vriendelijke dingen in voor de vluchtende, Heino.

Heino had toen echter allang het podium verlaten, en dat was ook maar goed ook. Als hij door een vreemde samenloop van omstandigheden weer in de zaal uitgekomen zou zijn geweest, zouden de meeste bezoekers waarschijnlijk wel weten wat ze met hem aan moesten. Het had iets te maken met teer en met veren.

Maar Heino wist dus het podium te verlaten, en hij rende door een donker vertrek richting een deur waarboven een groen oplichtend bordje hing, met de duidelijke tekst: "Uit". Het leed geen twijfel dat de deur dienst deed als uitgang richting de "veilige buitenlucht".

Tenminste, zo zou Heino het zien. Feel en Chris zouden hier een andere mening over hebben. Beiden volgden nog steeds de crimineel, vastbesloten hem niet, of niet al te lang van frisse buitenlucht te laten genieten. Ze moesten oppassen in het donker want kris kras verspreid stonden grote dozen, lagen slordig opgerolde snoeren en versperde meer van dat soort troep hun weg. Heino moest nog woest een geluidman of zo van zich af slaan, maar uiteindelijk bereikte hij dan toch de uitgang het eerst, en met een woeste ruk wilde hij de deur openen. Geen resultaat, zag Chris bloeddorstig. Toen zag hij dat Heino inmiddels uitgevonden had dat de deur naar buiten openzwaaide en op die manier verdween hij in de donkere nacht.

"Com'Here, Asshole", tierde Feel woedend terwijl hij ook wild door de deuropening sprong en woedend om zich heen keek waar de bandiet gebleven was. Die was rechts een steeg ingerend, en Feel en Chris volgden hem. Chris slaagde er niet in de licht-ontvlambare zanger in te halen, want die rende alsof hij achtervolgd werd door de duivel zelf. Chris zag terwijl hij bijna uitgleed in een hondedrol dat Heino nu snel terrein verloor. De schurk had even omgekeken en daardoor pardoos tegen een vuilnisbak opgelopen. Even had hij zijn evenwicht verloren, en zijn brul van de pijn vulde de koele avondlucht. Feel, die voor Chris liep en bepaald een bezienswaardigheid was met een wapperende gescheurde blouse om zijn schouders en een gescheurde leren broek om zijn benen, verhoogde zijn tempo nog eens en toen hij nog maar een paar meter van Heino verwijderd was, waagde hij een snoekduik. Heino, die net op dat moment omkeek kon de man niet weer ontwijken. Zijn rechterbeen werd omklemd door Feel's grijpende handen en hij viel opnieuw hard tegen de vlakte. Dit keer had hij geen kans meer zijn wanhopige vlucht te vervolgen. Chris was namelijk ook al in de buurt en die greep hem meteen bij zijn blouse.

"Zo, mannetje", beet Chris hem hijgend toe, "en nu is het tijd om te praten!"

Het telefoontje kwam twee uur nadat ze aan waren gekomen in de woning van de oude Sluytman en zijn vrouw. Het was inspecteur Allegri die de telefoon aannam, vergezeld van agenten die opname- en traceer-apparatuur bedienden, of andere zaken regelden. Direct naast Allegri zaten Leo, Geert, Klokkemaker en Amanda.

De reden waarom Allegri, Leo en zijn vrienden, en alle andere agenten in het huis van Sluytman zaten was de inhoud van de brief die Margareth Sluytman op de deurmat gevonden had. Hierop was de

boodschap te lezen dat Darius Sluytman voor losgeld ontvoerd was en dat verdere eisen in de loop van de nacht telefonisch duidelijk zouden worden gemaakt.

"Allegrì", zei Allegrì met afgemeten stem in de telefoon.

"Ahhh, inspecteur Allegrì", zei een vervormde stem, "Ik had u daar al verwacht." Een korte stilte volgde, "Ik heb gemerkt dat u geprobeerd heeft ons te stoppen, rechercheur Allegrì. Ik hoop dat u ervan geleerd hebt. U heeft geenszins met amateurs te maken en verdere actie zal nog grotere gevolgen hebben dan die explosie vanavond. U bent gewaarschuwd!"

"Ik hoop dat u begrijpt dat u ook gewaarschuwd bent, beste man", antwoordde Allegrì, "uw daden zijn nu al goed voor enkele jaartjes brommen..."

"Dreig me niet, inspecteurtje", klonk een brullende stem, "U heeft me al genoeg geërgerd! U hoort nog van me..." Hierna werd de verbinding verbroken.

"Shit", bromde Allegrì, "te kort om te traceren..."

"Dacht je echt dat ze zo stom waren dan?", gromde Geert, met wallen onder zijn ogen en een brandende sigaret tussen zijn vingers.

Margareth Sluytman zat met een strak wit gezicht rechtop in een stoel vlakbij. Het was een magere spitse vrouw, die toch niet onknap genoemd kon worden voor haar leeftijd.

"Herkende u de stem?", vroeg Allegrì.

Mevrouw Sluytman schudde haar hoofd: "Nee, de stem is te veel vervormd" Ze stond op, "Ik trek me even terug. Als u me nodig bent ben ik in de slaapkamer."

Allegrì en de anderen keken mevrouw Sluytman peinzend na toen ze de kamer uitschreed, en het was een tijd stil. Iedereen was in gedachten verzonken. Tenslotte zei agent Ysperd (een lange, magere en ernstige man die een naaste assistent was van Allegrì en die de hele tijd druk aan het bellen was geweest):

"Vandaag nog zal een crisisteam gevormd worden, rechercheur. Het wachten is alleen nog op een concrete eis van de criminelen. De hoofdcommissaris zal u aanwijzen als hoofd van het team..."

Allegrì keek hem aan alsof hij daar niet bijzonder verguld mee was.

Het tweede telefoontje kwam nog ruim een uur later. Het was inmiddels acht uur 's ochtends.

In die tijd was het huis inmiddels aan een diepgaand onderzoek onderworpen en was het onderzoek volop op gang gekomen. Ook was het crisisteam inmiddels gevormd. In de buurt van het huis waren geen sporen gevonden, afgezien van wat te vage voetafdrukken.

Omdat de gijzelnemers blijkbaar Sluytman's eigen nummer als communicatiepunt gebruikte, was het niet meer dan logisch dat Sluytman's woonkamer volopig als crisiscentrum gebruikt werd. Hiervoor hadden Leo, Geert en Ysperd en enkele andere agenten systematisch eerst Sluytman's ruime woonkamer ontruimd. Meubels en kasten werden verplaatst of verschoven, en apparatuur en andere dingen werden binnengevoerd. Om acht uur 's ochtends was de woonkamer volledig gereed voor haar nieuwe functie. Er waren een aantal nieuwe tafels bijgezet, opname-apparatuur, en zelfs een kleine koffie-automaat. Ook kwamen de pasbenoemde leden van het crisis-team al snel het vertrek binnen druppelen. Men was er klaar voor.

Het leek wel alsof ook de criminelen dat begrepen, want, zoals vermeld, om iets over achten klonk de telefoon. Het was opvallend hoe snel de politiemensen, nog bezig zich te installeren en druk heen en weer lopend als het ware bevroren en gespannen naar de telefoon keken.

Allegrì was iets rustiger. Hij gebaarde naar de man bij de opname-apparatuur om die aan te zetten, en nam toen heel voorzichtig de hoorn op, als zou de hoorn bij het minste of geringste in tweeën splijten.

"Allegrì", blafte hij kort.

"Hier is je engeltje weer, rechercheur", klonk een welbekende stem -en Allegrì gebaarde dat het *hem* was- , "ik hoop dat ik nu in onderhandeling kan komen." Opeens klonk de stem, die tot dan nonchalant en zacht klonk, veel nadrukkelijker en luider: "Morgen, op deze tijd. Drie miljoen losgeld. In gebruikte niet opeenvolgende briefjes van honderd. Krijgen we dat geld, dan krijgt u de heer Sluytman levend terug."

"Ma-maar, dat is maar één hele dag", stamelde Allegrì, "Hoe krijgen we ooit het geld bij elkaar?"

De 'Engel' beantwoordde de vraag niet. In plaats daarvan zei hij op dringende toon, "Oh ja, nog één ding: geen media en geen verdere politie-onderzoeken! We houden je in de gaten."

"Maar, wa...", begon Allegrì nog, maar hij praatte slechts tegen een gesloten verbinding: er was alweer opgehangen.

Het derde telefoontje kwam opnieuw ruim een uur later. Het was toen bijna half tien 's ochtends.

Inmiddels was Margaret Sluytman al ondervraagd in haar slaapkamer door Allegrì en Allegrì's assistent, Ysperd. Het was erg moeilijk geweest, want de vrouw was erg overstuurd. Toen echter Amanda en een vrouwelijke agent haar gerust wisten te stellen, kwamen ze te weten wat ze weten wilden: Darius Sluytman had een spaarrekening met ruim drie miljoen bij de bank. Op naam van hem en zijn vrouw.

Allegrì had in het bijzijn van Geert en Leo het gesprek met mevrouw Sluytman geëvalueerd. Ze had geen idee gehad wie het gedaan had, en wie Sluytman's vijanden waren. Toen Allegrì verteld had dat er vermoedens waren dat mensen binnen het bedrijf van Sluytman de ontvoering hadden beraamd, had ze gezwegen. Het leek bijna alsof ze iets achterhield en dit niet wilde vertellen.

Leonardo, Geert en Klokkemaker waren in de vroege ochtend bijna omgevallen van de slaap. Als zombies hadden ze aan de keukentafel gezeten en zichzelf overeind gehouden met koffie (het liefst sterk) en sigaretten, sigaren en shag (het liefst zwaar).

Rond negen uur hadden Leonardo, Geert en William gedrieën nog een rondje rond het huis gemaakt in de frisse buitenlucht, teneinde een beetje op te frissen. Ze hadden de gebeurtenissen en de gang van zaken besproken. Geen van drieën hadden geen moment aan weggaan of slapen gedacht. Ze hadden een nieuw telefoontje van de criminele gijzelnemers niet willen missen. Daarom was hun rondje in de buitenlucht vooral niet te lang geweest, en ze zaten al lang weer op hun plaatsen toen de glimmende zwarte telefoon van Allegrì opnieuw begon te rinkelen.

"Allegrì", baste de rechercheur in de hoorn. Dit keer had hij het geluid omgeleid naar kleine speakertjes zodat iedereen het gesprek kon beluisteren.

"Je hebt vast mevrouw Sluytman inmiddels gesproken, Allegrì", begon de overbekende crimineel zonder inleiding, "je weet dus nu dat geld geen probleem is. Ik heb nog één dringende vraag: wat doen die lastige hufters en Brixton daar in Sluytman's huis?"

"Ehhh, ze hebben meegeholpen met het onderzoek. De jongste is mijn zoon. Maar, luister eens 'Engel', ..."

"Ahhh, je zoon, hè, Allegri?", klonk het nog nonchalant. Maar opeens was die omgeslagen in snauwend en luid: "Hij moet het geld brengen. In een koffer. Alleen, in een auto. Tien uur in de ochtend morgenvroeg. Hou je gereed. Verdere instructies krijg je morgenvroeg rond deze tijd te horen. Tot dan rechercheur!"

"E-engel..", begon Allegri nog, maar de 'Engel' had al opgehangen.

"Shit", bromde Allegri, en hij beseftte dat hij nooit had mogen loslaten dat Leo zijn zoon was.

Leo kon zijn vader alleen maar perplex aankijken.

"Shit", gromde op dat moment ook iemand heel anders. Hij bevond zich niet in Allegri's kantoor, maar in een hotelkamer. Hij lag daar op een bank, tussen rommelige kleren, en andere grote en minder grote troep. Hij was op dat moment net wakker geworden, en constateerde twee dingen. Ten eerste hing er in het vertrek een vreselijk zure lucht, alsof er naast hem nog twee echt dode lijken lagen en alle ramen potdicht zaten. Ten tweede voelde zijn hoofd aan als een huis waarin twee uit de kluiten gewassen kabouters verwoede pogingen deden met flinke mokerslagen de muren naar beneden te brengen. Dit gevoel was ook in één woord weer te geven, en dit woord was *kater*.

"Shit", gromde hij opnieuw, en hij deed een poging overeind te komen. Dat lukte hem, maar niet overtuigend en hij stootte enkele lege bierflesjes om. Hij keek nog eens om zich heen en sjokte toen langzaam richting badkamer. Aan de persoon op het, in stijl omgewoelde, bed schonk hij geen aandacht. Hij slofte door, opende de badkamerdeur en ging naar binnen.

"Shit", klonk het voor de derde keer, maar nu uit totale verbazing. Op de w.c. zat een persoon te knikkebollen, en niet vrijwillig, te zien aan de touwen waarmee hij stevig aan het porseleinen toilet vastgesnoerd was. De persoon leek gewekt door het gestommel, en keek hem met lodderige ogen aan.

"Shit", stamelde de badkamerganger met een zweem van herkenning in zijn stem voor de vierde keer en er kon niet anders geconcludeerd worden dan dat we hier te maken hadden met een extreem beperkte morning-after vocabulaire.

"Goed gezopen, Chris?", vroeg de blonde man op de w.c. schor met een stem waarin de woede onverhuld doorklonk.

De persoon in kwestie, Chris, krabde zijn haar, half door schaamte en half door jeuk. Hij antwoordde niet, maar dat was ook niet nodig. De vorige nacht kwam weer pijnlijk scherp terug in zijn geheugen:

Heino werd niet be-pekt en be-veerd toen hij te pakken was genomen door Feel en Chris. Dit lag overigens niet aan het met de minuut bloeddorstiger wordende publiek, maar aan Chris zelf. Hij had niets aan een be-pekt en be-veerde crimineel. Hij had wel wat aan een crimineel die haarfijn uitlegde wie zijn opdrachtgevers waren, waar alles precies om ging, en als Chris dat wilde ook precies uitlegde of hij van hard of van zacht w.c.-papier met kussentjes hield.

Aldus geschiedde danook. De coulissen achter het podium leken een uitstekende plek om te verhoren en terwijl Feel weer terugkeerde naar zijn smachtende publiek onderwierp Chris zijn opponent Heino aan een grondige ondervraging.

De resultaten waren helemaal niet onaardig. Samengevat vertelde Heino het volgende: door een oude bekende, ene Harry Delsen, was Heino een tijdje geleden gevraagd mee te werken aan een klus, die goed betaald zou worden. Ze spraken altijd af op een vaste plek, de woning van Delsen, waar vanuit ze allerlei zaakjes moesten regelen. Ze hoefden weinig speciale dingen te doen. Eén of andere dijkwoning ergens buiten de stad opruimen, voorraden inslaan, in het illegale circuit pistolen en explosieven regelen, dat soort dingen. Heino wist niet te vertellen waar de dijkwoning zich bevond. Hij had achterin een blauw Mitsubishi-busje gezeten en had niet zoveel gezien. En natuurlijk had hij er ook maling aan waar het ding precies lag. Het was ergens buiten Zaanstad in ieder geval.

Waar al het gedoe voor diende wist Heino niet, maar hij dacht dat het wel eens iets te maken zou kunnen hebben met een op poten staande ontvoering of zo. De grootste taak lag voor Heino nog in het verschiet: morgen, zo was hem verteld, zou hij weer opgeroepen worden door Delsen om weer enkele klusjes op te knappen. Dat was ook de reden waarom hij gewoon naar huis gegaan was: hoewel de plannen scheef waren gelopen, wist hij niet waar iedereen gebleven was, en het had volgens hem geen zin die avond ze nog te zoeken. Bovendien had hij met zijn vriendin afgesproken naar het concert te gaan. Hij had nog wel geprobeerd te bellen, maar hij had niemand kunnen bereiken.

Toen Chris vroeg of hij de mensen met wie hij samengewerkt had niet kende, gaf Heino te kennen dat hij alleen hun voornamen kende: Sjors, Karel, Orlando. Verder had hij ze nog nooit eerder gezien.

Toen dit alles er uiteindelijk na veel dreigementen uit was gerold was het al bijna een uurtje later en liep het concert, dat ook in de coulissen akelig duidelijk doorkwam, op zijn einde.

Net toen Chris danook, met de kraag van Heino in zijn rechtervuist en de knuisten van de man stevig gebonden, had besloten het pand te verlaten, kwamen de bezwete bandleden aanlopen vanaf het podium en liep Feel al op hem af. Die grijnsde van oor tot oor, en kneep Heino vriendelijk in de wang.

"Great catch today, what do ya think", vroeg hij lachend aan Chris.

Chris beaamde dat de vangst goed was geweest, en wilde hem bedanken. Maar Feel wees dat af en vroeg Chris mee te gaan naar de kleedkamer om nog even na te genieten.

Nu heeft Chris geen spraakgebrek in welke vorm danook, maar het is wel een feit dat hij het simpele woordje 'nee' zeer moeilijk over zijn lippen kan krijgen. Akelig moeilijk.

"We hebben bier", zei Feel nog, terwijl ze naar de kleedkamer liepen.

Dat was waarschijnlijk de doorslag. Chris ging mee. Gezamenlijk met de andere bandleden snoerden ze Heino ook nog stevig bij de enkels in, en zetten hem keurig in de hoek van de kleedkamer op een stoel. De bedrijfsleider van de schouwburg, een enigzins morsige en dikke man, die daarna nog even binnenkwam keek met een opgetrokken wenkbrauw richting Heino, maar vroeg niets.

"A real fan. He's really tied up with us", lachte Feel, terwijl hij voor iedereen flesjes Heineken's ontkurkte.

De bedrijfsleider haalde zijn schouders op, complimenteerde de band nog eens met hun goede optreden, en verdween weer.

Het bier smaakte Chris erg goed (althoewel hij Grolsch beter vond) en al snel bleek dat alle bandleden lieden waren waar men wel een pilsje of twee mee wil drinken. Of twee. Of drie. Of ....

Nu heeft Chris geen hersenbeschadiging in welke vorm danook, maar het is wel een feit dat hij het simpele optellen van het aantal geleepte flesjes bier meestal niet volhoudt tot de tien. Vanaf dat punt te lte hij ze niet meer en weet hij alleen nog dat het er wel veel waren.

Een anderhalf uur later was hij inmiddels de tien al ruimschoots gepasseerd, was hij prettig aangeschoten en had Chris iedereen vergast met verhalen over zijn tijd bij de harde kern van Feije Noord. Hierna vertelde hij over zijn escapades die dag met zijn grote vriend Heino. De bandleden lachten hartelijk om dat bizarre gedoe in dat kleine kneuterige landje. Men had kortom de grootste lol.

Toen er danook voorgesteld werd de kleedkamer te verlaten en op te rukken was het samenspel van Chris' kleine gebreken (niet 'nee' kunnen zeggen en de tel kwijtraken) danook de reden dat Chris ook nog eens meeinging naar het hotel om daar nog eens lekker te 'chillen', zoals Feel dat noemde. Nederlandstaligen hadden daarvoor het woord 'ontspannen', danwel het minder hypocriete woord 'doorzakken' gebruikt.

In het hotel, een bescheiden optrekje in het centrum verdwenen ze met zijn allen in de grootste kamer, die van Feel en zetten daarin voort wat ze in de kleedkamer in de schouwburg ook al hadden gedaan: ze dronken bier. Heino werd hier echter wel gedegradeerd van ongewild toeschouwer tot regelrecht gevangene, want hij werd nog steviger vastgebonden en op het toilet gezet.

Hoe de rest van de avond precies gelopen had, wist Chris niet meer precies. Ze hadden in ieder geval tot diep in de morgen doorgezakt, tot de hoteleigenaar zo boos was geworden, dat het weinig geresteerde verstand in hun benevelde breinen het sein hadden gegeven de avond te beëindigen.

Toen was het al zo laat geweest dat Chris nauwelijks nog zin had naar zijn appartement toe te gaan. Hij kon dat ook niet meer waarschijnlijk. Hij hoefde het gelukkig ook niet. Feel bood grootmoedig de bank in zijn kamer als slaapplek aan en hoewel de hoteleigenaar het niet eens was met dat aanbod, was die toch ook wel blij geweest dat in ieder geval het kabaal zou ophouden. Kortom: het resultaat was dat Chris, zogauw hij languit op de bank ging liggen als een blok in slaap viel.

Het was danook niet zo vreemd dat hij de volgende morgen enigzins ontheemd, gedesoriënteerd, en verward overkwam.

"Sorry dat ik je stoer in je overpeinzingen, Heino", gromde Chris schor als een vreed soort ochtendgroet tegen de gebonden w.c.-zitter toen hij zijn gedachten weer bij elkaar had.

Heino keek Chris met een diepe haat in de ogen aan, "Trek je je dat maar niet aan, Chris... Er is genoeg waar ik je toch al om wil vermoorden!"

Chris lachte schamperend, en kwam dichterbij, "Oh, dan kan ik je zeker ook nog wel vragen even te maken dat je wekomt. Ik moet plassen!"

Heino kreeg geen kans om te reageren, toen had Chris al een pluk haar van hem vastgegrepen. Heino kreette kort van pijn, en kon niets anders doen dan snel op te staan. Dit ging nog net met de touwen om enkels en polsen. Hierna werd Heino, langzaam met zijn twee voeten over de vloer schuivend, met een zekere dwang naar de badkuip geleid.

"Zo, hier mag je gaan liggen, prins!", grijnsde Chris, en hij duwde de crimineel aan. Die verloor het evenwicht met zijn knieholtes tegen de badkuiprand, en viel zonder nog iets te kunnen doen achterover de badkuip in. Een grote hoop vuile was in de badkuip weerhield zijn hoofd er echter van hard tegen de in de kuip te knallen. Deze bonte verzameling aromatische kleding wist zijn onvrijwillige duikeling als een eersteklas matras op te vangen.

En zo lag Heino als een vis op het droge, tussen een leuke hoeveelheid omwelriekende kleding, maar desalniettemin zeer comfortabel in een badkuip kwaad te kijken naar Chris, die inmiddels boven de w.c.-pot zijn blaas stond te legen.

Nadat hij het toilet vakkundig vervuild had, sjokte Chris naar de telefoon. Het gesprek dat hij voerde was kort. Hierna deed hij vlug zijn kleren aan, en tenslotte maakte hij de Schone Slaper op het omgewoelde bed wakker.

"Wakker worden, ouwe rocker", riep Chris hard in 's mans oor, terwijl hij aan diens schouder sjorde. Langzaam kwam er wat beweging in het lichaam zelf. Er klonk een reusachtige knor, en toen opende de man de ogen.

"Je mist de prachtige Hollandse ochtend, Feel", grijnsde Chris naar hem, "je weet wel: met die prachtige luchten als uit de Vermeer-doeken."

"Vermeer can kiss my ass (vrije vertaling: kan me rug op)", gromde Feel en hij draaide zich woest om.

"Jij stuk Amerikaans cultuurbaar", baste Chris en hij rolde Feel verder door richting de rand van het bed. Feel ging mee in de rol, totdat hij er te laat achter kwam dat hij al te ver aan de rand van het bed lag en hij duikelde met een behoorlijke klap een dertigtal centimeters naar beneden.

"Ahh, duivelsgebloed!", brulde hij getergd en hij kroop moeizaam overeind.

"Besteld duivelsgebloed je ook een ontbijtje, Feel? Ik wel in ieder geval."

Een half uur later zaten de vier bandleden en Chris met elkaar om de tafel in de eetzaal van het hotel. Allevijf zagen ze er even brak en uitgeteerd uit als een magere zakenman met een slechte maag, een bijna-failliete zaak en een vreselijk huwelijk. Hun humeuren waren aanvankelijk op een zelfde peil. Maar naar gelang de verse cafeïne van hun sterke koffie de biersmaak in hun monden verdreef, en de zachte broodjes en omeletten hun kater gedeeltelijk verdreef werd de stemming beter.

"Ik moet zo echt weg, jongens", deelde Chris met een mond vol ei en brood mee.

"Blijf toch, Chris", begon Feel, die aan zijn derde kop koffie begon, "vanavond doen we weer een concert. Je moet erbij zijn !"

"Spijt me echt, Feel, maar ik moet nog het een en ander doen. Ik moet nog verder met die zaak Brixton waarover ik je verteld heb." Chris stond op, en veegde zijn mond af.

"Wil je Heino houden ter opfleuring van je badkamer, of zal ik 'm meenemen ?"

"Hou 'em maar, Chris", bromde Feel, "die Nederlandse criminelen beginnen me nu al de keel uit te hangen. Zorg maar dat die bij de politie terechtkomt of zo."

"Beetje vergezocht maaar oké. Kunnen jullie tenminste weer rustig optreden..."

"Zo is dat!"

Chris greep zijn jas, deed die aan, en maakte na een korte groet dat hij wegkwam. Een zure oprisping deed hem slechts even langzamer lopen.

Om iets voor elven stond Chris in een telefoonsel niet ver van het hotel. Hij moest verscheidene nummers bellen. Eerst met het taplokaal in de Warmoesstraat. Dat leverde nog minder dan niets op. Er werd niet eens opgenomen. Daarna met Huize Allegri. Daar nam ook al niemand op. Tenslotte met het huis van Geert. Hier werd tenminste eindelijk door iemand de moeite genomen de telefoon op te nemen.

"Met Mevrouw Caspers."

Chris fronste even, hij had de naam nog nooit eerder gehoord.

"Met Chris, is dit het huis van Geert Kriens?"

"Inderdaad, jongeman. Maar Geert is er niet. Ik ben hier alleen om de boel op te ruimen en af te sluiten. Dat was ook wel nodig trouwens. Geert vertelde me dat zijn deuren waarschijnlijk een hele tijd open hebben gestaan. Tot de politie langskwam en iedereen, ook mij begon te ondervragen. Toen die weggingen heb ik alles maar opgeruimd en alles afgesloten. Wat die politie van Geert wilde is me nog steeds een raadsel... Hij schijnt ergens ingebroken te hebben en er schijnt geschoten te zijn..." -Chris hield zich stil; hij had niet de behoefte het een en ander uit te leggen- "Maar goed, Geert kan dat natuurlijk niet gedaan hebben; dat is zo'n beste man. Wel onvoorzichtig hoor, die Geert, al die deuren open laten staan. Ik zeg hem altijd nog zo: er zijn zoveel dieven tegenwoordig, en ...."

"Jaja, ik weet het", brak Chris de spraakwaterval af, "Ik moet ophangen, bedankt voor de informatie." En hij hing op.

Chris had haast.

"Dan doe ik het maar zelf", bromde hij, terwijl hij een briefje ontvouwde en naar het adres keek wat daarop geschreven was. Hierna keek hij in de telefoongids om tenslotte het laatste nummer te bellen: die van een autoverhuur-service.

Op het moment dat Chris voor eigen vervoer zorgde, zaten midden tussen de drukte van het crisisteam William Klokkemaker en Amanda Brixton op de bank in de woonkamer met elkaar te praten. Het leek wel alsof ze de drukte om hen heen niet merkten en dachten dat ze alleen waren.

Geert keek over het politie-rapport dat hij aan het lezen was naar de twee mensen en grinnikte. Hij draaide zich om en zei tegen Leo: "Ik geloof voorwaar dat die twee elkaar wel mogen!"

"Dat is dan voorwaar bijna 'anachronistisch'", smaalde Leo. Geert keek hem verbaasd aan. Leo zag hoe Amanda druk aan het praten was met haar nieuwe vriend.

"Kijk eens Leo", zei Geert, terwijl hij hem het politie-rapport in de handen drukte, "een rapport over de diefstal van een groentekar die gisteren gestolen is."

Leo nam het rapport aan en nam het snel door. Toen lachte hij: "Ik denk niet dat jij al te veel hier over wilt uitleggen, hè, Geert?"

"Zeker niet", en Geert schudde met zijn hoofd.

Leo lachte opnieuw en keerde zijn hoofd weer om naar de woonkamer. Hij zag dat William en Amanda inmiddels uit de bank waren opgestaan en op hem toe kwamen lopen.

"We menen dat een aantal uren vredige verpozing in huiselijke kring ons niet slecht zou doen", begon William, die Amanda aan de arm meevoerde.

"Wat bedoel je, Klokkemaker?"

Amanda lachte: "Hij bedoelt dat hij naar huis gaat. En hij heeft mij uitgenodigd te logeren..."

Leo knikte begrijpend.

"ik heb al sinds mijn jeugd niet meer gelogeed!", vervolgde Amanda enthousiast en ze vervolgde: "Zul je me op de hoogte houden, Leo. Als het spektakel weer begint wil ik er weer bij zijn. Mijn artikel over Sluytman Software begint steeds beter te worden..."

"Dat kan ik volmondig beamen", ondersteunde Klokkemaker, "en ik zal ook graag weer present zijn als deze tragi-komedie zich ongetwijfeld richting een imponerende climax spoedt!"

En met deze laatste woorden spoedden Amanda Brixton en William Klokkemaker zich huiswaarts.

Om iets over elven bereikte ze de woning van Klokkemaker, een klein vrijstand huis in Diemen, waar hij samen met zijn bejaarde moeder in woonde.

Zijn moeder zat Klokkemaker ook al op te wachten, en ook al was het mens al in de tachtig, ze kon nog voldoende lawaai maken, om ook de burens ervan te overtuigen dat Klokkemaker niet het recht had een hele nacht van huis te blijven. Toen ze oog kreeg voor Amanda sloeg haar stemming echter meteen om en veranderde ze in een charmante gastvrouw.

Nadat Klokkemaker als goedmakertje een ontbijtje voor zijn moeder en Amanda had klaargemaakt (met als extraatje een gebakken ei met hele dooier) en hij zich weer had verzoend met zijn moeder, was het tijd om eens wat te gaan slapen. Amanda kreeg een uiterst comfortabele logeerkamer toebedeeld en William verdween in zijn onderkomen. Om even voor twaalven lagen beide vredig te slapen.

Op het moment dat Klokkemaker en Amanda in Diemen net lagen te slapen kwamen Leo en Geert de woonkamer van Geert binnen. Daar liepen ze mevrouw Caspers tegen het lijf.

"Goedemorgen, buurvrouw", deed Geert joviaal en hij liep op haar toe en drukte een zoen op elk haar wang, "wat ziet het er hier keurig uit..."

"Och..."

"Bedankt hoor", zei Geert, terwijl hij de keuken inliep, "wilt u nog een kopje koffie meedrinken?"

Mevrouw Caspers deed heel resoluut, "Nee, Geert. Ik moet nu weg. Boodschappen halen, de hond uitlaten, de katten voeren." En met die waslijst van activiteiten greep ze haar jas en haar handtas, en ging al bijna de deur uit. Toen draaide ze zich om en zei: "Oh, ja, een tijdje geleden heeft ene Chris nog hier gebeld."

"Chris", baste Geert alsof hij zojuist door een bij gestoken was, "voor de duivel, lèèft die vent dan nog?"

"Kom, kom", smaalde Leo die rustig bleef staan, "je weet zelf ook dat Chris vroeg of laat wel weer eens opduikt."

Geert knikte, en vroeg aan mevrouw Caspers: "Heeft hij een bericht voor me achtergelaten?"

"Nee, niets helaas, Geert. Het leek wel alsof hij haast had."

Geert sloeg woest op de keukentafel: "Verdraaide vogel. Hoe kun je in vredesnaam met zo iemand fatsoenlijk avonturen?"

"Je bent niet de eerste die dat zich afvraagt", grinnikte Leo, terwijl hij een hap uit een appel nam die hij uit Geert's fruitmand gepakt had.

"Nog een prettige dag, Geert", groette mevrouw Caspers vrolijk. En zonder op een antwoord te wachten was ze de deur al weer uit.

"Toch een wereldbuur", zei Geert die haar nakeek, "als iedereen zo'n buurvrouw had, was het nergens meer een troep..."

"En zit iedereen met een overschot aan cake in de voorraadkast", voegde Leo toe.

Geert lachte hard, en begon wat brood te smeren.

Toen ze even later aan de keukentafel zaten en brood aten en koffie dronken, barstten de discussies al weer snel los.

"Waar zou Chris zijn?", vroeg Geert aan Leo, "sinds die achtervolging in Amsterdam zijn we hem al kwijt."

"Joost mag het weten", zei Leo terwijl hij een boterham oppakte, "en zelfs hij zit waarschijnlijk met zijn handen in zijn haar. We kunnen niets doen dan wachten tot hij op een zeker moment weer opduikt."

"En intussen is wel mooi morgenvroeg al het ultimatum", knorde Geert geïrriteerd, "dat is al verrekte snel. Wat kunnen we nog doen in de tussentijd?"

"Slapen", zei Leo terwijl hij zich uitstreckte naar achteren en lang gaapte, "Ik ben doodop. En een douche kan ik ook wel gebruiken."

Geert streek aan zijn stoppelige kin en dacht hardop na: "Slapen is inderdaad geen slecht idee. Morgenvroeg kan het nog wel eens benauwd worden!"

Leo lachte: "Inderdaad, dankzij mijn vader zit ik op de eerste rij. Bovendien: wat kunnen we nog meer doen?"

"Wat kunnen we nog meer doen dan de politie al niet doet, moet je je afvragen", meende Geert, "volgens mij worden alle losse einden of mogelijke informatie-bronnen al ondersteboven gehaald."

"Inderdaad", zei Leo en hij somde op: "Die collega waar Klokkemaker het over had, Rutger Havekes, is ondervraagd, maar die lijkt nergens mee te maken te hebben. Over de beschuldiging van William over illegale werknemers enzo is hij nog niet ondervraagd maar hiervoor is geen enkel bewijs. Ook de zoon van Darius, Jonathan, is ondervraagd, maar heeft geen idee wie er binnen zijn bedrijf een ontvoering beraamt kan hebben. Die Ollie, die door de politie bij die achtervolging in de kraag is gevat, is helaas weer op vrije voeten gesteld, maar wordt gezocht. De resten van de dijkwoning zijn grondig doorzocht, maar hebben niets opgeleverd." -Leo haalde diep adem- "Ook het huurcontract brengt ons weinig verder. De huur is vooraf contant betaald met geld door iemand die een naam en een bedrijf genoemd heeft die beide niet bestaan. Diens gezicht kan de verhuurder zich niet kan herinneren. De pistolen die de criminelen in het pakhuis achter lieten zijn illegaal maar brengen ons weinig verder. De nummerplaten van zowel de Mercedes en de Mitsubishi die we gezien hebben zijn vals. Wel wordt er door de politie naar beide voertuigen uitgekeken. De koffie-mok die ik in het dijkhuis meegenomen heb, heeft vingerafdrukken opgeleverd, die echter niet bekend zijn bij de politie. De buurtbewoners van de Sluytmans zijn allemaal ondervraagd, maar niemand heeft iets bijzonders gezien, behalve één man die beweert een donkere auto gezien te hebben rond de tijd van de ontvoering... En ben ik nog iets vergeten?"

Geert kreunde hard, en gromde: "Mijn hoofd duizelt nu al genoeg, Leonardo. Ik weet het niet meer. Misschien zien we toch nog iets over het hoofd."

Leo zuchtte: "Vast wel. Maar ik weet het niet meer, ik wil slapen."

Geert knikte instemmend.

HOOFDSTUK 9

ER WORDT AAN VERKEERDE STROOTJES GETROKKEN

In het polderland tussen Amsterdam-Noord en Pummerend scheen een aangenaam ochtend-zonnetje. Geen warme zon, maar desalniettemin bijzonder behaaglijk. De omgeving was sowieso rustgevend te noemen. Door hoge bomen omzoomde weggetjes slingerden door het landschap, alsof een planoloog geprobeerd had alle her en der liggende boerderijtjes met elkaar te verbinden door één enkele weg. En er moet gezegd worden: dit was hem bijna gelukt, alhoewel de weg nu meer het aanzicht had van een op de grond gegooide kralenketting. Een weg die leidde van nergens naar nergens.

Midden in dit rustieke polderlandschap lag ook een verlaten en geïsoleerd liggende schuur, één van de weinige bouwwerken die wat verder van de weg afstond.

Een kenner zou meteen zeggen dat het een standaard varkensschuur was. Dit was het dan ook, ook al stond de schuur al een jaar leeg. Ook dit feit zou door een kenner bevestigd kunnen worden: het onkruid rond de schuur groeide welig, en in het door asbestplaten afgedekte dak zaten grote gaten. Als we dan toch met kenners bezig zijn: een politie-inspecteur of een ander beëdigd speurneus had misschien nog iets opgemerkt: namelijk dat er bij de schuur de laatste tijd veel activiteit was geweest. Vele bandensporen in het rulle zand van de zandweg die naar de schuur toeleidde wezen hierop. Wederom zou de kenner gelijk krijgen: in de schuur was activiteit, en die had niets met varkens fokken te maken. Of met varkens houden. Wel werd er een man vastgehouden. Een zekere Darius Sluytman.

Antonius Van de Bersselaere, die geleund tegen een geopende, en met mest besmeurde, staldeur leunde, keek met nietzeggende ogen naar het Noordhollandse landschap. De weelderige omgeving leek hem niet in het minst te behagen. Sterker nog; hij leek in een uitgesproken slecht humeur. Snuivend draaide hij zich op zijn hakken om en liep de ruimte binnen.

Het interieur van de varkensschuur kon met recht een varkensstal genoemd worden, zowel figuurlijk als letterlijk. De roestende ijzeren omheiningen van de varkenshokken, aan beide kanten van de schuur, waren nooit verwijderd en men had zelfs nooit de moeite genomen de resterende varkensstront te verwijderen. Die lag nog steeds aromatisch te verrotten. Het middengedeelte van de stal lag vol met oude planken, rollen verroest prikkeldraad en een heuse halfverrotte wagen. Hierop lag een lading hooi, dat zelfs de meest sadistische boer niet meer aan zijn vee te vreten zou geven. Het hooi zag eruit men er een innoverende schimmeltest op aan het uitvoeren was en het rook alsof een hele horde schoolkinderen er een hele week lang overheen gepist had.

Het was dan ook al met al niet vreemd dat Van de Bersselaere met een zuur gezicht naar de verste hoek van de schuur liep en lusteloos ging zitten op een van de stoelen die in min of meer een kring rond een wrakke tafel stonden. Van de Bersselaere's blik gleed van de hoop verrotte hooi naar de donkere auto met de getinte ruiten die even verderop in het midden van de schuur stond. Het was waarschijnlijk het enige voorwerp in de schuur dat op een veiling meer zou opleveren dan ironisch hoongelach, bedacht Van de Bersselaere met een wrange glimlach om zijn lippen.

"Onthou dat je voortaan zorgt voor een beter plan B hebben, beste Ton", zei Van de Bersselaere in

gedachten tegen zichzelf, "dit gebouw ontnemt me bijna de moed om nog verder te gaan met deze zaak."

Van de Bersselaere bedacht opeens dat het Delsen was die voor dit stinkende onderkomen had gezorgd en zijn hoofd draaide zich weer om, zijn spiedende en boze ogen speurend naar voornoemd persoon. Al snel zag hij Delsen staan in het stuk van de schuur dat bedoeld was als gevangenis van hun gevangene. Ook dit was een voormalig varkenshok.

De mollige crimineel Delsen was nog steeds gekleed in zijn lichtblauwe pak, dat niet veel schoner was geworden de afgelopen dag. Zijn vlezige gezicht zat vol schrammen, en hij had een blauw rechter-oog.

"Die belachelijke snoeshaan ziet er nog aandoenlijker uit dan anders.", daht Van de Bersselaere smalend, "Ik zal blij zijn als ik 'm kan dumpen. Goddank hoef ik geen geld met 'm te delen, al weet hij dat nog niet..." Van de Bersselaere draaide zich grijnzend om naar Delsen, en wilde iets gaan roepen. Dit had hij bijna gedaan, maar het schilderachtige tafereel dat zich voor hem ontvouwde snoerde even zijn mond.

Delsen was namelijk aan het proberen Darius Sluytman vast te binden. Dit ging niet al te makkelijk. Sluytman, zittend op een wrakke stoel en alleen nog maar met vastgesnoerde polsen, maakte het de crimineel bepaald lastig.

Eerst wilde Delsen de man de enkels vastsnoeren, maar zogauw hij zich bukde, kreeg hij van de bejaarde directeur een schop op de neus. Nu had de man pantoffels aan, maar dat dempte nauwelijks de trap. Delsen slaakte een getergde kreet, en vloog naar achteren. Door deze actie belandde hij met zijn achterwerk in het verrotte stro, en met zijn handen in een massa verdroogde mest. Delsen merkte al snel dat de meeste onderliggende stront nog niet helemaal verdroogd was. Schichtig sprong hij op.

"Verdomde koppige idioot", brulde Delsen woedend (in het geheel niet probeerend over te komen als een nonchalante en zelfverzekerde gangster) terwijl hij opkrabbelde en met een morsige vuist naar Sluytman zwaaide, "werk nu voor even een beetje mee..."

"Meewerken?", bulderde Sluytman terwijl hij rood aanliep, "Met schooiers als jij ?? Die me bruut ontvoeren, en daarna opsluiten in een oud kot als dit!" De spieren in zijn arm spanden zich, maar het lukte de oude man niet zijn ketenen te breken. Dit was niet zo verwonderlijk: Sluytman was gebonden met zogenaamde trekkoordjes, gemaakt van een soort zeer solide plastic. Deze zijn nadat ze dicht zijn getrokken niet makkelijk meer open te maken zijn. Ze zijn eigenlijk alleen nog door te knippen.

Delsen werkte zich weer helemaal overeind en stampte op zijn slachtoffer toe, "Muil houden, ouwe bok!" Hij diepte een nieuw trekkoordje op uit de zak van zijn lichtblauwe pak en zeeg opnieuw neer voor Sluytman's benen. Wederom probeerde de oude industrieel hem te schoppen, maar Delsen was nu voorbereid. Hij hield het aanzwaaiende been tegen, en bond op hetzelfde moment het andere been stevig aan de stoelpoot. Niet veel later kreeg ook het andere been dezelfde behandeling.

Delsen klom tevreden knorrend overeind, en veegde met zijn nog smerige hand het zweet uit zijn gezicht, "Nu nog een prop in je mond."

Sluytman keek hem verbijsterd aan en snauwde : "Een prop in mijn mond. Dat doe je niet, gek!"

Delsen grijnsde scheef naar hem, en toverde een niet geheel schone zakdoek en een theedoek uit een broekzak. Hij rolde de zakdoek tot een bal samen, en boog voorover om die tussen Sluytman's kaken te deponeren. Die kon niets anders meer doen dan zover mogelijk naar achteren te hellen en Delsen in het gezicht te spugen.

De hoeveelheid speeksel belandde echter in Delsen's sikbaardje, en de eigenaar van dit stukje haar merkte het nauwelijks. Delsen boog zich nog meer naar voren, en propte de zakdoek tussen Sluytman's

krampachtig dichtgeklemd kaken. Hij had de zakdoek echter nog niet naar binnen gewerkt, of Sluytman spuugde het stuk stof al weer uit.

Delsen brulde getergd, greep de zakdoek weer en propte die, nu met nog meer kracht in Sluytman's mond. Meteen pakte hij hierna de opgevouwen theedoek steviger vast en snoerde die rond het rode hoofd van de ongelukkige gevangene. Die liet flink wat verhit gemurmel horen, maar slaagde er niet in de zakdoek uit zijn mond te krijgen. Wel boog hij steeds meer naar achteren en de wrakke stoel waarop hij zat verhief twee stoelpoten van de grond, alleen nog in evenwicht door de bizarre omhelzing met de woeste en overspannen dikkerd.

Delsen wist inmiddels eindelijk de theedoek vast te snoeren, en hij stapte naar achteren om zijn resultaat te beschouwen. Op hetzelfde moment boog ook Sluytman zich weer naar voren -anders was hij immers achterover gevallen- en kwam er weer veel gewicht op de voorste twee poten van de stoel. Die kwamen weer met een klap terecht op de bodem. Of eigenlijk: één van de twee poten bleef in de lucht hangen, terwijl de andere midden op de rechterschoen van Delsen belandde.

De gemengde kreet die Delsen slaakte toen het volle gewicht van zijn gevangene (toch zo'n slordige 90 kilo) geconcentreerd via die ene stoelpoot plotseling midden op zijn rechtervoet terecht kwam was nauwelijks te beschrijven. Een buitenstaander zou bij zo'n kreet al snel aan Mengele-achtige martelpraktijken denken. Iemand die het geheel gevolgd zou hebben, zou zich waarschijnlijk afvragen waarom er in het Verdrag van Genève nooit een bepaling is opgenomen ter bescherming van ontvoerders tegen hun gevangenen. Hoe dan ook, zelfs een mager varken met het slagersmes boven de kop had in deze varkensschuur nog nooit zoveel lawaai gemaakt.

Er was één persoon die wel om het voorval konden lachen en dat was Van de Bersselaere. Sterker nog: hij bulderde van het lachen. Toen Delsen even later, met een rood gezicht en zweet druipend onder zijn verwarde haren, op hem kwam toestrompelde, lachte hij nog steeds.

"Zeg Delsen", grinnikte Van de Bersselaere, "weet je? Dat gedoe van jou doet me zo goed dat ik even vergeet dat we hier in een rottende schuur staan. Het doet me zelfs even vergeten dat ik met je moet samenwerken."

Delsen keek hem woedend aan, en snauwde: "Denk maar niet dat ik een schlemiel ben, pauwige opschepper! Bedenk goed dat je gewoon ingehuurd bent de zaakjes hier te stroomlijnen en meer niet. En als je dan toch zo goed bent, waarom puzzel je met dat fantastische brein van je dan niet even uit hoe we het losgeld alsnog kunnen bemachtigen. En hoe ik nog ongeschonden uit deze zooi kom, want het is wel duidelijk dat Heino vrijwel zeker in handen van de politie of één van die lastpakken is gevallen. Orlando heeft gisteren gelukkig kunnen weggelopen gelukkig, maar één is natuurlijk al te veel, want dat betekent dat mijn naam en pasfoto inmiddels uitvergroot en versierd met de woorden 'Verdachte Numero Uno' op het bureau van die Allegri liggen."

"Tja, maar dit alles komt omdat jouw mannen een simpele opdracht verstieren een journaliste in te rekenen", vond Van de Bersselaere.

Delsen wuifde het verwijt weg en hij keek de man nijdig aan: "En ga je nog goede uitwegen uit deze negorij bedenken?"

"Heb ik al gedaan, beste vriend", zei Van de Bersselaere op een vriendelijke toon, terwijl hij twee stoelen dichtbij schoof, "Maak je niet zo druk, Delsen. Ten eerste: ik heb voor ons tweeën een uitgekend vluchtplan voorbereid en daarna kun je ongestoord het land uit verdwijnen met een fikse bom

duiten. En ten tweede kan de geldwissel wel degelijk nog steeds plaatsvinden, ook nu we een man minder hebben. Kom, ga eerst even zitten, dan leg ik je mijn plannen uit. Dan kunnen je huurlingen ook weer aan het werk gezet worden."

Van de Bersselaere en Delsen gingen beide op een stoel zitten, en raakten aldus al snel in een uitgebreide bespreking terecht.

Alleгри zat die middag rond de klok van twee uur met de handen in zijn haar. Het bureau voor hem was een rommeltje, net zoals de rest van zijn kamer, maar dat was zijn probleem niet. Hij wilde liever dat hij het rommeltje in zijn brein weer op orde kon krijgen, want op dit moment zag hij geen gat meer in de zaak. Er waren eenvoudigweg geen sporen. Alle aanknopingspunten hadden niets opgeleverd. In gedachten liep Alleгри alle verschillende punten nog eens na.

Alle sporen die ze hadden gevonden waren doodlopend gebleken. De weinige informatie die ze wel hadden was te weinig om iets mee te doen. Ook bij het bedrijf van Sluytman was niets gevonden, alhoewel de situatie daar wel verdacht was al was het maar alleen om het huurcontract van de dijkwoning die dààr gevonden was.

Zo was er die Klokkemaker, die had weten te melden dat, hoewel hij altijd volledig eerlijk was geweest, ene Rutger Havekes enkele akelige dingen op zijn kerfstok had. Zijn agenten hadden Havekes ondervraagd en het bedrijf overhoop gehaald, maar hadden geen bewijzen voor die beschuldiging gevonden. Alleгри had echter het sterke vermoeden dat er inderdaad iets niet klopte aan het bedrijf. Het feit dat het huurcontract daar gevonden was door Brixton was een ijzersterke aanwijzing. Maar hij kon zijn vinger niet op de zere plek leggen.

Die ochtend was vlak voor het derde telefoontje van de ontvoerder Jonathan Sluytman het huis van zijn ouders binnengestormd. Hij had zijn moeder proberen te troosten, maar dat was hem niet gelukt. Hierna was hij kort door Alleгри ondervraagd, maar Jonathan had Alleгри niets verder kunnen brengen.

Het was natuurlijk een nauwelijks voorstelbare situatie: een oud-directeur die door zijn eigen werknemers ontvoerd werd. Dat kon alleen in een slechte soap. Misschien had de ontvoerder het huurcontract daar wel neergelegd om een rookgordijn te leggen. Maar dat strookte niet met het feit dat Brixton bijna ontvoerd werd omdat ze de informatie per toeval onder ogen had gehad. Of speelde die Brixton een spelletje met iedereen? Leo vertrouwde haar, en die had over het algemeen een goede mensenkennis. En ook William Klokkemaker bleef Alleгри verdacht vinden, ook al scheen zijn zoon hem ook helemaal te vertrouwen. Hij had echter wel het vermoeden dat Leo bepaalde zaken over Klokkemaker niet aan hem verteld had. Het stelde hem niet gerust.

Ysperd kwam het kantoor binnen, en schoof een stoel aan, "Ik heb nog eens met Margaret Sluytman gesproken", begon hij, "ze is bereid het geld, alle drie miljoen van de bank te halen. We hebben de betreffende bank al geïnformeerd, en gelukkig hebben ze de medewerking toegezegd. Over een paar uur is de drie miljoen bij elkaar, en dan zullen ze het hele bedrag in een grote koffer, onder zware politiebewaking naar de kluis van het hoofdkantoor gebracht worden. Daar zal het, onder zware bewaking, blijven tot morgenvroeg als we het nodig hebben."

Alleгри zuchtte alsof er een last van zijn schouders viel, en zei: "Goddank. Dan hoeven we ons daar geen zorgen meer om te maken."

Het was even stil in het kantoor. Totdat Ysperd plotseling vroeg: "En wat nu, inspecteur. Heb je nog

ideeën?"

Allegrì bewoog een pen tussen zijn vingers en keek de officier nadenkend aan: "Ideeën heb ik niet meer. Alhoewel ik wel het gevoel heb dat we iets over het hoofd zien..."

Ysperd knikte, maar kon ook geen uitkomst bieden.

Allegrì tikte op het dekblad van zijn bureau, en sommeerde: "We moeten nu heel spoedig een aantal vragen beantwoorden. Ten eerste: zijn we aanknopingspunten vergeten, en zo ja, welke? Ten tweede: waar is Chris, de maat van mijn zoon die Brixton gered heeft, in godsnaam? Wat voert die uit, en wat wèèt hij? Ten derde: Hoe moeten we in Jezus' naam verklaren dat een huurcontract van de ontvoerders van Darius terecht komt op het kantoor van Darius' bedrijf? Ten vierde: hoe willen de ontvoerders in Jozef's naam de overdracht van het geld en Darius Sluytman aanpakken? En ten vijfde: Hoe kunnen we in Maria's naam hiertegen voorbereidingen treffen, en hen voor zijn?"

Ysperd streek nadenkend over de blauwe stof van zijn uniformbroek, en glimlachte: "Dan hebben we de hele heilige familie wel zo'n beetje gehad hè?"

"Even serieus Ysperd", gromde Allegrì.

Ysperd zuchtte diep en zei toen: "Het zijn een hoop vragen, inspecteur. Een hele hoop vragen; waarop we geen van alle antwoord hebben..."

Het was een heel gedoe geweest voor Chris om Heino zonder al te veel op te vallen mee te krijgen. Allereerst had hij een auto moeten huren. De huurauto was vervolgens door een medewerker, uiteraard onder royale betaling, naar het hotel gereden, alwaar hij de sleutels had gekregen. De tweede stap was dat hij Heino had moeten menemen uit de bedompte badruimte van Feel's kamer en ongezien het Hotel uit moest krijgen. Hiervoor had hij al eerst de man een prop in de mond geduwd, om alarmerend geschreeuw te voorkomen en bovendien had hij de touwen rond de enkels van de crimineel losgemaakt, zodat de man tenminste zelf kon lopen.

Zodoende had hij de forse gevangene, zonder al te veel moeite mee kunnen duwen door de gang. Brutaal had hij de lift genomen, hopenoed geen andere nieuwsgierige hotelgasten tegen te komen. Dit was het geval geweest. Tenslotte was hij, met Heino voor hem uit duwend, botweg de achteruigang uitgestapt en met ferme stappen naar de huurauto, een Fiat, toegelopen. Vanaf dat moment was het nog maar een kleine moeite geweest Heino in de ruimte tussen de achterbank en de twee voorste stoel te duwen. De man, met rood aangelopen gezicht, had woest gemummel geuit en te kennen gegeven het niet eens te zijn met de werkwijze van Chris. Chris had daar echter niet om gemaald en hij had gewoonweg de radio in de auto zo hard gezet dat hij het protesterende murmelen van de man niet meer hoorde.

Rond de klok van half twee was Chris pas waar hij wilde zijn: een klein rijtjeshuis in Zwanenburg dat volgens de informatie van Heino toebehoorde aan Harry Delsen. Hij stopte de auto aan de stoeprand een vijftig meter van het huis en bleef vanuit de auto het huis in de gaten houden. Op het eerste gezicht leek de woning uitgestorven. Er brandde geen licht en er stonden geen ramen open. De kust leek veilig.

Net op het moment dat Chris het portier wilde openen om eens wat actie te ondernemen zag hij iets bewegen in de donkere woonkamer van het huis. Hij boog zich ver voorover tegen de voorruit, en vroeg zich even af of hij zich gewoon vergist had. Toen zag hij weer iets bewegen, een schim. Een menselijke figuur, zag hij toen duidelijker.

Er was iemand daar, schoot het door Chris' hoofd en te zien aan de manier waarop hij in de woning rondsloop hoorde hij er niet thuis. Insluipers, begreep Chris, en hij rook vet geurende onraad.

Voorzichtig stapte hij uit, en deed de auto zorgvuldig op slot. Het portierraampje liet hij iets open staan, om het ademen voor zijn gevangene iets draaglijker te maken. Hierna stak hij de straat over. Niet als een gehaast iemand, maar rustig en beslist, alsof hij al twintig jaar in deze wijk woonde, en alle stoeptegels kende. Zodoende zou het immers het minst opvallen.

Chris nam de omgeving snel in zich op. Hij bevond zich in een vrij nieuwe wijk met een mengmoes van vrijstaande huizen en rijtjeswoningen. En al die rijtjeshuizen moesten ook een achteringang hebben. Tenminste, dat vermoedde hij. Snel liep hij een paadje in dat tussen twee huizen doorliep, en al snel zag hij dat hij gelijk had. Achter de percelen lag een smal pad, omsloten door heggen en schuttingen, dat zowel de huizen aan de ene kant van het blok, als de andere kant ontsloot.

Chris oriënteerde zich weer, en liep toen het paadje in. Hij liep door tot hij zich achter het huis van Delsen bevond. Achter in de tuin van dit huis stond een schuurtje, dat bijna de volle breedte van de tuin besloeg. Het laatste stukje tuin was opgevuld door een grote, brede, en stevige houten deur. Chris liep er wat dicht op af, en zag dat het kettingslot, dat aan de deur had gezeten, niet afgesloten was. Schichtig keek hij om zich heen. Zowel links als rechts was het paadje echter nog steeds verlaten, en ook de aangrenzende achtertuinen leken verlaten. Zonder nog tijd te verliezen deed hij de deur open, en stapte hij de tuin binnen.

Chris wist dat hij een risico nam, want hij wist helemaal niet wat of wie zich in die tuin bevond. Maar hij had geluk; de tuin was verlaten, en ook achter de ramen die uitkeken op de achtertuin was geen beweging te bespeuren.

Snel rende Chris door de achtertuin naar de achterdeur. Daar aangekomen drukte hij zich tegen de muur, en gluurde voorzichtig door het raam van de deur naar binnen. Er was opnieuw niets te zien. Het halletje achter de deur was volledig leeg.

Plotseling klonk er een hoge kreet, gevolgd door meer rumoer, en Chris verstijfde van schrik. Toen pas beseftte hij dat het geluid moest komen van een aantal spelende kinderen. Hij haalde opgelucht weer adem, en bewoog zijn arm naar de klink van de deur. Die ging moeiteloos naar beneden, en na een korte klik draaide de deur moeiteloos open. Chris keek nog één keer om zich heen, en toen stapte hij het halletje binnen.

In het halletje was het donkerder, maar nog licht genoeg om te zien dat er drie deuren op uitkwamen. Chris sloop voorzichtig naar de eerste deur, en zag dat die uitkwam op een kleine voorraadkamer, - klaarblijkelijk de uitgespaarde ruimte onder een trap. In de voorraadkamer stonden een jaarvoorraad potten pindakaas, een oude stofzuiger en een bonte verzameling ingeblikt voedsel. Weinig interessants dus vooralsnog, Delsen verborg in ieder geval geen lijken onder de trap.

Ook achter de tweede deur zat niets interessanter dan een stoppenkast. Daarom liep Chris naar de derde deur, en deed deze nog voorzichtiger open. De ruimte waar hij ingluurde was onmiskenbaar de keuken, en deze was onloochenbaar leeg, op een ouderwetse inbouwkeuken, een tafel met wat stoelen, en een abstract schilderijtje aan de muur na.

Chris sloop voorzichtig de keuken binnen, keek nog eens onder de door een groot tafelkleed bedekte tafel, en richtte zijn aandacht toen op de deur die onmiskenbaar naar de woonkamer moest voeren. Chris keek voorzichtig door de kier van de deur, en zag dat het nog donkerder was in de woonkamer. Dat was

niet zo vreemd, zag hij al snel, iemand had de gordijnen voor de ramen geschoven, en die iemand zat nu met het zachte licht van een halogeen-lampje het bureau door te zoeken dat in de hoek van de woonkamer stond.

"Shit", mompelde Chris in zichzelf, en hij trok zijn hoofd terug uit de deuropening, "Wie voor de Goden...", mompelde hij terwijl hij zijn kin betastte, "...is dat in vredesnaam?". Dat Chris verbaasd was was niet zo vreemd. Immers, voor zover hij wist, was Delsen de "bad guy" waarop gejaagd moest worden, en het feit dat er blijkbaar ook een andere partij nut van had zekere zaken in Delsen's huis uit te vogelen was dan ook heel vreemd. Zou er een derde partij in het spel zijn?, dacht Chris verbijsterd.

Toen begreep hij het opeens: de man aan het bureau was Delsen zelf, of misschien een handlanger, die de laatste sporen wilde uitwissen die nog in het huis aanwezig waren. En dat die man zo voorzichtig was, was ook te begrijpen, immers: Delsen moest ook gedacht kunnen hebben dat één van zijn handlangers, bijvoorbeeld de verdwenen Heino, weleens gepraat zou kunnen hebben.

Chris grijnde in het halfdonker van de keuken zijn tanden bloot. Die actie van Delsen zou hem zuur komen te staan, besloot hij grimmig. Hij sloop weer richting de deur, en bespiedde de situatie voorzichtig. Hij zag dat de persoon nog steeds achter het bureau zat. Op zijn schoot had hij een stapel papieren liggen, die hij nauwkeurig doornam. Chris deed de deuropening voorzichtig verder open, tot er genoeg ruimte was om erdoor te sluipen. Hij sloop voorzichtig naar een bank, een paar meter van het bureau af. De persoon achter het bureau had nog steeds niets in de gaten, en ging door met zijn werk. Chris kon de vent nu beter zien, en hij had het idee dat het silhouet van de man hem bekend voorkwam.

Voorzichtig richtte Chris zich op van achter de bank, en hij bereidde zich voor op een snelle sprong naar de tegenstander aan het bureau. Hij spande zijn spieren. Toen sprong hij.

Het is opmerkelijk hoe een vreemd toeval soms van doorslaggevende rol kan zijn bij de loop der gebeurtenissen. Zoals een wesp die de Amerikaanse bevelhebber van het leger een dermate harde uitroep ontlokt dat die wordt aangezien voor het startsein om de nucleaire oorlog tegen Rusland te beginnen. Zoals een voetbalteam als Ajax de beker wint, omdat de spits van Feyenoord een niet te missen kans mist door een ongelukkig kluitje op de verder onberispelijke grasmat. Zo miste Chris dus een niet te missen kans om zijn belager te overmeesteren. De reden hiervoor was niet een ongelukkig kluitje of een nijldige wesp, maar een knallende uitlaat van een langs het huis rijdende auto.

Een bijna-niet-te-vermelden incidentje inderdaad, tenminste, dat was het geweest als door die knal de man achter het bureau niet even opgeschrikt had omgekeken. En Chris zag dus.

Het moet gezegd worden, de reactie van de man was snel. Hij rolde bliksemsnel over de vloer, en wist de toespringende Chris te ontwijken.

"Goffer", brulde de man geïrriteerd, en hij greep naar een aktentas, waarin hij blijkbaar documenten had gestouwd. Chris, die door de missprong hard tegen het bureau aanknalde, kon dat niet voorkomen, maar door zijn ongelukkige val werd wel een stoel omgeworpen, die precies op de hand van de bureau-crimineel viel. De man brulde het uit van de pijn, maar liet de aktentas niet los. Hij krabbelde op, en had klaarblijkelijk nog maar één doel: maken dat hij wegkwam!

Chris was echter nog niet helemaal uitgeschakeld. Versuft door de pijn wankelde hij overeind, en bereikte de lichtschakelaar naast de keukendeur.

Het licht dat plotseling aanflitste was fel, en verblindde de vluchtende man voor even. Daarom zag hij het bijzettafeltje te laat, en met een aandoenlijk gekraak ging hij met aktentas en al ten onder op de

donkerblauwe vloerbedekking.

Chris voelde aan een gekwetste kin, en zag tot zijn verbazing dat hij de man met de aktentas kende; het was dezelfde man die Amanda in de trein had achtervolgd, de lange Indiër. Hij had hem niet meer gezien sinds het incident met de gestolen groentekar.

"JII", riep Chris naar de stof-happende crimineel, "je spel is uit."

De Indiër keek, liggend op de vloer, met donkere ogen van haat om en sprong toen opeens op.

Chris was toch nog verrast door die plotselinge actie, en de man had de deur naar de hal al bereikt, voordat Chris in beweging kwam. Chris rende als een bezetene naar de hal, maar zogauw hij de hal bereikt had, zag hij dat de Indiër inmiddels de voordeur had opengegooid, en het tuinpad was opgerend.

"Shit", gromde Chris, en hij rende naar de voordeur. Die sloeg echter door de terugverende schamieren weer even hard dicht, en hij verloor hiermee veel tijd. Toen Chris eindelijk op tuinpad stond, zag hij al dat de vluchtende crimineel al vijftig meter verderop was. Chris rende de straat op, maar zag dat de Indiër in een gereedstaande en reeds ronkende oude Mercedes sprong die hij niet herkende. De oude vent in het foute trainingspak die achter het stuur zat herkende hij echter maar al te goed.

Met piepende banden en met een motor in hoge toeren werd de Mercedes tot het uiterste aangespoord om zo snel mogelijk weg te komen. Chris, die in zijn enthousiasme bijna voor de Mercedes was uitgekomen, kon nog net wegspringen toen de Mercedes versnelde en hij belandde midden in een toch al niet al te mooie heg. De Mercedes inmiddels scheurde weg door de rustige woonwijk, en stuiterde woest over een klein drie-wielertje dat een kind waarschijnlijk op straat had laten staan. Het ding werd volledig vermorzeld. Even later draaide de Mercedes een bocht om, en was het uit het zicht verdwenen.

"Die is weg", mompelde Chris, terwijl hij naar een ding liep dat uit de aktentas gevallen was, "en alle aanwijzingen van belang zijn ook weg uit Delsen's huis. Op dit na."

Chris raapte het ding op, en zag dat het een diskette-doesje was. In het doesje zaten enkele diskettes, en een briefje met een code van vijf cijfers. Chris stond even peinzend naar het doesje met de diskettes te kijken. Toen merkte hij dat iemand naar hem keek. Hij keek om zich heen, en zag een meisje van een jaar of acht naar hem kijken.

Hij verspilde geen tijd meer, en liep naar zijn auto.

Tania Tamerus dronk net koffie met haar moeder toen de bel van de voordeur ging. Tania was een jonge vrouw van twee-en-twintig jaar met lang donker haar, een gezicht met Indische trekken, en een Indische grootmoeder. Met die grootmoeder zat ze koffie te drinken. Het vrouwtje was al zeker tachtig jaar oud, en was even gerimpeld als uitgedroogde appel. Ondanks die leeftijd had het vrouwtje nog niets aan vitaliteit verloren, en dat moest ook haast wel. Zij was namelijk degene die Tania en haar twee zussen moest onderhouden. De ouders van Tania (de dochter van het oude vrouwtje, en een Nederlandse zakenman) waren al vijftien jaar geleden overleden, en sindsdien had zij de zorg van de drie kinderen op zich genomen. Ze had haar taak serieus genomen, en ze was er goed onder gebleven.

"Ik ga wel, oma", zei Tania toen ze de bel hoorde, maar toen zag ze dat ze al te laat was. Haar oma was al opgestaan, en was al bij de woonkamerdeur. Tania hoorde de voordeur opengaan, en ze hoorde de gedempte stemmen van haar oma, en een onbekende man. Niet veel later kwamen beiden de woonkamer binnen.

"Chris, wat doe jij hier", riep ze verbaasd uit.

"Je oma's uitstekende koffie proeven natuurlijk", grijnsde Chris, en hij wendde zich naar de oma, "als ik een kopje mag natuurlijk.."

Maar Tania's oma was iedereen wederom te vlug af; ze had Chris al een kopje ingeschonken.

Chris zeeg op een stoel neer, en proefde de koffie. Die was uitstekend.

"Hoe kom je aan die schram", vroeg Tania, toen ze bloed zag aan Chris' voorhoofd.

"Een potje vrij worstelen", gromde Chris, terwijl hij een nieuwe teug koffie nam, "echt goede koffie trouwens.."

Tania's oma knikte vereerd, en daarna verdween ze met een kwieke pas naar de keuken.

"Wat heb je nu weer uitgehaald", vroeg Tania op samenzweerderige toon terwijl ze haar hoofd naar voren boog.

"Heb je zin om met mij naar een concert te gaan?", gaf Chris een wedervraag.

"Ah, je hebt m'n hulp nodig", grijnsde Tania, "Wat voor een band?"

"Rock. Acidic heet het", zei Chris terwijl hij een tweede kopje koffie slurpte, "goede gasten. Oh ja, je kunt meteen de band zelf ontmoeten."

Tania knorde goedkeurend, "Bij welk computersysteem moet ik nu weer inbreken?"

Chris kende Tania via de moeder van Leonardo. Net als de moeder van Leonardo had Tania namelijk een aantal maanden geleden op een computercursus gezeten. Chris en Leo waren soms meegegaan voor de grap, maar de cursus was voor gevorderden, en Chris snapte weinig van alle technische termen. Hij snapte echter al wel snel dat hij een oogje had op Tania.

Het was nooit echt iets geworden tussen hem en Tania, maar ze waren wel goede vrienden gebleven, en omdat Tania genoeg van computers wist om één van de beste hackers van Nederland te zijn, had Chris haar al meerdere malen gevraagd ergens illegaal informatie vandaan te halen. Soms om haar weer eens te kunnen zien, soms ook serieus.

Deze keer was het serieus, en Chris overhandigde Tania bijna plechtig het diskettedoosje toen ze even later in de zolderkamer achter de computer zaten.

Tania bekeek eerst de bestanden die op de diskette stonden. Ze waren niet bijzonder boeiend. Er stonden enkele zakelijke brieven en dergelijke op op van Delsen. Tania printte alles snel uit, en wierp zich toen op de code die in het diskettedoosje zat.

"Interessant", bromde ze, "misschien wel een wachtwoord. Heb je een idee waar het van is?"

Met diezelfde vraag had Chris op weg naar Tania zich ook al bezig gehouden. Hij wist nu dat Harry Delsen de leider was van het groepje criminelen dat hen het leven zuur had gemaakt. Maar hij beseftte ook dat Delsen niet de leider van de operatie kon zijn. Er moest een hogere Piet zijn. En Chris wist dat het huurcontract van de dijkwoning gevonden was op het bedrijf van Sluytman. Dus misschien was iemand in dat bedrijf zelf de kwade genius.

"Kijk eens bij het bedrijf Sluytman Software", opperde Chris.

Zoals zoveel bedrijven was het computernetwerk van Sluytman Software aangesloten op het telefoonnet via een modem. Het doel hiervan was dat werknemers bijvoorbeeld als ze thuis aan het werk waren met een eigen computer en modem contact konden krijgen met het bedrijf om zodoende informatie te kunnen opvragen en bestanden te kunnen toevoegen, opvragen of veranderen. Werknemers konden dus

ook thuis werken.

Nu was dit allemaal heel mooi, maar er konden ook ongenode bezoekers het netwerk inkomen, om vervolgens vertrouwelijke gegevens in te zien, of om in het ergste geval het netwerk te vernielen. Om dit te voorkomen werd er vaak gewerkt met login-namen en paswoorden. Iedereen die het netwerk dus in wilde moest zich legitimeren met een naam en een bijpassend wachtwoord. Soms was dit nog niet genoeg, bijvoorbeeld als de verkeerde mensen achter de paswoorden komen. Dit werd in de jaren steeds meer een sport van computerfanaten, en zulke mensen, die illegaal inbraken in een systeem, werden "hackers" genoemd. De gevolgen van hun acties konden soms desastreus zijn.

"We hebben contact", zei Tania ingespannen op het scherm loerend, "we moeten een naam van een medewerker en een paswoord ingeven."

"Type 'Delsen' in", zei Chris.

Tania keek Chris van opzij aan, "is hij werknemer dan van dat bedrijf?"

"Ik denk het niet, maar je weet het nooit."

Tania typte de naam in, en bracht daarna de cijfercode in.

"Yes, we hebben toegang!", juichte ze, toen de computer de code accepteerde, "Delsen heeft de status gekregen van klant. Het betekent wel dat we niet overal bij kunnen, alleen bij de algemene informatie, maar het schept wel mogelijkheden..." Tania draaide zich om naar Chris, "wat wil je weten?"

"Alles", mompelde Chris verbeten.

Om vijf uur die middag werd er aangebeld bij het appartement van Geert. Geert, die samen met Leonardo zat te eten aan de keukentafel, vloog overeind van zijn stoel.

"Wie voor de duivel is dat?"

"Toch niet weer die Sjonnie van gisteren hè...", zei Leonardo nauwelijks verstaanbaar omdat hij een vork vol gebakken aardappelen naar binnen propte.

Geert antwoordde niet en liep door de hal naar de voordeur. Met zijn rechterhand greep hij het al enigszins beschadigde bronzen beeldje vast, dat hij al eerder had gebruikt als geleid projectiel. Toen opende hij de deur.

Hij keek recht in het gezicht van Chris.

"Hé, ik hoopte al dat je thuis was", lachte hij, "En ruik ik daar gebakken aardappelen? Dat komt goed uit!"

"Naar die aardappelen kun je fluiten, mannetje", baste Geert boos, "Jesus, waar heb jij al die tijd gezeten."

"Overal en nergens", zei Chris, terwijl hij binnenstapte, en Geert een stevige handdruk gaf. Om dat te doen, moest deze eerst hij bronzen beeldje weer op het bijzettafeltje zetten.

"Bang voor ongenode gasten oom?", smaalde Chris.

Geert gromde iets onverstaanbaars, terwijl Chris en hij de keuken instapten. Daar zat Leonardo al gespannen toe te kijken wie Geert's gast was.

"Chris", riep hij verbaasd uit.

"Leo, wat doe jij hier?", vroeg Chris nog verbaasder omdat hij nog niet eens wist dat Leo in het hele verhaal ook betrokken was.

"Tja, dat hoeft heel wat uitleg...", meende Leo, terwijl hij Chris hartelijk de hand schudde, "waarom

stinken je kleren zo naar bier en rook trouwens?"

"Ehhh...", antwoordde Chris enigzins beschaamd, en toen vroeg hij snel: "Zeg: waar is Amanda trouwens?"

"Die logeert bij een bekende, William Klokkemaker!", grijnsde Leonardo, "je kunt het geloven of niet, maar misschien dat er wel iets moois opbloeit tussen die twee!"

"Wie is Klokkemaker in Godsnaam?", riep Chris uit.

"Oei, ook dat hoeft weer heel wat uitleg..."

Tja, het een en ander behoefde inderdaad nog heel wat uitleg, nadat Chris zich bijna 24 uur lang met eigen zaken bezig gehouden had. Maar in het volgende uur werden aan de keukentafel van Geert spijkers met koppen geslaan en werden alle ervaringen van iedereen uitgewisseld. Leo en Geert vertelden hun belevenissen, en vooral hun ervaringen bij het pakhuis zorgde bij Chris tot veel verbijstering. Maar ook de onthulling dat de oude directeur van Sluytman Software ontvoerd was, was voor hem nog nieuw.

Chris vertelde hierna over zijn escapades met Heino de dag ervoor, en zijn wilde nacht in het hotel, wat voor veel opwinding zorgde bij Leo en Geert. Vervolgens vertelde hij over zijn aanvaring met de Indiër in Delsen's huis, en vervolgens over de resultaten van het binnendringen van de computers van Sluytman Software.

"We slaagden er in met het wachtwoord dat ik bij Delsen gevonden heb, het systeem binnen te dringen", vertelde Chris, intussen toch gebakken aardappelen etend, "wat Tania vervolgens allemaal deed is me niet helemaal duidelijk, maar het komt er op neer dat ze ondanks de beperkte mogelijkheden die het systeem voor Delsen bood, toch dieper in het systeem kon infiltreren."

"En wat vond ze daar?", vroeg Geert benieuwd.

Chris hief zijn handen op, met ene hand een kippepoot, en in de andere een mes, "weinig helaas. We konden lang niet overal bij, maar Tania slaagde ze er in de module in het systeem te kraken waarbinnen alle medewerkers van het bedrijf met elkaar e-mailen. We hebben toen een hele tijd persoonlijke e-mails van medewerkers van het bedrijf nageplozen..."

"En...?", vroegen Leo en Geert in koor.

"Ga nooit e-mails nalezen van mensen die je niet kent. Niets is zo oninteressant. Een briefwisseling waarin de lichamen van Pamela Anderson en Tatjana Simic uitgebreid in al hun finessen werden vergeleken behoorde nog tot de e-mailtjes van een hoog niveau." Chris goot een plens cola in zijn mond en vervolgde na een tijdje: "Hoe dan ook... Onze zoektocht had resultaat, want na een tijdje stuitten we tussen alle gewone werkbesprekingen, leuter-verhalen en de veestapels aan koetjes en kalfjes op een ietwat vreemde e-mail-wisseling die de afgelopen maanden binnen het bedrijf heeft plaatsgevonden. Die werd gevoerd tussen een niet te achterhalen persoon die zich identificeerde met "Kardinaal" en ene Rutger Havekes."

"Havekes", riep Geert verrast, "dat was de werknemer van Sluytman Software die volgens Klokkemaker sjoemelde met illegale werknemers en zo..."

"Het waren hele vreemde brieven", vervolgde Chris zijn verhaal terwijl hij hij in zijn broekzak tastte en hier een opgevouwen stuk papier uit haalde, "Hier, dit is de meest dubieuze e-mail van de betreffende wisseling:"

Chris vouwde het papier open op tafel en las:

"Havekes

Je zult uiterste voorzichtigheid moeten betrachten bij de ontmoeting die we komende donderdag gepland hebben, Havekes. We zouden immers toch immers niet willen dat er iets van deze zaak uitlekt, is het niet? Een bepaald iemand, en jij weet wie, is immers ook achter bepaalde van jouw zaken binnen dit kantoor gekomen die binnenkamers hadden moeten blijven. En nogmaals, we zouden toch niet willen dat dit uitlekte, is het niet?

De Kardinaal

"Hmm", peinsde Geert, "het lijkt wel alsof iemand probeert die Havekes onder druk te zetten."

"Chantage. Dat lijkt er inderdaad op ja!", riep Leo uit, "'maar wie is dan die kwaai sjaak, die Kardinaal?"

"Die Kardinaal is natuurlijk de man die de ontvoering van Darius Sluytman beraamd heeft", meende Geert.

"De kwade Genius ja", dacht Chris hardop, "en Havekes is natuurlijk iets over die ontvoering te weten gekomen die niet voor hem bestemd waren ..."

"... dat huurcontract natuurlijk...", voegde Leo enthousiast toe.

"... en werd vervolgens afgeperst door De Kardinaal omdat die wist dat Havekes bij Sluytman Software met illegale praktijken bezig is geweest!", maakte Geert af.

"De puzzelstukjes lijken in elkaar te passen", meende Leo, "Maar waarom hebben die twee elkaar die donderdag, dat moet gisteren geweest zijn, elkaar ontmoet?"

"Misschien omdat de Kardinaal Havekes ook afperste, en dat Havekes afgelopen donderdag een flinke afkoopsom aan De Kardinaal moest overhandigen."

"Is dat niet erg lomp?"

"Je weet het niet, misschien heeft De Kardinaal ook de vrouw van Havekes bedreigd of zo...", meende Chris.

Geert sprong opgewonden overeind, en riep: "Hoe het ook zij, we moeten nú naar de inspecteur. Deze nieuwe informatie zou ons verder kunnen helpen!"

HOOFDSTUK 10

KNOPEN WORDEN ONTWARD

In brede diffuse stralen verlichte het zonlicht door de gaten in het dak het interieur van de varkensstal. Het dak van de varkensschuur had veel weg van een plak gatenkaas, en weinig deed eraan herinneren dat in deze ruimte ooit gebruikt was als een droge en beschutte stal.

In een hoek van de stal, die zich onderscheidde van de rest omdat het er in iets mindere mate een rotzooi was, stond een oude tafel waarom drie mannen zaten op wankele stoelen. Alhoewel de in het geheel stoffige entourage anders deed vermoeden hadden de aanwezige mensen rond die tafel een uiterst serieuze bespreking. Het was Van de Bersselaere die aan het hoofd van de tafel zat. Direct naast hem zat Koning, en de laatste stoel werd gevuld met het brede achterwerk van Harry Delsen.

"...de situatie waarin we ons bevinden is bijzonder riskant", stelde Van de Bersselaere ten overstaan van zijn strijdmakkers, "we zijn een man verloren in de persoon van Heino kwijt..."

"...die ongetwijfeld in handen van inspecteur Allegri inmiddels", onderbrak Delsen, "Heino had als taak die bemoeial te achtervolgen uit te schakelen... Die bemoeial die in de trein ook al alles in het honderd heeft laten lopen. Deze heeft hem vast en zeker te grazen genomen. Ik heb Orlando inmiddels laten surveilleren bij het politiebureau, maar daar is noch die bemoeial noch Heino gezien."

"De politie kan achter het adres van je woning gekomen zijn", bracht Van de Bersselaere in.

Delsen knikte en zei: "Klopt. Ik heb je nog niet verteld dat ik Sjors naar mijn huis heb gestuurd om de laatste aanwijzingen die ik daar had liggen mee te nemen."

Van de Bersselaere stond woedend op: "Wat?? Dat is veel te gevaarlijk !!"

Delsen haalde zijn schouders op, "Dit keer heb je gelijk, Van de Bersselaere. Diezelfde bemoeial was daar ook weer, waaruit bleek dat Heino dus echt is doorgeslagen. Sjors kon Goddank nog net op tijd wegkomen..."

Van de Bersselaere ging diep zuchtend zitten, en haalde een hand door zijn haar, "En weet Heino nog meer dan dat, Delsen?"

Delsen hief zijn handen afwerend op, en beweerde stellig dat hij verder overal buiten gehouden waren.

"Wie zijn die mensen trouwens die ons steeds lastig vallen?", vroeg Koning zich af.

Delsen hief zijn schouders op, "Ik heb geen idee. Die ene blonde jongen lijkt louter toevallig in dit verhaal betrokken te zijn omdat hij Brixton te hulp schoot in de trein. De andere twee, een andere jongen en een wat oudere vent, zullen wel vrienden van hem zijn. Of misschien zitten ze wel bij de politie, wie zal het zeggen?"

Van de Bersselaere knikte ernstig, "Je bent Klokkemaker vergeten, die helpt hen blijkbaar ook. In hoeverre die Klokkemaker betrokken is weet ik niet, maar hij werkt ook bij Sluytman Software, en wie weet wat hij daar opgevangen heeft."

Koning knikte, terwijl Delsen Van de Bersselaere enigzins glazig aankeek. Dat was niet zo vreemd, Delsen wist niet het fijne van het verhaal af. Hij kon niet vermoeden dat het huurcontract van de dijkwoning ooit op het kantoor was terechtgekomen van het bedrijf van de oude Darius. Delsen wist alleen dat het huurcontract in handen was gevallen van een journaliste die zijn mannen hadden moeten uitschakelen.

"Wat heeft Darius' bedrijf hier mee te maken?", vroeg Delsen dan ook aan Van de Bersselaere.

"Dat ga ik nu niet helemaal uitleggen", wuifde deze de vraag weg, "waar het om gaat is dat we die Klokkemaker in de gaten moeten houden!"

"En die journaliste evenzo", meende Koning, "die bemoeit zich ook nog steeds met de zaak!"

Van de Bersselaere knikte, en boog toen wat dichter naar de tafel, "Oké, laten we hier maar over ophouden. Ik heb de plannen enigzins aangepast. Luister goed."

Koning en Delsen luisterden gespannen toen Van de Bersselaere de plannen uitvouwde.

Toen hij klaar was, stond Delsen op, om de plannen met Sjors, Karel en Orlando te gaan bespreken. Hij pakte zijn sleutels en liep richting de uitgang.

Van de Bersselaere en Koning bleven alleen aan de tafel achter. Ze bleven zwijgen totdat Delsen de stal was uitgelopen.

"Heb je je voorbereidingen getroffen?", vroeg Van de Bersselaere toen.

"Bijna", antwoordde Koning.

"Maak het nu af dan", gebood Van de Bersselaere.

Onder het toezien van Orlando, die zich gehuld in een vermomming ophield bij een viskraam vlak voor het politie-bureau, stapten Chris, Leo en Geert rond de klok van vijven uit hun auto, en liepen naar de ingang.

Leo en Geert werden bij de ingang vriendelijk begroet, want ze waren inmiddels er bijna kind aan huis. Na een korte groet liepen ze meteen door naar het kantoor van inspecteur Allegri.

Allegri was op dat moment met een gezicht dat op onweer stond, een quatro-staggioni-pizza aan te binnen werken. Zijn kauwende mond vol tomaten en salami viel wijd open toen hij Chris het kantoor binnen zag lopen.

"Chris!", riep hij met volle mond, "waar heb jij al die tijd gezeten?"

Chris hief zijn schouders op, "Tja, waar blijft die tijd hè. Druk, druk, druk."

Leonardo wuifde het antwoord weg met zijn hand, "Dat is inmiddels de smoes van driekwart Nederland. Nee, Chris had weer eens de behoefte om alles met op eigen houtje te gaan doen."

Allegri boog zich geïnteresseerd over zijn bureau en pizza heen, "En heeft dat iets opgeleverd, Chris? Want we zitten hier inmiddels helemaal vast in het onderzoek..."

Chris wreef in zijn handen, "Nou, ik heb één van de criminelen gebonden in mijn kofferbak liggen, en ik weet het adres van Harry Delsen, als die naam je iets zegt..."

Allegri schudde van nee, en wenkte tegelijkertijd Ysperd, die iets verderop aan het bellen was. Allegri liet Chris alle gegevens herhalen die Ysperd vervolgens braaf opschreef.

"... en", vervolgde Chris, "we hebben vermoedens dat ene Havekes, een werknemer van Sluytman Software, meer weet over deze zaak, maar dat hij dat niet vertelt omdat de Mysterieuze ontvoerder meer weet over zijn illegale praktijken bij Sluytman Software!"

Geert en Leo knikten plechtig bij deze mededeling.

"Dat is nou nog eens nieuw", zei Allegri bewonderend, "en het zou meteen verklaren waarom dat huurcontract bij Sluytman Software gevonden is. Dat had hij natuurlijk ergens gevonden!"

"We moeten die Havekes nog maar eens ondervragen, pa", vond Leo.

"Je haalt me de woorden uit de mond, zoon", beaamde Allegri terwijl hij opstond en Leonardo een klopje op zijn schouder gaf. Hierna draaide hij zich om naar Ysperk: "Ysperd, zorg jij ervoor dat die Heino keurig opgeborgen wordt, en ondervraag hem daarna... En, oh ja, stuur een onderzoeksteam naar het huis van Delsen."

"Oké, Tony", zei Ysperd, en hij vervolgde tegen Chris: "Chris, de sleutels van je auto."

Chris wierp hem een sleutelbos toe.

"Oké, jongens. Ik kan jullie natuurlijk wel weigeren om met me mee te gaan", zei Allegri, "maar ik weet dat ik dat niet eens meer hoef te proberen..."

Leo grijnsde: "Goed gedacht pa!"

"...dus: het is tijd om te gaan!", maakte Allegri zijn zin af.

Een half uur later zaten Leo, Geert en Chris (allen voorgesteld als medewerkers van de politie) samen met inspecteur Allegri en Rutger Havekes aan de thee in Havekes' riante woonkamer in een dure villa in Bloemendaal.

"Leuke woning heb je hier, Havekes", vond Allegri.

Havekes leek niet erg verguld met dat compliment. Hij was nerveus met een aansteker in zijn handen te spelen en inhaleerde nerveus aan zijn sigaar. Havekes leek een man die hield van luxe. Hij had een duur Italiaans kostuum aan, droeg dure Gucci-schoenen en rookte prijzige Havana-sigaren. Havekes was een man van vroeg in de vijftig, en hij had zilvergrijs-haar (uiterst nauwkeurig geföhnt) en een gebruinde huid die verried

dat hij niet onbekend moest zijn met het fenomeen Zeer-Vaak-Op-Zeer-Exclusieve-Bestemmingen-Vakantie-Vieren. Of hij lag natuurlijk te veel onder de zonnebank, die vast wel ergens in de vorstelijke villa te vinden was.

Op het eerste gezicht leek het wel alsof deze villa werkelijk alles bevatte wat een veeleisende rijk aard tegenwoordig verlangt. Hierbij horen dan natuurlijk basisbehoefes als een zwembad, Turks Bad en sauna maar het leek alsof deze villa ook nog wel eens zou kunnen beschikken over, nou noem eens iets: een Rookkamer, Biljartkamer of Bibliotheek.

Havekes hoestte even, en vroeg toen: "Mag ik vragen wat U hier doet, inspecteur. Zoals we allebei weten bent u niet al te recent, en op een iets minder Christelijk tijdstip al eerder hier geweest om me te ondervragen."

"Dat klopt", antwoordde Allegri nonchalant, "maar ach, ik had nog wat vraagjes, dus ik dacht: ik hop nog een keer langs. Kan ik ook weer eens een keer van die zeer exquise thee genieten die U schenkt."

Havekes glimlachte als een boer met kiespijn, "En wat heeft u me dan nog te vragen, inspecteur. Naar mijn weten heb ik alles verteld wat ik weet."

"Nou, meneer Havekes. Het zit zo", begon Allegri en hij boog iets voorover uit zijn stoel. Bijna onbewust bewogen Leo, Geert en Chris zich met hem ook niets naar voren in hun stoel. "We denken dat u degene was die op het kantoor van Sluytman Software een huurcontract heeft laten slingeren. Zoals u al weet heeft de journaliste, Brixton, dit vervolgens per ongeluk gelezen...en dat heeft deze hele zaak aan het rollen gebracht."

Havekes inhaleerde diep de rook van zijn sigaar, en zei niets tot het moment waarop hij de rook weer had uitgeblazen, "Hoe komt u daar nou zo bij, inspecteur", vroeg hij. Havekes leek iets bleker geworden en bij zijn slapen was een zweetdruppel zichtbaar.

"Nou", antwoordde Allegri zoetsappig terwijl hij nog verder naar voren ging zitten, "We hebben informatie dat u weet wie degene is die de ontvoering van uw oude baas, Darius Sluytman, beraamd heeft" - Havekes verslikte zich bij het inhaleren van zijn sigaret en hoestte- "maar dat u nu door deze ontvoerder gechanteerd wordt dit niet te vertellen omdat hij dreigt alles naar buiten te brengen over uw malversaties bij Sluytman Software."

"Chantage? Malversaties?", bracht Havekes met geknepen stem naar buiten terwijl hij naar adem hapte, "Ik weet niet waar U het over heeft."

"Natuurlijk niet, meneer Havekes. U zou wel gek zijn alles nu meteen aan mij te gaan bekennen... Maar mijn eerste zorg is nu om Darius Sluytman veilig bij zijn vrouw terug te krijgen, en als u meer weet over deze zaak, zoals de identiteit van zijn ontvoerder, brengt u ons een stuk verder."

"I-Ik weet niets, ik weet niet waar U het over heeft", zei Havekes gehaast, "Hoe komt U hier toch allemaal bij?"

Allegrì haalde zijn schouders op, "Tja, de politie doet ook wel eens wat meer dan slapen op kantoor en koffie drinken in de hal..."

"Ma-maar", hapte Havekes naar adem, terwijl hij overeind kwam in zijn stoel en met zijn sigaar bijna een gat brandde in de bekleding van zijn stoel, "U beschuldigt me opeens van allerlei malversaties, wat dat ook mag betekenen. En U denkt dat ik gechanteerd wordt. Dat moet toch ergens op gebaseerd zijn?"

Leonardo keek Chris veelbetekend aan.

Allegrì boog zich zo mogelijk nog meer voorover uit zijn stoel en zei op vriendelijke toon: "Ach, wat doet dat er nu toch toe. Nu gaat het om Darius Sluytman en de gehele machtshandhaving inclusief justitie u zeer erkentelijk zou zijn als U de informatie geven die we nodig hebben." Allegrì legde een hand op Havekes' schouder en drukte hem terug in zijn stoel, "Meneer Havekes: Ik verzeker u dat het heel onverstandig zou zijn informatie voor ons achter te houden. Dan bent U medeplichtig aan de ontvoering en dan hebben we het nog helemaal niet gehad over die vermeende malversaties. Wat ik bedoel is: het heeft voor u helemaal geen zin meer U zich te blijven laten chanteren door wie dan ook. U moet alles wat U weet aan ons vertellen, en dan komt U er het beste van af. Begrijpt u dat dan niet?"

Havekes kwam overeind uit zijn stoel, nam nog een teug van zijn sigaar en liep naar de tuindeuren die uitkeken op een weelderig keurig gazon.

"Ik begrijp niets van wat U zegt, inspecteur Allegrì", zei hij met een rustiger stem als eerst, "Ik begrijp niet wat U bedoelt met chantage, malversaties of huurcontracten die ik heb laten slingeren. Ik heb niets, maar dan ook niets met deze zaak te maken. Begrijpt u dat dan niet."

"Nee", antwoordde Allegrì kortaf, "tenminste, onze vermoedens zijn anders. Maar begrijp me goed, ik wèèt dat u in een onplezierige toestand gekomen bent, if besèf hoe moeilijk dat is, gechanteerd worden is altijd erg. Maar daar kunt U het beste uitkomen als U alles aan ons vertelt! Worden uw vrouw en u door deze man bedreigd? Geen probleem, wij zorgen voor politie-bescherming. Er is een weg uit, Havekes!"

"U weet niet waar u het over heeft, Allegrì", zei Havekes terwijl hij met zijn rug naar hem toe stond en het gazon aanschouwde, "Ik wil geen politie-bescherming, want die heb ik helemaal niet nodig. Ik wil geen informatie aan u geven, want die heb ik niet. Wat ik wil is met rust gelaten te worden en niet lastig gevallen te worden met uw vage gissingen. Ik heb u niets meer te vertellen!"

"U maakt een fout, Havekes, begrijp dat goed", zei Allegrì hard, terwijl hij opstond en de anderen wenkte, "Maar ik heb uw subtiele hint begrepen. Ik laat een adreskaartje met m'n telefoonnummer hier achter, voor als u zich bedenkt." Allegrì legde een kaartje op de salontafel, en liep vervolgens naar de deur, op de voet gevolgd door Chris, Leo en Geert.

Op het moment dat de vier de deur uit waren, en de voordeur was dichtgeslagen, draaide Havekes zich om van de tuindeuren. Hij zuchtte diep, en wiste wat zweetdruppels van zijn hoofd. Toen liep hij naar het tafeltje waar een ouderwetse telefoon stond.

Op de terugweg in de auto besprak Allegrì met zijn metgezellen het gesprek.

"Vreemd, ik weet zeker dat hij erg nerveus werd van wat wij hem vertelden, en toch is hij niet op mijn redelijke argumenten ingegaan."

"Inderdaad", peinsde Chris, "goed beschouwd is er geen enkele basis meer waarmee Havekes gechanteerd kan worden nu wij toch al weten dat hij onaardige dingen heeft uitgevoerd bij Sluytman Software."

"Misschien wordt hij gechanteerd met iets dat wij niet weten", opperde Geert.

"Zou kunnen", bromde Allegri, "ik weet het in ieder geval even niet meer. Ik wil er een nachtje over slapen. Ik vind trouwens dat het tijd is dat iedereen naar huis gaat. De laatste tijd is voor iedereen heel vermoeiend geweest en morgen zal een bewogen dag worden."

Leo, Chris en Geert konden het daar niet mee oneens zijn. Ze hadden een nacht overgeslagen en vielen al bijna rechtop zittend in slaap in Allegri's auto.

Een tijd later kwamen ze aan op het politiebureau. Ysperd zat in het kantoor van Allegri dossiers door te nemen toen ze daar binnenliepen.

"Nog nieuws, Ysperd?"

Ysperd schudde zijn hoofd, "Helaas. Die Heino vertelde niets wat we nog niet wisten, en Delsen's huis heeft geen aanknopingspunten opgeleverd. De woning is grondig leeggehaald en duidelijk de laatste weken onbewoond geweest. Hoe ging het met Havekes trouwens?"

"Hij heeft niet verteld", gromde Allegri, "maar hij was wel nerveus. Ik zou zeggen dat hij iets verbergt. Maar wat, is me niet duidelijk." Allegri bleef even in gedachten staan en toen klapte hij in zijn handen en zei op bevelende toon:

"Zo, en nu wil ik dat iedereen naar huis gaat en eens gaat slapen. Hier valt toch niets meer te doen, en iedereen heeft morgen nog een moeilijke dag in het verschiet. We spreken morgen om 7 uur 's ochtends af."

(wordt vervolgd)